

UNEORI ESTE NEVOIE SĂ TE RĂTĂCEȘTI
CA SĂ AFLI CARE ÎȚI ESTE CALEA

TRISH DOLLER

În derivă

LITERA

blue
MOON

blue
MOON

TRISH DOLLER

În derivă

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA

București

Float Plan

Trish Doller
Copyright text © 2021 Trish Doller
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's
Publishing Group.
Toate drepturile rezervate

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

În derivă
Trish Doller

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Doller, Trish

În derivă / Trish Doller; trad. din lb. engleză și
note: Andreea Florescu – București : Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7084-7

ISBN EPUB 978-606-33-7264-3

I. Florescu, Andreea (trad. ; note)

821.111

*În memoria iubitei doamne Jean
Deja ți se simte lipsa*

„Apa sărată este leacul bun la toate – sub formă
de sudoare, lacrimi sau mare.”
ISAK DINESEN

Anna,

Există un soi de fericire stranie atunci când știi că viața ți-e aproape de sfârșit, când decizia de a-i pune capăt devine o hotărâre fermă. Posibil să fie adrenalina. Posibil să fie ușurare. Dacă m-aș fi simțit mereu așa, aș fi putut să mă urc pe munți și să alerg la maratoane. Acum, însă, e suficient cât să vreau să termin cu asta.

Ar fi trebuit să te las în pace în acea primă noapte la bar. Dacă aș fi făcut-o, acum n-ai mai fi citit scrisoarea asta. Ți-ai fi plimbat câinele sau te-ai fi uitat la televizor cu iubitul tău. Nu meritai să fii târâtă în rahatul meu și în nici un caz nu meriți durerea pe care sunt pe punctul să ți-o pricinuiesc. Nu e vina ta. Timp de doi ani, ai fost singurul motiv pentru care am trăit. Îmi doresc să fi putut să-ți ofer o eternitate. Ești puternică și curajoasă, iar într-o bună zi o să fii din nou bine. Te vei îndrăgosti și deja îl urăsc pentru că o să fie un bărbat mai bun. Într-o bună zi, vei fi din nou fericită. Te iubesc, Anna! Îmi pare rău!

Ben

Zece luni și șase zile (1)

Dispar din viața mea într-o marți, cu două zile înainte de Ziua Recunoștinței.

Cei care își fac cumpărăturile pe ultima sută de metri golesc rafturile cu mixuri pentru prăjituri și plăcintă cu dovleac, în vreme ce eu îmi umplu coșul cu tot ce aş putea avea nevoie. (Fasole uscată. Legume la conservă. Orez.) Înaintează prin magazine ca o disperată care a întârziat să-și facă proviziile pentru Apocalipsă. (Lapte la cutie. Lămâi. Lanternă de rezervă.) Mă grăbesc așa ca să nu-mi pierd controlul. (Mere. Hârtie igienică. Vin roșu.) Încerc să nu mă gândesc la plecare. (Varză. Cărți de joc. Sticle de apă.) Sau la ce aş putea lăsa în urmă.

Mama mă sună în timp ce mă chinui să-mi pun sacoșele pe bancheta din spate a Subarului meu, acum foarte încărcat. Nu i-am spus că n-o să vin acasă de Ziua Recunoștinței, iar ea nu e pregătită să audă că plec din oraș. Nu după ce abia dacă am ieșit din casă în ultimul an. O să-mi pună întrebări, iar eu nu am răspunsuri, așa că las apelul să intre în mesageria vocală.

Când ajung la doc, Alberg este exact acolo unde ar trebui să fie, cu carena lucioasă, vopsită bleumarin, și cu cadrul pupei liber, așteptând să primească un nume. Preț de o clipă, mă aștept ca Ben să-și scoată capul prin tambuchi. Mă aștept să-i văd rânjetul obraznic și să-i aud entuziasmul din voce când îmi spune că a sosit ziua. Însă tambuchiul e încuiat cu lacăt, iar puntea e acoperită de găinaț – o altă parte a vieții mele pe care am neglijat-o.

Cu zece luni și șase zile în urmă, Ben a înghițit o

cutie de Paxil, medicament prescris de doctor, împreună cu niște tequila ieftină, ce se afla sub chiuvetă. Habar n-am de ce. Deja murise când am ajuns acasă de la muncă și l-am găsit întins pe podeaua din bucătărie. În biletul de adio, scrisese că eu fusesem motivul pentru care trăise. Atunci de ce nu am fost suficientă?

Am inspirat adânc, umplându-mi plămânii. Și am expirat încet. Am pășit pe barcă și am descuiat tambuchiul. Aerul e închis și încins, miroase a ceară de lemn, a pânze noi și puțin a motorină. Nu am mai fost la bord de când a murit Ben. Păianjenii și-au țesut case în colțurile cabinei și un strat de praf s-a așternut pe toate suprafețele, însă schimbările îmi taie respirația. Lemnăria din interior este lăcuită și lucioasă. Fețele de pernă urâte, dintr-un material ecosez, maroniu, au fost înlocuite cu o tapițerie roșie, cu model de inspirație peruviană. Iar deasupra peretelui din față stă atârnat un semn înrămat pe care scrie TE IUBESC.

— De ce toată munca asta pentru o călătorie pe care nu o s-o fac? zic cu voce tare, însă nu este decât încă o întrebare fără răspuns.

Îmi șterg ochii de mâneca tricoului. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat este că sinuciderea nu frânge inima cuiva doar o singură dată.

Îmi ia tot restul dimineții să curăț barca, să-mi descarc bagajele din mașină și să aranjez totul. Urmele lui Ben sunt peste tot: o tigaie agățată în spatele unui dulap, un bax de șase Heineken expirate în carlingă, o vestă de salvare mucegăită îndesată în congelator. Arunc toate aceste lucruri la gunoi, dar chiar și cu planta mea atârănătoare suspendată de balustradă și cu cărțile mele aliniate pe un raft, barca

îi aparține lui Ben. El a ales-o. El s-a ocupat de renovări. El a planificat ruta. El a fixat data de plecare. Prezența mea pare un strat la fel de vremelnice precum cel de praf.

Ultimele lucruri din portbagaj sunt o cutie de pantofi plină cu poze făcute cu Polaroidul lui Ben, o floare uscată de hibiscus de la prima noastră întâlnire, câteva scrisori de dragoste obraznice și biletul de adio. Scot o singură fotografie – cea cu mine și Ben la farul din Hillsboro, făcută cu o săptămână înainte să moară – și pun cutia în sertarul de jos al stației de navigare. Limesc fotografia cu scotch pe peretele cabinei în V, chiar deasupra pernei mele.

E timpul să plec.

Planul meu era să-mi petrec toată ziua în pat – același de la moartea lui Ben încoace –, însă m-am trezit speriată de urlatul unei alarme. Notificarea de pe telefonul meu anunța: A VENIT ZIUA, ANNA! MERGEM ÎN LARG! Ben programase evenimentul în calendarul meu cu mai bine de trei ani în urmă – în ziua în care îmi arătase barca și îmi ceruse să navighez cu el în jurul lumii – lucru de care eu uitasem. Am plâns până au început să mă usture ochii, pentru că nu mai era vorba de nici un „noi”, iar eu uitasem cum să fiu doar „eu”, fără Ben. Apoi m-am dat jos din pat și am început să împachetez.

Nu mai navigasem niciodată fără Ben. Nu știam terminologia corectă – *este o frânghie, Anna, nu o parâmbă* – și aș fi avut noroc dacă ajungeam până la capătul râului. Dar mi-e mai puțin frică de ce s-ar putea întâmpla cu mine navigând de una singură în Marea Caraibilor decât de ce s-ar putea întâmpla cu mine dacă aș rămâne acasă.

În timp ce dezleg frânghiile de ancorare, mă sună

șeful, probabil întrebându-se dacă mă duc la lucru, însă nu răspund. O să-și dea el singur seama de cum stau lucrurile într-o zi sau două.

Cer prin stație să se ridice podul de la Andrews Avenue ca să pot trece, apoi mă îndepărtez încet de doc. Motorul huruie și pufăie după luni de tăcere. În timp ce mențin cursul bărcii pe sub cele două arcuri deschise ale podului, curentul mă trage în aval. După ce trec, las în urmă o barcă mare de pescuit sportiv. Un tip îmbrăcat într-o cămașă de pescuit turcoaz îmi face cu mâna din spatele punții. Nu pare cu mult mai în vârstă decât mine și arată bine, relaxat și ars de soare. Îi răspund la salut.

Trec cu viteză pe lângă zgârie-nori, iahturi mari, albe și elegante și pe lângă o rețea de canale mărginite de vile atât de mari, încât casa mamei abia dacă ar umple un etaj. Mama nu a fost niciodată genul care să viseze la vile, iar patru oameni care locuiesc într-o casă cu două dormitoare e mai mult decât suficient. Mama spune că îi place să-și aibă fetele sub același acoperiș, însă nu mi-am închipuit vreodată să mă întorc înapoi acasă. Viața mea trebuia să fie alături de Ben.

Râul se lățește, curbându-se înspre digul Seventeenth Street, iar eu trebuie să aștept după programarea de traversare pe sub pod. Ben era întotdeauna cel care manevra barca în timp ce așteptam, așa că virez strâns, în cercuri mici – temându-mă să nu intru într-o altă barcă ce așteaptă și ea –, până când mașinile se opresc, iar arcurile podului încep să se ridice.

În portul Everglades, vasele de croazieră sunt aliniate de-a lungul docurilor, cu punți suprapuse asemenea unui tort de nuntă. În timp ce pătrund în

Atlantic, navele de marfă care au ca destinație porturi din întreaga lume scot aburi. Alberg pare mic și neînsemnat în timp ce trec printre ele, iar eu mă gândesc să continui în siguranță spre sud pe Canalul Intracostier, în loc să mă aventurez în largul oceanului. Însă ruta de pe harta lui Ben mă duce înspre golful Biscaya înainte de a traversa arhipelagul Bimini. Așa că asta mă pregătesc să fac.

Am încercat să anticipez de ce aș fi putut avea nevoie pentru drum. Trec repede în revistă în timp ce aplic un strat proaspăt de cremă cu protecție solară. Apă. Crăntănele. Pălăria de cowboy jerpelită a lui Ben pe care mi-am pus-o pe cap să-mi țină umbră. Doze de cola. Stația radio portabilă. Geanta de voiaj în carlinga cea mai apropiată, împreună cu vesta de salvare și hamul. Mobilul.

Ar trebui să ies curând din aria de acoperire, așa că îmi sun, în sfârșit, mama.

— Am vrut să te anunț că am luat barca lui Ben și o să fiu în larg o vreme.

— În larg? repetă ea, pufnind pe nas. Anna, scumpo, ce Dumnezeu tot îndrugi acolo? Ziua Recunoștinței e peste două zile! M-am pregătit pentru cină.

— Astăzi e ziua în care eu și Ben am fi pornit în călătoria noastră în jurul lumii, am explicat eu. Nu... nu pot sta în Fort Lauderdale nici o zi în plus. Mă doare prea tare.

Ea rămâne tăcută atât de mult timp, încât am impresia că am pierdut semnalul.

— Mamă?

— *Das ist* o nebunie, Anna! O nebunie.

Mama locuiește în Statele Unite dinainte ca eu și Rachel să ne fi născut, însă tot mai scapă câte un

cuvânt în germană când vorbește, mai ales atunci când e stresată.

— Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci așa ceva! Trebuie să te întorci acasă *und* să ceri ajutorul.

Asta nu e prima oară când vorbim despre mine și despre a cere ajutor unui profesionist, doar că nu am nevoie de un psiholog să-mi spună că eu sunt singura care decide cât vreau să sufăr și că nu e treaba mea să-i fac pe oameni să nu se simtă prost în preajma mea. *Nu* sunt pregătită să merg mai departe. *Nu* sunt pe piață, în căutarea unui nou suflet pereche. Și *pe bune* c-am obosit să împart dormitorul cu sora mea și un copil de doi ani.

— Mai vorbim când ajung în Bahamas.

În spatele meu, un transportator albastru-deschis încărcat ochi cu containere a micșorat distanța dintre noi.

— Trebuie să plec, mamă, dar sunt bine. Serios. Te sun din Bimini. *Ich liebe dich*.

Îmi strecur telefonul în buzunarul pantalonilor scurți. În timp ce mă apropii de marginea canalului de lângă dig, îl simt vibrând de la apeluri. Probabil că mama mă sună înapoi să-mi bage mințile în cap și suspectez că telefonul o să-mi bâzâie întruna pe silențios până când voi pierde semnalul. Dar nu-mi pot face griji pentru asta când o navă uriașă vine înspre mine.

Transportorul se hurducăie înainte, pescărușii se învârt pe deasupra și se bat pe peștele stârnit la suprafață în urma lui. Bărcile de pescuit au trecut în grabă pe lângă mine. La fel și alte ambarcațiuni. Atlanticul se întinde la orizont. Apa e lină, aerul ușor.

E o zi perfectă pentru fugit de-acasă.

La vreo jumătate de milă în larg, întorc barca în direcția vântului și opresc motorul. Vela mare se ridică destul de ușor și flutură când prinde briza, însă nu sunt în totalitate sigură că s-a înălțat bine de-a lungul catargului. Chiar și după ce am desfăcut trinca și am ajustat pânzele, tot nu știu dacă am făcut totul corect. Dar barca înaintează în direcția dorită. Nu e pericol să intre în vreun alt vas. Nu e nimic stricat. Opresc motorul, mă declar victorioasă și mă reazem de o pernă pentru călătoria de șase ore până la Miami.

Apele acestea nu-mi sunt în totalitate necunoscute. Eu și Ben am fost o dată până la Miami, ancorând peste noapte în fostul golf al marinei militare. Altădată am petrecut weekendul în Parcul Național Biscaya. Drumul până la Bahamas urma să fie testul nostru pentru a vedea dacă puteam trăi pe termen lung pe o barcă de unsprezece metri. Părea mare, asta până când m-am urcat prima oară la bordul ei. Atunci mi s-a părut ca o casă mică plutitoare. Am fi reușit eu și Ben să trăim unul lângă altul? Era relația noastră menită să dureze? Faptul că nu pot ști mi-a împietrit inima, îmi provoacă o durere constantă care, în astfel de momente, pulsează, întrebându-mă oare cum ar fi arătat viitorul nostru împreună?

Un afa lin sparge suprafața apei de lângă barcă și mă scoate din noianul gândurilor. Nu-mi pot stăpâni un zâmbet, amintindu-mi de o discuție pe care am avut-o despre delfini. Ben i-a numit violatori și ucigași.

— Nu te lăsa păcălită de zâmbetul lor și de pălăvrăgeala fericită. Sunt niște ticăloși!

— Animalele nu trăiesc după un cod moral cum fac oamenii, am contrariat eu. Deci poate ar trebui să fii mai indignat de adevăratul viol, nu de ce fac delfinii. Oamenii sunt adevărații ticăloși aici.

El m-a privit lung o vreme, după care mi-a aruncat un zâmbet ce mi-a înmuiat genunchii.

— Doamne, Anna, cât de al naibii de norocos sunt că ești a mea!

Un al doilea delfin i se alătură primului și îi taie calea în fața bărcii. Se iau la întrecere cu cei nouă kilometri pe oră. Sar afară din apă, se dau mari unul în fața celuilalt, iar eu simt de parcă însuși Ben mi i-a trimis. Ceea ce e ridicol, însă tot îi urmăresc cu privirea până când se îndepărtează.

— Trebuia să stai cu mine.

Cuvintele îmi sunt purtate departe de briză.

— De ce-ai plecat unde eu nu te pot urma?

Nu sunt sigură dacă vorbesc cu delfinii sau cu Ben. Oricum ar fi, nu primesc nici un răspuns.

Apusul lasă loc întunericului când eu ajung cu Alberg într-un port din Miami Beach. Ben încercuise No Name Harbour ca oprire peste noapte, doar că eu n-am mai lăsat niciodată ancora de una singură și cu atât mai puțin pe întuneric. În schimb, trag barca ușor la mal, recunoscătoare că nu e nimeni prin preajmă să vadă cât de nepricepută sunt la andocare și la făcut noduri.

Cu unul dintre maiourile lui Ben pe mine, mă strecor în patul de la provă și deschid tambuchiul de deasupra lui. În timp ce încerc să văd stelele prin poluarea luminoasă din Miami, îmi aduc aminte de ultima oară când eu și Ben am dormit pe barcă, una dintre ultimele dăți când am făcut dragoste. Nu sexul îmi lipsește cel mai mult, dar îmi lipsește și asta. Înainte de Ben, habar nu aveam că singurătatea poate să doară în atâtea părți ale corpului.

Acum mi-l imaginez întins lângă mine. Căldura mâinilor lui pe pielea mea goală. Atingerea gurii lui pe

a mea. Doar că, pe cât încerc să mi-l închipui mai aproape, pe atât pare mai departe.

Înțepenită (2)

Soarele dimineții îmi mângâie pleoapele, iar eu mă trezesc brusc. Îmi dau seama că am dormit prea mult.

— Rahat!

Mă dau jos din pat și sar prin cabină, trăgând din mers pe mine o pereche de pantaloni scurți de blugi. Planul era să plec din Miami înainte de răsărit, așa încât să ajung la Bimini cât încă mai era lumină.

— Rahat. Rahat. *Rahat!*

Mă spăl repede pe dinți și mă pieptăn, apoi mă duc la Oficiul Portuar, unde plătesc o sumă exorbitantă pentru ceea ce ar fi trebuit să fie ultima mea noapte bună de somn. Simt presiunea de a fi rămas în urmă cu programul, așa că mă grăbesc să mă întorc pe barcă. Dezleg parâmele și aproape că mă ciocnesc de un vas lung de douăzeci de metri în timp ce ies din doc.

— Ai noroc că nu mi-ai lovit barca, spune bărbatul de pe puntea din spate.

Ochii îi sunt ascunși în spatele unor ochelari de soare, însă buzele sunt strânse într-o grimasă.

— Crede-mă, știu, zic eu, cu fața arzând de rușine.

Traversez în viteză Canalul Government Cut. Las în urmă vase de croazieră și feriboturi și ies în ocean, unde ridic velele și îndrept barca înspre locul marcat de Ben pe hartă.

Dacă aș fi pornit la drum cu o barcă cu motor, aș fi ajuns deja în Bimini. Acum aș fi fost întinsă pe plajă, aș fi mers la cumpărături prin magazinele locale sau aș fi sorbit dintr-un cocktail la un bar de pe chei. Aș fi

trecut drept prin Curentul Golfului și aș fi ajuns cu vreo două ore mai târziu. Însă mersul cu un velier până la Bimini este treabă de o zi întreagă.

Eu și Ben obișnuiam să facem cu rândul la cârmă, însă, fără el, nu mă simt confortabil să plec. Nu pot să cobor în cabină la umbră. Nici măcar la toaletă. Nu pot citi. Iar pasajul dintre Florida și Bahamas este o rută aglomerată de vase petroliere și de marfă care se îndreaptă spre nord, spre porturile din Statele Unite și Europa, ori spre sud, spre Canalul Panama.

Vântul este prea slab. Alberg abia prinde șapte kilometri la oră. Mă chinui să rămân în alertă, în vreme ce soarele se mișcă pe cer. Mă trezesc speriată și observ că am deviat de la curs și că pânzele sunt împotriva vântului. Disperată, îmi torn niște apă pe maiou, însă nu e suficient de rece cât să mă răcorească. Beau o cola caldă, sperând să mă energizeze cafeina. Îmi alcătuiesc un playlist cu cele mai zgomotoase piese punk pe care le găsesc și cânt din toți rărunchii. Orice ca să rămân trează atunci când sistemul meu supraîncălzit dă să se oprească.

Următoarea dată când mă trezesc este când sunt stropită de un cargobot care trece la vreo zece metri de barcă, cu carena ridicată ca un uriaș zid de oțel. E atât de aproape, încât pot vedea un matelot urmărindu-mă cu privirea de la pupa. Alberg se clatină ușor în urma lui. Nu știu dacă m-a văzut căpitanul. Dacă a sunat hornul, eu nu l-am auzit. Inima îmi bubuie în piept și întreg corpul îmi tremură atunci când aduc barca înapoi pe cursul ei.

Nu ar trebui să pleci în larg într-o barcă cu care nu ai nici o treabă să încerci să faci așa ceva.

Teama și rușinea încep să clocotească în mine, în timp ce cuvintele mamei îmi răsună în cap. Aș fi putut

fi omorâtă, strivită de un cargobot cu destinația Cartagina. Dacă nu mă pot descurca pe un traseu de cincizeci de mile până la Bimini, cum o să traversez eu lungul pasaj dintre insulele Turks și Caicos până la Puerto Rico? Mama are dreptate. Ar trebui să mă întorc acasă.

Și să fac ce, mai exact?

Am renunțat la slujbă. Iar apartamentul unde locuiam cu Ben aparține acum unui cuplu din New Jersey. Până și vastitatea oceanului albastru care mă înconjoară mă face să mă simt mai puțin goală pe dinăuntru, în fața perspectivei unei vieți fără el.

În seara când ne-am întâlnit, el stătea la capătul barului, cu un atlas nautic deschis în față și o sticlă de Red Stripe lângă brațul ars de soare. Pe atunci, nu știam ce e un atlas nautic. Știam doar că nu e normal ca o persoană să înființeze un magazin în interiorul unui restaurant în care totul amintește de pirăți, iar chelnerițele sunt îmbrăcate ca niște cocote.

Carla, prietena mea cea mai bună, tăia niște lămâie când am ajuns eu pe tură. Se presupunea că personalul din timpul zilei trebuie să lase barul complet aprovizionat pentru cel de pe timpul nopții – o favoare pe care o întorceam la închidere – doar că ea mereu lăsa pregătitul garniturilor pe ultima sută de metri.

— Care-i treaba cu arhitectul? am întrebat eu, după care am luat un cuțit pentru fructe și am tăiat o lămâie, cu toate că asta era treaba ei.

De obicei, lucram pe etaj cu celelalte chelnerițe, însă acum îi țineam locul lui Denise, care era în concediu de maternitate.

— Studiază o hartă, a spus Carla. Navighează în jurul lumii sau așa ceva. Nu știu. E drăguț, dar n-am

mai ascultat. Ar fi perfect pentru tine.

— Poftim? De ce?

— Pentru că tu, Anna Beck, a zis ea, dându-mi un ghiont cu umărul, ai nevoie disperată de un marinăraș în viața ta.

— O, Doamne!

Am izbucnit în râs și m-am uitat în direcția lui, ca să mă asigur că nu ne auzise. Era concentrat la harta lui, de parcă nu mai era nimic altceva în încăpere.

— Ești groaznică.

Carla s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Știu, dar mă iubești, nu?

— Te-aș iubi mai mult dacă te-ai ocupa de portocale.

— Am o întâlnire și miros de parcă un dozator de bere mi-a explodat în față... pentru că asta s-a și întâmplat, a spus ea, îndesând bucățile de lămâie în tăvița pentru garnituri. Așa că va trebui să-mi asum riscul cu iubirea ta.

— Să te aștept?

Împărțeam un apartament cu Carla și alte două chelnerițe de la restaurant. Așa cum sunt cabinele unde se odihnesc însoțitorii de zbor, apartamentul servea, în majoritatea timpului, ca loc de dormit, și nu cred că a existat vreo ocazie în care să fim toate patru acasă în același timp.

— Eu n-aș face asta, mi-a răspuns cu un rânjel.

— Să folosești prezervativ! am strigat după ea, însă pe Carla nu aveai cum s-o faci de rușine.

Mi-a trimis o bezea și, în timp ce se îndepărta, mi-a strigat înapoi:

— Am de gând să folosesc mai multe!

După ce am terminat cu lămâile, mi-am șters mâinile și m-am dus în fața barului, să verific clienții.

Să mă prezint. Să torn bere proaspătă. În cele din urmă, am ajuns în dreptul tipului cu hărți.

— Ești gata de încă o băutură?

— Sunt OK, mersi, a zis el, la fel de concentrat asupra atlasului din fața lui.

Când, însă, și-a ridicat capul, privirile ni s-au intersectat. Ochiul lui erau căprui-închis și blânzi, te-ai fi putut arunca în ei și ai fi aterizat în siguranță.

— A, da, cred că mai vreau încă un Red Stripe.

— În regulă.

— Te rog, a adăugat el, în timp ce mă duceam deja spre frigider.

Era ridicol, improbabil și extrem de absurd că mă puteam îndrăgosti de cineva la prima vedere. Dar, când m-am întors la el cu o nouă sticlă de bere, mi-a adresat primul zâmbet obraznic la Ben Braithwaite – neștiind că îmi făcea genunchii să mi se înmoaie – și am știut pe dată că avea să facă parte din viața mea.

— Eu sunt Anna.

— Ben.

S-a întins peste bar să dea mâna cu mine. Carla nu se înșelase. Era drăguț, avea aerul băiețesc al unui surfer. Fix genul meu. Părul lui de culoarea caramelului îi ajungea până la umeri și părea atât de mătăsos, că-mi venea să-mi trec degetele prin el.

În schimb, am arătat către harta pe care fusese trasată o linie în creion de la Florida și până la insulele din Bahamas.

— La ce lucrezi acolo, Ben?

— Doar ce am cumpărat o barcă veche, un Alberg, a zis el, iar chipul i s-a luminat ca unui copil în dimineața de Crăciun. Mai are nevoie de o grămadă de reparații, dar planul meu este s-o renovez și să navighez în jurul... Ăă, cineva din capătul barului

încearcă să-ți atragă atenția.

— Ups. Sunt la muncă, nu? Ține-ți ideea, mă întorc.

El a zâmbit, însă ochii aceia întunecați erau serioși.

— Nu plec nicăieri.

Asta era faza cu Ben. Nu urmărea nimic, nu avea nici o strategie. Era întotdeauna sincer și dulce și încă de la început mi-a oferit toată inima lui.

Ajung la Bimini pe înserate, apusul roz-auriu fiind de mult dus dincolo de orizont. Urăsc să navighez într-un port necunoscut pe întuneric, însă numai eu sunt de vină pentru asta. Îndrept barca în direcția vântului, strâng trinca și cobor vela principală. După treisprezece ore pe mare, mă doare tot corpul. Îmi simt fața de parcă aș fi tras de piele, bătută atât de soare, cât și de vânt. După ce mi-am dat jos pantalonii de două ori în mijlocul oceanului ca să mă piș în scurgere, sunt gata de un duș fierbinte.

Folosesc lanterna lui Ben, cercetez apa după reperele de navigație, în timp ce intru pe canalul ce desparte Bimini de Nord de Bimini de Sud. E greu să vezi ceva în beznă. Dinspre insule răzbate prea puțină lumină ambientală. Alberg se poticnește când chila atinge fundul apei, iar inima mi se poticnește odată cu ea.

— Nu!

Întorc cârma. Încerc să o îndrept înspre ceea ce sper să fie mijlocul canalului, însă barca se oprește complet.

— Nu pot rămâne împotmolită acum!

Bag în marșarier și sper să ies din beleaua asta, însă nu se întâmplă nimic. Scot un sunet între un râset

isteric și suspin. Sunt atât de aproape de uscat, încât aş putea sări din barcă și ateriza la țarm.

— Futu-i!

Scotocesc prin carlingă după telefon ca să verific orarul fluxului, însă nu am semnal. Poate e mai bine așa - nu vreau să știu câte mesaje și apeluri pierdute am. Arunc telefonul înapoi și mă rog ca fluxul să vină curând. Altfel, o să fie o noapte foarte, foarte lungă.

Cum barca nu are unde să plece nicăieri o vreme, cobor în cambuză și-mi fac un sendviș cu curcan - o imitație slabă a cinei de Ziua Recunoștinței. Mama probabil este supărată că nu sunt acolo, iar eu mă gândesc încă o dată dacă nu ar trebui să renunț la planul ăsta stupid. Când o să repun barca pe apă, o să fac cale-ntoarsă spre Florida. O să mă rog să-mi dea slujba înapoi. O să trăiesc pe barcă. O să improvizez până când o să-mi iasă. O să fie în regulă, nu-i așa? Numai că Ben nu se mulțumea cu „în regulă”; el tindea spre extraordinar. Să-mi doresc și eu același lucru?

Dacă ar fi fost aici, ar fi râs de mine și ar fi spus:

— Dacă nu te-a văzut nimeni înseamnă că nu s-a întâmplat.

Ar fi atârnat o lampă solară de tangon, și-ar fi deschis o bere rece și ar fi ascultat melodiile lui preferate. Ar fi transformat momentul într-o petrecere. După ce îmi termin de mâncat sendvișul, fac toate acele lucruri de parcă aş săvârși un ritual care să-l aducă înapoi.

Dar nu iese niciodată.

E prea mult fără Ben. Închid muzica după câteva cântece și ascult ritmul liniștit al valurilor care se sparg clipocind de țarm. Numai că mă tot gândesc la el, iar asta mă neliniștește. Mă ridic în picioare și mă

mișc dintr-o parte în alta a cabinei, clătinând barca și sperând astfel că fundul apei o va elibera din strânsoare. Mă simt ridicol, dar, deodată, barca se urnește din loc. Începe să plutească în derivă, împinsă de curent. Pornesc degrabă motorul și dau înapoi înspre partea mai adâncă a canalului, unde rămân până când ancorez.

Nu sunt multe bărci unde stau eu, la proră, ca să arunc ancora în apă, iar asta e o ușurare fiindcă nu știu câtă frânghie să-i las și, chiar și când pare în regulă, nu am expertiza necesară ca să-mi dau seama dacă s-a înțepenit bine. Aprind lumina din vârful catargului și ridic steagul galben de carantină, așa încât oficialii de la vamă să știe că încă nu am acostat în Bahamas.

Ultimul lucru pe care îl fac e să mă târăsc în cușetă - încă îmbrăcată - și să mă rog la Dumnezeu, la Ben și la Univers ca ancora să rămână în loc peste noapte și, când mă trezesc de dimineață, barca să nu fi fost azvârlită pe țarm.

Ocean magic (3)

Cerul e albastru-deschis când mă trezesc, iar asta poate însemna fie răsărit, fie apus. Ceasul de călătorie de pe raftul de lângă capul meu arată 6.09. Nu mă ajută cu nimic. Pare imposibil să fi dormit toată noaptea și aproape încă o zi, dar, când mă urc în carlingă, soarele a atins deja linia orizontului. Cerul de la apus e brăzdat cu roșu și purpuriu, ca opera unui pictor cu o mână furioasă. Se spune că „cerul roșu noaptea e deliciul marinarului”, așa că pare promițător. Mâine ar trebui să fie vreme bună.

Barca nu s-a mișcat din loc cât am dormit. Nu a

fost trasă de curenți și nici nu a lovit alte bărci. Un mic miracol. Mă duc până la provă ca să verific încă o dată lucrarea de mântuială de noaptea trecută. De fiecare dată când ancoram pe undeva împreună, Ben se trezea la câteva ore ca să se asigure că ancora încă ține. Dacă ne-am fi clătinat mai mult, ar fi sărit din pat, convins că suntem în derivă. Ușurarea este înlocuită de vină. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Ben așa ar fi făcut.

Însă ancora este în regulă, iar eu m-am odihnit mai bine decât o făcusem în ultimele luni.

Și mi-e și foame.

Să ajung cu barca de salvare până la mal pentru o cină pe o insulă tropicală sună tentant. Muzica reggae ce se aude de la unul dintre barurile din port plutește deasupra apei, doar că ratasem programul vămii. Poate că n-ar fi observat nimeni, dar nu sunt pregătită să încalc vreo lege care ar fi însoțită de o amendă usturătoare. În schimb, îmi torn un pahar de vin roșu și fac niște spaghete fără carne, pe care le mănânc direct din tigaie.

Mâine o să merg la vamă și la biroul de imigrări și voi găsi o cale să vorbesc cu mama. Probabil a luat-o razna din cauza grijilor, însă mobilul meu tot nu are semnal, iar briza care îl aduce pe Bob Marley până la mine nu are și Wi-Fi gratis.

Tot mâine voi decide ce voi face poimâine. Traversarea dinspre Miami fusese partea cea mai ușoară, iar eu am dat-o în bară. Oare să mă bazez tot pe norocul prostului că voi reuși să trec printr-un întreg arhipelag?

În seara asta spăl vasele și mă întind pe punte. Admir cerul înstelat și îmi amintesc de momentele când eu și Ben am făcut același lucru împreună. El mi-

a arătat o constelație. Nu-mi amintesc care anume, doar că eram ancorați într-un golf plin de mangrove de prin Key Largo, unde cerul era atât de înțesat de stele, încât aveam impresia că întreg Universul e la îndemâna noastră.

— Acolo, a spus el. Steaua mică de jos. Acea e a ta, Anna. Pentru totdeauna.

Nu i-am reamintit că, uneori, lumina pe care o vedem este ceea ce a rămas după moartea unei stele. Nu mai putea fi a mea dacă ar fi fost deja moartă. Dacă aş fi fost mai atentă la ce îmi arătase, poate că aş fi putut să găsesc acum steaua. Dar nu mai contează. Deja ştiu cum e să încerci să te agăți de o stea moartă.

A doua mea dimineată în Bimini strălucește atât de puternic, încât nu-mi dau seama cum am reușit să dorm toată ziua de ieri. Astăzi sunt odihnită. Umflu barca de salvare și vâslesc până la Oficiul Portuar, unde se află și biroul vamal. Iau cu mine pașaportul, actele ambarcațiunii, documentele vamale și niște numerar pentru taxa de navigare. Eu și Ben citiserăm povești de groază despre funcționarii din Caraibe care se așteaptă la mită sau adaugă „taxe” pur și simplu pentru că nimeni nu are autoritatea să îi oprească, însă funcționarii din Bahamas își văd de treabă, îmi stampilează pașaportul și îmi acceptă banii.

Mă întorc pe barcă, unde fac un duș rapid. După ce mă usuc și mă îmbrac, îmi împletesc părul, încui cabina și cobor pe țărm. Drumul principal al insulei este mărginit de magazine de culoarea șerbetului, de baruri, restaurante și case. Sunt mai multe mașini decât mă așteptam să găsesc pe o insulă care are doar unsprezece kilometri lungime și câteva sute de metri

lățime. Bimini îmi aduce aminte de jucăria mea preferată, ponosită și uzată, dar foarte îndrăgită. Intru într-o mică băcănie albastră, de unde îmi cumpăr o cartelă SIM, așa încât telefonul meu să funcționeze și în Bahamas. Primul lucru, sun acasă.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu!

În vocea mamei se simte ușurare, însă o aud și pe Rachel bombănind în fundal. Uneori, e ca și cum aș avea două mame, iar eu cinci ani, nu douăzeci și cinci.

— Am sunat la paza de coastă să te declar dispărută, dar au spus că nu pot face nimic dacă ai părăsit țara.

— Îmi pare rău că n-am sunat mai devreme, zic. Am ajuns foarte târziu și am dormit vreo cincisprezece ore. Doar ce am coborât pe țărm și am cumpărat o cartelă pentru telefon.

— Nu înțeleg de ce faci asta, Anna. E nesăbuit.

Nu sunasem să mă cert cu ea, dar devin numaidecât defensivă.

— Tu ești cea care-mi spune mereu că e timpul să merg mai departe.

— Dar nu asta faci acum, îmi spune mama. Ai plecat cu barca lui Ben, îi trăiești visul. Nu îl lași în urmă, ci îi jelești amintirea.

— Poate că am nevoie să-l jelesc.

— Anna, a trecut aproape un an.

— Nu știam că suferința are o dată de expirare.

— Nu asta am vrut să zic. Ar trebui să mergi la un terapeut.

Își trage nasul, iar eu îmi dau seama că plânge. Mă simt și mai prost.

— Înainte nu trebuia să-mi fac griji pentru tine, iar acum numai asta fac.

— Îmi pare rău.

— Nu vreau să-ți pară rău, *Liebchen*. Vreau să fii fericită. Ben ar fi vrut să fii fericită.

Unul dintre cele mai rele lucruri cu privire la viața fără Ben este că toată lumea pare să știe ce ar fi vrut el. *Ben ar vrea să ieși iar la întâlniri. Ben ar vrea să fii fericită.*

— Mda, ei bine, moartea lui a cam făcut fix pe dos, spun eu.

— Te rog, vino acasă!

— Nu pot.

Mama izbucnește în lacrimi, iar eu o aud pe Rachel pufnind și luând telefonul. Mă pregătesc de furtuna care stă să se abată asupra mea.

— Anna, trebuie să încetezi cu rahatul ăsta. Ce-ai zice să te gândești și la altcineva, nu doar la tine?

Când eram mici, eu și Rachel am fost apropiate. Cu nici doi ani diferență între noi, ne jucam împreună, mergeam la școală împreună. Până să plece, tata ne spunea că suntem ca două boabe într-o pâstaie. Însă, după ce Rachel a avut-o pe Maisie, ceva s-a schimbat. Uneori, deveneam geloasă, dar nu înțeleg de ce. Rachel are o slujbă pe care o adoră și un copil frumos. Eu am rămas cu o gaură în locul vieții pe care o aveam.

— Spune-i mamei că o sun peste câteva zile.

Închid și îmi pun telefonul pe silențios.

Cu siguranță, drumul dinspre Florida nu a fost un succes răsunător – nu când am dormit prea mult și era cât pe ce să fiu strivită de un cargobot. Sau când am rămas înțepenită la doar câțiva metri de destinația mea – dar poate că am terminat cu prostiile. Poate o să fiu în stare să trec de insulele din restul Bahamasului și de cele din Caraibe.

Numai că de la insulele Turks și Caicos la Puerto

Rico sunt vreo câteva mile bune de ocean deschis, bătut de alizee. Nu există nici o scurtătură. Și e imposibil să reușesc de una singură. Trebuie să găsesc pe cineva care să mă ajute.

La Oficiul Portuar este un avizier unde găsești cărți de vizită ale centrelor de scufundări și pliante lovite de ploaie pentru turnee de pescuit. Las un bilet pe care scrie:

CAUT: ECHIPAJ CU EXPERIENȚĂ CARE SĂ ASISTE LA TRAVERSAREA DINSPRE INSULELE TURKS ȘI CAICOS SPRE PUERTO RICO. SALARIU: NEGOCIABIL. MESE INCLUSE. MESAJ LA 555-625-6470 PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII

Plină de energie și emoție, plec din complexul turistic și mă îndrept spre sud. Insula este trează și freamătă de turiști care se plimbă în mașinuțe de golf ori de localnici care se salută între ei atunci când se întâlnesc de-a lungul drumului principal. O iau pe o străduță care taie insula îngustă și ajung înaintea unui mănunchi de mici restaurante care dau spre plajă. Mai mulți tineri stau în ușa unui magazin, vorbesc tare, beau bere și ascultă muzică dance ce se revarsă din boxele ridicate pe stativale înșirate de-a lungul clădirii. Dincolo de restaurante se află plaja, unde oamenii și-au întins prosoapele. Un câine se rostogolește în nisip, iar copiii se bălăcesc într-un ocean atât de viu colorat – spuma lui este verde, turcoaz și de culoarea cobaltului –, încât pare ireal.

Intru într-un restaurant numit CJ's și comand un sendviș cu ou pentru prânz și îmi iau o bere din frigider.

— Poți să aștepți în spate, îmi spune femeia de

după teighea. Te chemăm noi când e gata mâncarea ta.

În spatele clădirii este o terasă din lemn cu măsuțe de picnic cu vedere la plajă. Doi tipi beau Heineken și vorbesc, însă o fac mult prea repede ca să pot înțelege ce zic. Fac o poză la plajă cu telefonul, apoi mă așez pe o bancă, sub un pin umbros. „Mulțumită” nu e chiar cuvântul pe care l-aș folosi ca să descriu cum mă simt acum, însă Bimini mă face să fiu puțin mai ușoară, mai optimistă. Momentan, un sandwich cu ou și o bere e tot ce-mi trebuie.

După prânz, îmi cumpăr încă o bere și cobor de pe terasă pe plajă. Peste tot în jurul meu sunt familii, cupluri. Grupuri de studenți care probabil au venit cu feribotul rapid. Intru în apă și încerc să pretind că e absolut în regulă să fiu singură pe o insulă tropicală, în mijlocul unui ocean strălucitor.

Un val mi se sparge de tibii, iar un băiețel negricios, nu mai mare de opt sau nouă ani, cu pantaloni scurți maro care îi atârnă pe șoldurile înguste și din care se scurge apă, se apropie de mine, cu niște bețe de plastic pentru scufundări în mână.

— Vrei să arunci astea pentru noi?

În spatele lui, mai mulți copii mă urmăresc. O fetiță într-un costum de baie roz aprins sare într-un picior și încearcă să-și mențină echilibrul în nisipul mișcător. Un alt băiat dă din cap, ca și cum m-ar convinge să spun da.

— Sigur.

Iau bețele, mai fac un pas în apă și le arunc cât de departe pot. Copiii țipă și se bulucesc în apă. Se scufundă, în timp ce picioarele bat suprafața apei. Un băiat a prins două. O fată, unul. Primul băiat s-a ales

cu celelalte trei, pe care le ține deasupra capului ca pe un trofeu. Îmi aduc aminte de mine și de sora mea când ne scufundam după bănuți pe fundul piscinei de la motelul unde mergeam în vacanțe. Câștiga cea care aduna cât mai mulți și, de obicei, aceea era Rachel.

— Încă o dată, te rugăm, îmi cere băiatul.

— Ellis! strigă o femeie de pe un prosop din apropiere. Nu o deranja pe doamna! Nu trebuie să vă distreze pe voi!

— Nu mă deranjează, zic și iau bețele de la Ellis.

Le arunc încă o dată și, în vreme ce copiii se joacă în valuri, eu mă îndrept înapoi spre CJ's pentru încă o bere.

La bar se află trei bărbați albi cu cămăși de pescuit în culori pastel, șorturi de baie și șepci. Cel în cămașă albastru-deschis mă vede când îmi iau o bere din frigider. Dintre cei trei, el e cel mai apropiat de vârsta mea. Îmi adresează un zâmbet larg și spune:

— Dă-mi voie.

Brusc, sunt incredibil de nervoasă pe Ben. Știu că a încercat să-și gestioneze depresia. Când ne-am întâlnit, se chinuia de o viață să găsească o combinație de medicamente care să-l ajute. Dar, dacă avea gânduri sinucigașe, de ce nu a cerut ajutor? De ce nu mi-a spus? Acum trebuia să fim împreună, nu să rămân de una singură.

Să te ia naiba, Ben Braithwaite!

N-am mai agățat de mult un tip, dar e ridicol de ușor. Nu trebuie decât să îi întind o sticlă de bere, să zâmbesc și să spun: „Mulțumesc frumos. Eu sunt Anna”.

— Mă bucur să te cunosc, Anna. Eu sunt Chris.

Nasul plin de pistrui i se cojește de la soare, dar e adorabil. De fapt, are pistrui maronii peste tot.

— El este Doug.

Și arată spre tipul în cămașă roz. Cel mai în vârstă. Pe la treizeci și ceva de ani. Poartă verighetă.

— Și Mike.

Cămașă galbenă. Început de chelie. Atrăgător în felul acela al tipului prostuț, oarecum.

ChrisDougMike. Sunt destul de interschimbabili, ca majoritatea tipilor care obișnuiau să vină în barul de pirați. Dar îmi place felul blând, care-mi înmoaie genunchii, în care Chris îmi rostește numele. Și mai are un pistrui și pe marginea buzei inferioare care se mișcă precum un fruct interzis. Plus de asta, sunt și puțin amețită. Observă că mă holbez la gura lui și îmi aruncă un zâmbet îndrăzneț.

— Și, ce te aduce la Bimini? întreabă când ne mutăm la una dintre mesele de picnic de pe terasă.

Se așază lângă mine.

— Barca.

El râde.

— Singură?

Dau din cap că da.

— Am plecat marți din Fort Lauderdale.

— Ia stai, zice el, și își mijește ochii ca să mă studieze. Tu erai pe barca albastră de pe râu? Dimineața devreme?

— Da.

— Știam eu c-am mai văzut părul ăsta blond pe undeva!

Îmi ia o şuviță între degete și o mângâie. Gestul este prematur de intim, dar deja am intrat pe un curs de coliziune.

— Ți-am făcut cu mâna când am trecut pe lângă tine.

— A, da, zic eu, zâmbind. Din cauza ta a trebuit să

aștept zece minute la podul Third Avenue până au lăsat o parte din trafic să treacă.

— Îmi pare rău.

Doar că nu pare deloc să-i pară rău cu zâmbetul ăla jucăuș.

— Sper că nu-ți vei schimba părerea despre mine.

— Și care crezi că e părerea mea despre tine?

Trage o gură zdravănă din sticla de bere, iar eu văd cum i se mișcă mărul lui Adam când înghite.

— Ei bine, zice el, ai fost destul de interesată cât să mă lași să-ți cumpăr o bere. Deja te-ai imaginat sărutându-mă.

Simt cum mi se încinge fața. Zâmbetul reapare.

— Crezi că am potențial, așa că n-aș vrea să-mi ratez șansa.

— Șansa la ce?

— La orice ai vrea să-mi faci.

După-amiaza se scurge pe nesimțite, în timp ce noi facem cu rândul la cumpărat bere. ChrisDougMike au toți slujbe în vânzări - dealer de mașini, comerciant de băuturi alcoolice și reprezentant al unei companii de asigurări - și au venit la Bimini să prindă pește. Vorbesc despre undițe și mulinete, povestesc iar și iar pătanii de la pescuit pe care mâine nu mi le voi mai aminti, iar Chris se apropie din ce în ce mai mult. N-am mai ascultat de când genunchii noștri goi au făcut contact pe sub masă. Când coatele ni s-au atins. Brațele. Umerii. Ca și cum ne topeam unul în celălalt.

La un moment dat, Doug și Mike se duc pe plajă și ne lasă singuri. Chris se apleacă, buzele lui îmi ating gâtul, urechea și îmi stârnesc un val de scânteii pe sub piele.

— Vrei să plecăm de aici? șoptește el. Am o cameră.

Pentru prima oară de la moartea lui, nu mă gândesc la ce ar vrea Ben. Nu el e vocea mică din cap care mă îndeamnă *du-te, du-te, du-te!* Și clar nu e nici în presiunea călduță dintre coapsele mele. Palmele bătătorite ale lui Chris se strecoară pe sub tivul rochiței mele de vară și mă mângâie în spatele genunchiului.

— Anna, spune și mă strânge ușor.

— Da. Hai să mergem!

Drumul de la plajă până la stațiune este ca un ocean magic, cu bucăți împrăștiate de nevoie și cioburi tăioase de rușine. Spatele meu împins în peretele unui magazin de haine falimentat, cu gura lui Chris pe gâtul meu și cu degetele lui înăuntrul slipului mă fac să-mi pierd răsufierea. Să alerg. Să pierd un șlap. Să mă arunc pe patul lui. Senzația gurii și a limbii lui pe toate acele locuri unde nu am mai fost atinsă de nimeni altcineva în afară de mine de luni bune. Nevoie fierbinte, lipicioasă, lipsită de rațiune.

Picioarele încă îmi tremură când Chris se dă jos din pat, dezbrăcat, ca să ia un prezervativ din geanta lui. Telefonul vibrează de pe noptieră în timp ce rupe ambalajul. Ecranul se aprinde. Apare imaginea lui sărutând o blondă drăguță, îmbrăcată în rochie de mireasă. Rahat.

— Anna, stai!

Numele meu nu mai sună la fel de frumos și, Dumnezeule, ce proastă am fost! Ben nu m-a mințit niciodată și nici nu a jucat jocuri. Așa că nici nu mi-a trecut prin minte că Chris ar putea fi căsătorit, ori că asta ar fi o întrebare pe care trebuia să o pun. Dacă e, de ce nu mi-a spus adevărul?

Înșfac rochia de pe podeaua camerei de hotel și mi-o trag pe cap, în timp ce Chris rămâne în ușa de la

baie. Își mută privirea de la mine la telefon și invers, de parcă mai are încă de ales. De parcă ar putea să-mi zică ceva ce m-ar convinge să rămân. Slipul meu s-a rătăcit pe undeva printre cearșafuri, așa că îl las în urmă, laolaltă cu un șlap și cu o bucată enormă din demnitatea mea.

Ies pe ușă și îi arunc o ultimă privire lui Chris.

— Du-te dracu'!

Traversez stațiunea până la capătul docului, unde este amarată bărcuța de salvare. Cobor la ea pe o scară, unde rămân... habar n-am cât timp rămân acolo, ascultând abătută sunetele fericite ale insulei care nu e încă pregătită să se culce. Am fugit din Fort Lauderdale pentru că nu eram pregătită să merg mai departe și totuși mă arunc în brațele primului bărbat care mă abordează. Mă simt murdară. Infidelă.

Îmi pare atât de rău, Ben. Te rog să mă ierți.

Îmi vine să ridic ancora și să plec cât mai departe de locul ăsta, însă nu sunt suficient de trează ca să fac asta. Și nu Bimini e adevărata problemă. În schimb, mă chircesc pe fundul bărcuței și plâng.

Semn de întrebare (4)

Mă trezesc în cabina de pe Alberg ca și cum noaptea trecută nu a fost decât un vis urât, doar că o durere de cap parcă-mi despică efectiv țeasta și nu-mi amintesc cum am ajuns în propriul pat. Dau pătura la o parte și observ că încă sunt îmbrăcată în rochița de vară de ieri. Tălpile îmi sunt murdare, în gură am gust de vomă, iar slipul ia-l de unde nu-i! Îmi aduc aminte de fuga mea și de plânsul în bărcuță, însă ce s-a întâmplat pe urmă rămâne sub semnul întrebării.

Mă bucură senzația de ușurare că sunt teafără,

când aud podeaua cabinei scârțâind și simt un miros de... cafea? Mă întorc și văd un bărbat brunet sprijinit de chiuveta din cambuză, bând din cana preferată a lui Ben, cea cu Căpitanul America. O parte din mine vrea să sară din pat și să-i smulgă cana din mâini, pentru că e cana lui Ben, însă partea mai mare și rațională din mine încearcă să-și dea seama de ce se află un străin pe barca mea. Nu scotocește prin dulapuri ca un hoț în căutare de valori. Pare relaxat, detașat, de parcă a fost invitat. Oare eu l-am invitat?

Scena sare la următorul element-surpriză, atunci când observ că partea inferioară a piciorului său drept – de la genunchi în jos până la pantoful sport negru marca Adidas – este bionic și arată futurist. Nu e deloc din carne și oase.

Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece.

— Ăă... bună?

El se întoarce spre mine și, în orice alte circumstanțe, să mă trezesc în fața acestui bărbat probabil că ar fi fost o experiență religioasă. Arată de parcă ar cânta la chitară prin baruri, cu părul negru, vâlvoi și nebărbierit.

— O, Doamne, zice el, te-ai trezit!

— Cine ești?

— Nu-ți aduci aminte?

Își duce mâna la inimă, acoperind literele aurii de pe tricoul lui verde, decolorat, care formează cuvântul CIARRAI. E mai în vârstă decât mine cu câțiva ani, însă zâmbetul lui este cel al unui băiețel de zece ani care ascunde o broască la spate. Iar accentul lui pare irlandez.

— Acum mi-ai frânt inima.

Mă ridic în capul oaselor și îmi trec picioarele peste marginea patului. După ce aproape am făcut-o

de oaie cu un bărbat căsătorit, nu se poate să fi făcut sex cu un străin. Cred.

— Am făcut...?

— Iisuse, nu! Umple încă o cană de cafea. Cana mea, cu floricele și cu un *A roz* de la Anna. Erai mai beată decât o maimuță, dar am apreciat oferta.

— O, Doamne!

— Glumesc.

Reduce distanța dintre noi și îmi oferă cana. Să accept o băutură – chiar și una cu cofeină – de la un bărbat nu este o greșeală pe care s-o repet, însă cafeaua miroase bine, iar eu am nevoie disperată de una. Așa că o primesc.

— Pe lung sau pe scurt, te-am găsit leșinată în barca de salvare și nu ar fi fost corect să te las acolo cu fundul dezgolit, la discreția lui Dumnezeu și a întregii insule. Accentul lui devine mai puternic pe măsură ce-și întetește discursul. Așa că am vâslit până la barca ta și te-am băgat în pat, apoi mi-am dat seama că nu am cum să mă întorc la țărm decât dacă îți iau barca de salvare, caz în care ai fi rămas tu fără ea. Așa că am dormit pe punte. Sper că nu te deranjează că am împrumutat un sac de dormit.

De parcă seara trecută nu fusese suficient de stânjenitoare, bărbatul ăsta mi-a văzut fundul. Și m-a și salvat de la... ei bine, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla cât timp eram inconștientă și pe jumătate dezbrăcată. Altcineva, cineva mai puțin onorabil, ar fi putut să mă găsească. El m-a salvat de ghinion – și de propria-mi prostie.

— Uau, păi... îți mulțumesc că ai fost atât de amabil.

El își trece o mână prin părul vâlvoi și se uită în podea înainte să-și ridice privirea spre mine.

— Ei, n-am vrut să ți se întâmple nimic rău, atât.

— Și nu vreau să par nerecunoscătoare, pentru că nu sunt, dar... cine ești?

— A, da, sunt Keane Sullivan.

— Anna.

Aleg să nu împărtășesc prea multe detalii personale. Dumnezeu știe ce-oi fi spus noaptea trecută când eram beată.

— De unde ai știut care e barca mea?

— Era doar una căreia îi lipsea barca de salvare, spune Keane, ridicând din umeri. Erau șanse mari să fie a ta.

— Ei bine, îți mulțumesc. Pentru tot.

Iau o gură din cafea și arunc o privire rapidă la telefon, să văd dacă nu mi-a răspuns cineva la anunțul postat, cât timp eu făceam niște alegeri proaste. Aveam o notificare de la o serie de cifre care nu păreau a fi un număr de telefon. Mesajul spunea:

Sunt marinar de profesie și căpitan de livrări, actualmente în Bimini. Dacă nu s-a ocupat deja postul, sunt interesat.

— Scuză-mă doar o secundă, spun, și scriu un răspuns rapid: *Postul nu s-a ocupat încă.*

— Ți-e foame? întreabă Keane. Își bagă mâna în buzunarul de la spate. Scoate telefonul și se uită la ecran. Îmi cer scuze, trebuie să răspund.

Scrie repede un mesaj, în timp ce continuă să vorbească:

— Ori de câte ori sunt mahmur, niște ouă ochiuri cu pâine prăjită și cu unt mă pun pe picioare.

Gândul la mâncare îmi întoarce puțin stomacul pe dos, dar, oricum, bărbatul ăsta a făcut mai multe pentru mine decât ar fi fost nevoie.

— Nu știu dacă...

Telefonul zbârnâie la primirea unui nou mesaj: *Ne întâlnim în fața la restaurantul Big Game într-o oră? Port un tricou verde. Apropo, eu sunt Keane.*

Eu răspund, cu umerii zgâlțâiți de răs: *Pe mine o să mă recunoști după fund.*

Keane se uită la telefon, apoi la mine, și izbucnește în răs din toată inima. Râdem până când îmi dau lacrimile și mă doare într-o parte. N-am mai răs atât de când a murit Ben. Râsul îmi rămâne blocat în gât fiindcă... rahat... nu sunt pregătită pentru asta. Nu m-am gândit că trebuie să împart barca cu cineva, nici măcar pentru câteva zile. Keane este înalt și lat în spate, prezența lui ocupă atât de mult spațiu. Până și îndoielile mele au îndoielile lor.

Keane observă acest lucru.

— Ești în regulă acolo, Anna?

— Eu, ăăă...

Îmi întinde o foaie de hârtie împăturită și uzată, CV-ul lui, o listă de două pagini a bărcilor pe care a fost de-a lungul anilor și a iahturilor livrate. Ben a cumpărat o barcă înainte să învețe cum se navighează, însă Keane... el navigase prin toată lumea, ba chiar participase la întreceri în Oceanul Antarctic.

— Ascultă, dacă e vorba de picior, te asigur că sunt mai capabil doar cu unul decât mulți alții cu două, spune fără nici o urmă de îngâmfare. Te pot duce la Puerto Rico.

— Nu e vorba de picior, sincer, îi spun, dându-i înapoi CV-ul.

Keane Sullivan emană o corectitudine reconfortantă. Simt că pot avea încredere în el.

— Vreau să spun, ce ai făcut noaptea trecută pentru mine îmi dovedește că ești persoana potrivită

pentru postul ăsta. De când am plecat din Florida, am luat o serie de decizii proaste și trebuie să mă gândesc dacă nu cumva continuarea călătoriei ăsteia ar fi încă una în plus.

El încuviințează din cap, împăturește la loc lista și o bagă înapoi în buzunar.

— Înțeleg. Dacă te răzgândești, ai numărul meu.

— Mulțumesc încă o dată.

— Pentru puțin, Anna, spune Keane. Te superi dacă mă duci înapoi la doc?

Carla mi-a spus cândva că metoda cea mai bună de a lua o decizie este să dai cu banul. Mi-a spus că atunci când moneda este în aer, de obicei îți dai seama ce îți dorești cu adevărat. Nu aveam o monedă pe care să o arunc, însă, atunci când Keane se întoarce să urce pe punte, îmi dau seama că, dacă îl las să plece, nu voi mai găsi pe cineva mai bun. Și, sincer, nu vreau să mă întorc acasă.

— M-am răzgândit în privința acelor ouă.

Keane se aruncă asupra micului său dejun de parcă ar fi cronometrat. Are gura plină de mâncare când îmi povestește cum a plecat de acasă din ținutul Kerry, Irlanda, când avea doar șaptesprezece ani.

— Frații mei mai mari erau fotbaliști și aruncători la baseball, dar eu am fost mereu atras de mare și îmi plăcea la nebunie să-mi pierd vremea pe bărci, spune el, întinzând niște gem de coacăze pe felia de pâine. De cum am învățat să înot, mama m-a înscris la lecții de navigație la clubul din oraș, iar de atunci numai asta am făcut.

— Deci nu faci decât să... navighezi?

— În mare parte, da. Am început să lucrez pe bărci locale pentru amuzament, apoi am concurat în

echipa colegiului Charleston din California de Sud și așa am ajuns pe iahturi care făceau întreceri serioase, spune el. Mi-am format o reputație de cârmaci de talie mondială și am devenit mercenar pentru oricine avea curse de câștigat.

— Ăă... probabil ar trebui să vorbim despre plată.

— Ăsta nu era un apropo, zice Keane și îndreaptă furculița spre mine înainte să o înfigă într-o bucată de ou. Dar ascultă... trebuie să ajung la Puerto Rico, așa că, dacă ești de acord să mă iei cu tine, fac treaba pe gratis.

— Ești sigur?

El încuviințează din cap.

— Absolut. Ca să fiu sincer, sunt tare nerăbdător să văd cum merge barca asta minunată. Cum de ai ajuns în posesia ei?

— Prietenul meu a găsit-o la un șantier de bărci în Fort Lauderdale.

— Cel din fotografie? întreabă Keane și arată spre pat.

— Da.

— Și el de ce nu face călătoria asta cu tine, dacă nu te superi că te întreb?

Mi-e teamă să-i răspund la întrebare, fiindcă nu vreau să-l văd pe Keane schimbându-se în cineva care mă tratează de parcă aș fi făcută din sticlă. În ciuda judecății greșite de noaptea trecută, nu m-a tratat ca pe o persoană distrusă. Însă trebuie să fiu sinceră, așa încât, dacă o să-mi ies din minți, să știe de ce.

— El... s-a sinucis acum zece luni.

Keane își ridică privirea și mă fixează cu ochii lui mari, câprui.

— Iisuse, nasol rău!

Râd și îmi duc mâna la gură, oripilată de mine

însămi. Nu e nimic amuzant la moartea lui Ben, însă reacția lui Keane mă ia pe nepregătite. Lacrimile îmi înțepă ochii, iar lumea se pierde în ceață.

— Când mi-am pierdut piciorul, începe el, oamenii își tot cereau scuze. Știam că le părea sincer rău că trecusem printr-o astfel de traumă, dar să fiu al naibii dacă nu mă săturasem să îi tot aud. Am sperat că, măcar o dată, cineva să zică: Iisuse, nasol rău!

— Chiar e nasol, zic, ștergându-mi ochii cu dosul palmelor. De data asta râd pentru că sunt rușinată de faptul că m-ai văzut deja în cele mai proaste ipostaze. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

O urmă de înțelegere îi luminează privirea și, pentru prima oară de luni bune, nu mă mai simt ca un aliment mucegăit și neidentificat, uitat în frigiderul cuiva. Mă simt văzută.

— Când vrei să pleci din Bimini? întreabă Keane.

— Cât de repede posibil.

Fac un duș și mă simt om din nou și, în timp ce Keane se duce cu barca de salvare să-și aducă lucrurile de pe iahtul pe care îl livrase cu o zi în urmă de la Key West, ajung la zi cu mesajele pe care le-am tot ignorat.

Mesajele vocale de la mama sunt când furioase, când spuse printre lacrimi, când îmi cere s-o sun înapoi, când mă imploră să mă întorc acasă. Mă doare inima să le ascult. Știu că nu i-a fost ușor în viață. Tata, militar, a târât-o cu el în America, după care a părăsit-o când eu și sora mea eram încă mici. Am încercat din răspuțeri să nu-i dau motive de îngrijorare, însă nu am stoicismul ei german. Nu pot să mă prefac că suferința mea nu există.

Am un apel pierdut și de la șeful meu, care mă informează că am fost oficial concediată. Într-un al doilea apel, îmi amintește că, dacă nu înapoiez uniforma, va trebui să o plătesc.

În cele din urmă, am și un mesaj vocal de la mama lui Ben. Abia dacă vorbea cu mine când trăia fiul ei, iar după moartea lui, mi-a dat termen o săptămână să mă mut din apartamentul lui. M-a dat afară ca pe un gunoi. În ultimele câteva săptămâni, mi-a lăsat mai multe mesaje vocale, pe care le-am șters, așa cum am să fac acum și cu ăsta.

În loc să o sun pe mama, îi trimit un e-mail, în care îi explic cum am angajat un ghid respectabil care să mă ducă la Puerto Rico. *Încearcă să nu-ți faci prea multe griji. Te sun când ajung la San Juan.* Ich liebe dich.

Vasele sunt spălate și puse la uscat, patul meu e făcut și, când îmi aud numele, ies pe punte tocmai când Keane ajunge în dreptul bărcii. Cu o mână îmi întinde o geantă de voiaj enormă și galbenă, care e atât de grea, încât mă împleticesc.

— Iisuse, zic, are pietre în ea?

El râde.

— Nu, doar toate bunurile mele pământești.

— Serios?

— Aye.

Îmi întinde și vâslele, se cațără afară din barca de salvare, pe care o trage apoi după el. Am văzut oameni cu proteză care au nevoie de bastoane sau de cârje, însă Keane se mișcă cu grația cuiva care e familiarizat cu bărcile - cu proteză sau fără.

— Chiar m-am gândit că ar trebui să mai arunc din ele.

Când scot dopul ca să dezumflu barca de salvare,

refuz să-i spun că întreaga mea garderobă este înghesuită pe barca asta, inclusiv o pereche de sandale cu barete în dulapul suspendat și o fustă cu paiete împăturită într-un sertar. Nu trebuie să știe că sunt o fată dată peste cap, care face ce i se năzare. O să aflu asta cât de curând.

Al naibii de nedrept (5)

Să navighezi cu cineva care să te înlocuiască atunci când ești obosit sau când ai nevoie să mergi la baie este o experiență cu totul diferită față de navigatul de unul singur. Eu și Keane ne-am făcut un program în ture de câte patru ore. Ne dăm fiecare un timp să mănânce, să tragă un pui de somn ori să citească. În prima lui tură, Keane montează o undiță la pupă, sperând să prindă orice ar mușca momeala. Bimini se pierde ușor-ușor la orizont.

Eu sunt jos în cabină și încerc să mă hotărăsc ce să pregătesc la cină, când firul începe să se desfășoare de pe bobină, iar undița se strânge într-un arc de cerc.

— Anna! mă strigă el. Poți să-mi dai o mână de ajutor, te rog?

Preiau cârma, în timp ce el apucă undița și se luptă cu peștele care se află la celălalt capăt.

— Ar putea fi o baracudă sau chiar un mic rechin.

Bicepșii i se încordează în timp ce înfășoară bobina. Trage peștele mai aproape, tot mai aproape. Când ajunge în dreptul bărcii, peștele este o ceață argintie sub suprafața apei, care se zbate sălbatic, care se luptă pentru propria-i soartă. Când Keane îl aduce pe punte, se zvârcolește și bate din coadă, cu branhiile avide după aer.

— Ce e? întreb.

— Macrou.

Se întinde după mânerul vinciului și, în timp ce eu închid ochii, îi aplică peștelui o lovitură scurtă și puternică în cap ca să-l omoare. Keane lasă vinciul și ia în loc un cuțit de filetat. Despică macroul de la cap la coadă. Înăuntrul lui, inima încă bate.

— Vrei o gură?

— Poftim? Așa?

— Nici sashimi nu e atât de proaspăt, zice, oferindu-mi o fâșie crestată din peștele crud.

Carnea e caldă și are un gust mineral, nu seamănă deloc cu rulourile reci și îngrijite pe care le mâncam la barul meu preferat de sushi. Aici nu avem recipient pentru sosul de soia și nici grămăjoare decorative de wasabi, doar o punte care arată ca locul crimei. Mănânc încă o bucată, apoi încă una, simțindu-mă puțin ca în *Împăratul muștelor*.

— Am crezut că o să fie groaznic, dar e...

— Incredibil, nu? zice Keane, după care separă carnea de piele și aruncă măruntaiele peste bord. Porționez puțin pentru cină, iar restul îl putem pune la congelator pentru o altă zi.

Adună peștele rămas și îl duce jos în cambuză, în timp ce eu folosesc găleata de spălat ca să clătesc puntea. Când se întoarce la cârmă, rămân și eu.

— De unde ești din Irlanda?

— Probabil n-ai auzit de el, dar e un mic oraș pe coasta de sud-vest numit Tralee, spune Keane. Cel mai apropiat oraș cunoscut este Killarney.

— Nu am auzit nici de Killarney, deci...

Râde.

— Tu de unde ești din Florida?

— M-am născut și am crescut în Fort Lauderdale.

— Și ce faci acolo?

— Ai auzit de Hooters?

Keane se uită la mine, însă ochii îi sunt ascunși în spatele unor ochelari de soare de tip Aviator, așa că nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândește.

— Am auzit de concept, dar n-am fost niciodată.

— Locul unde am lucrat eu era un fel de Hooters, doar că avea tematică de pirați, îi explic eu. Chelnerițele se îmbrăcau ca niște pirați sexy, iar barmanii purtau maiouri negre pe spatele cărora scria *cocotă*.

— Ți-a plăcut?

— Când lucrezi într-un astfel de restaurant, oamenii tind să creadă că fie te mândrești cu asta și ai o părere prea bună de sine, fie că te umilești și nu ai stimă de sine, îi răspund, gândindu-mă la comentariile pe care mama lui Ben obișnuia să le facă. Nu se vorbește prea mult despre cum majoritatea femeilor încearcă doar să-și plătească facturile sau să-și întrețină familiile într-un sistem patriarhal care nu pare să se schimbe prea curând. Nu sunt încântată să fiu tratată ca un obiect, dar am făcut o grămadă de bani lăsând să se întâmple asta, așa că sentimentele mele sunt amestecate.

— Și ale mele. Cu siguranță nu m-aș simți confortabil să mănânc într-un loc unde personalul pare să facă parte din meniu, dar pirați sexy? Nu cred că mi-ar dispăcea neapărat, rânjește Keane.

— Corect.

Mă ridic și mă îndrept spre tambuchi.

— Mă duc să-mi iau o cola. Vrei?

— Aș vrea, mulțumesc... *cocotă*.

Eu îi arăt degetul din mijloc, iar râsul lui mă urmărește până în cabină. Deschid frigiderul și

privirea îmi cade pe peretele despărțitor unde e agățat semnul cu TE IUBESC. Tristețea mă învăluie, așa că mă urc în patul de la provă ca să mă uit la poza cu Ben.

În dimineața în care am făcut poza cu un Polaroid, mă trezise cât încă era întuneric, șoptindu-mi:

— Hai, scumpo, hai să privim răsăritul!

Am pus pe mine niște haine, iar el m-a dus până la Hillsboro Inlet. Am stat pe capota Land Roverului său vechi și albastru, soarele a răsărit, iar el m-a sărutat sub cerul auriu și albăstrui, străbătut de fâșii de roz. Am făcut poza - cu farul pe fundal - imitând-o pe cea de la prima noastră întâlnire, eu sărutându-l pe obraz, el zâmbind la cameră. Nu m-aș fi gândit că avea să fie ultima noastră poză.

E atât de al naibii de nedrept că Keane este aici, iar Ben nu. Nu Keane ar trebui să stea în locul preferat al lui Ben, cu mâna pe cârmă. În seara asta, va dormi la bordul bărcii lui Ben, și nici asta nu e drept. Keane Sullivan pare un om bun, dar nu e Ben, și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am făcut încă o greșeală. Ating cu vârful degetelor fotografia de pe perete. „E aici cu treabă. Nu trebuie să fie prietenul meu. Nu trebuie să fie nimic.”

Iau cele două doze de cola din frigider și mă întorc pe punte, însă dispoziția mea nu mai e aceeași.

— Te superi dacă preiei tu cârma puțin? întreabă Keane.

Sunt ușurată când se duce sub punte, dar nu după mult timp îl aud dereticând prin bucătărie și, curând, încep să simt miros de pește prăjit. Reapare o oră și jumătate mai târziu cu două farfurii cu macrou prăjit, fasole roșie și orez cu legume.

— Nu mă aștept să și gătești, îi zic. Nu face parte

din atribuțiile tale.

— Părea că ai nevoie de puțin spațiu.

— Eu... da, aveam. Mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere.

Ajungem în port la Chub Cay la miezul nopții. Strângem velele împreună, după care Keane se duce la provă, direcționându-mă în spațiul larg dintre două bărci mai mari.

— Acum dă înapoi, îmi zice.

Răsucesc cârma în marșarier și urmăresc cu privirea cum ancora coboară încet în apă, lăsând barca să plutească în voie până când lanțul ancorei rămâne nemișcat, cârligele ei prinzându-se de fundul apei. E o metodă foarte diferită față de arunc-o-și-roagă-te-să-iasă pe care am aplicat-o în Bimini, când pur și simplu am avut noroc că mi-a ținut ancora.

— Data viitoare, pe lumină, spune Keane, întorcându-se în carlingă să oprească motorul, ancorezi tu.

Mi-am dat seama cât de multe făcea Ben când navigam împreună, cât de des mă dădeam deoparte și îl lăsam pe el să facă treaba. Poate că Ben nu era un marinar foarte priceput, dar măcar învățase cum să stabilească un curs și cum să arunce ancora. Ce naivă fusesem să cred că puteam face călătoria asta de una singură!

— În regulă.

Cu gândul încă la Ben, îmi iau pijamaua, un prosop și șamponul. Pielea îmi e transpirată și fierbinte și mă doare tot corpul după o zi lungă petrecută pe mare. Cobor scărița pe o latură a bărcii, iar când Keane se duce sub punte, mă dezbrac cât mai repede cu putință și sar. Șocul inițial al apei reci îmi tăie răsuflarea, dar îmi și alungă senzația lipicioasă de

peste zi.

— Anna, te-ai aruncat intenționat peste bord? strigă Keane din cabină.

— Da.

— Doar verificam.

El rămâne sub punte, în timp ce eu urc primele două trepte ale scării ca să mă spăl. Aerul nopții, apa rece și parfumul de lămâie al săpunului formează o combinație ademenitoare. Corpul mă doare într-o mie de feluri. Mă scufund înapoi în apă ca să mă clătesc, și îmi trec degetele prin păr ca să scap de clăbuci, apoi în josul trupului meu, închipuindu-mi că Ben e cel care mă atinge. Nu e același lucru, însă degetele îmi ajung între coapse și e suficient cât să mă cuprindă fiori de eliberare. Suficient cât să mă urc înapoi pe barcă și să pot coborî în cabină.

— Te simți mai bine? întreabă Keane.

Eu mă înroșesc la față, de parcă m-ar fi prins în flagrant.

Dau din cap că da.

— Mhm... mulțumesc.

— Sper că nu te deranjează, dar am pompat niște apă proaspătă ca să mă spăl, zice și arată înspre găleată. Acum, că ai terminat, e rândul meu, doar că trebuie să-mi spăl piciorul beteag cu apă proaspătă după aceea.

— Nu mă deranjează. Avem rezervor.

Keane este în șort de baie când se întoarce în carenă, unde își aranjează articolele de toaletă înainte să se așeze și să-și dea jos proteza. Dă jos strat după strat de înveliș, până când ajunge la piele. Piciorul lui se termină undeva pe la jumătatea gambei, de unde se îngustează într-un ciot. Felinarul solar agățat în carenă luminează suficient de puternic cât să i se vadă

cicatricele care îi brăzdează membrul ca niște șine de tren. Pielea de acolo este straniu de albă, în comparație cu restul corpului său bronzat.

Keane se ridică, sprijinindu-se de babord, și se proptește în fund.

— *Allons-y!* strigă, făcându-mi cu ochiul înainte să se arunce și să cadă în apă.

Cât se spală el, eu mă schimb în pijama și pun în coșul de rufe hainele murdare de peste zi. Câteva minute mai târziu, Keane este înapoi pe barcă. Eu duc găleata în carlingă, unde el s-a schimbat deja de slip într-o pereche de pantaloni scurți și largi de baschet. Își clătește piciorul beteag de apă sărată, după care spală căptușeala - stratul pe care îl poartă direct pe piele.

— Apa sărată poate lăsa în urmă reziduuri abrazive, explică el. Cum port proteza toată ziua, e important să nu apară factori iritanți între cele două.

După ce a terminat, Keane aruncă apa și agață căptușeala și slipul ude de o sârmă să se usuce. Se dă de-a lungul băncii din carlingă până la scară, pe care coboară cu ușurință într-un singur picior până în cabină. Nu e prima oară când face asta.

Eu strâng scărița și mă întorc în cabină. Keane își face patul, folosind unul dintre sacii de dormit pe post de pătură și un altul pe post de pernă. Eu iau una dintre pernele de pe patul de la provă și i-o întind.

— Folosește-o pe asta!

— N-aș îndrăzni.

— Am patru perne. Te rog, ia-o.

— Mulțumesc.

Se întinde pe spate în cușetă și își așază capul pe pernă. Eu sting lumina și mă urc în patul meu. Nu durează mult până când respirația lui Keane se

regularizează, semn că a adormit, însă eu rămân trează. Prima oară când am împărțit patul cu Ben, n-am putut dormi. Fiecare loc unde mă atinsese se simțea atât de viu, iar terminațiile nervoase îmi erau atât de stimulate, încât nu am închis un ochi toată noaptea. Dar nu era același lucru acum. Keane Sullivan nu mă atinge. Iar eu nu am sentimente pentru el. Însă nu sunt atât de departe, încât să nu-i aud sacul de dormit cum foșnește atunci când se mișcă. Pare prea aproape.

Podeaua scârțâie când mă dau jos din pat, cu pătura și perna în mână. Mă urc în carlingă și îmi amenajez un pat nou, numai pentru mine, pe una dintre bănci. Nu e la fel de confortabil precum cel din cabină, însă aerul e răcoros. Spațiul din jurul meu îmi pare vast, iar stelele împânzesc cerul. Nu-mi ia mult să adorm.

Dezechilibru (6)

— Am sforăit?

Keane stă în fața mea în carlingă îmbrăcat într-un tricou albastru-deschis și o pereche de pantaloni scurți, cu proteza la locul ei. Eu mă ridic în capul oaselor, iar el îmi întinde un sendviș cu ou și brânză, înfășurat într-un șervețel.

— Mulțumesc. Nu, nu puteam dormi.

— Ți-e dor de el.

— Eu și Ben trebuia să mergem împreună în călătoria asta. În ziua plecării, eu am... pornit la drum. Dar acum...

Vocea mi se pierde, căutând cuvintele potrivite.

— Acum ești pe o barcă cu un bărbat străin care nu ți-e nici iubit, nici prieten, și nu te simți în largul

tău, sfârșește Keane în locul meu.

— Ești foarte receptiv.

Mușcă zdravăn din sendvișul lui, ridicând un deget, semn să aștept să mestece. În lumina soarelui, în ochii lui apar picățele verzi și aurii. Înghite.

— Nu mă aflu aici să-ți provoc un stres suplimentar, Anna. Dacă te-ai simți mai bine să dorm pe punte, așa o să fac. O să fiu cât mai discret posibil, dacă vrei.

Ochii mă ustură de la efortul pe care îl fac să nu plâng și mă gândesc la cât de multe a făcut deja pentru mine într-un timp atât de scurt.

— De ce ești atât de bun cu mine?

El ridică din sprâncene de parcă întrebarea ar fi una absurdă.

— De ce n-aș fi?

Trag aer adânc în piept ca să țin lacrimile la distanță, după care iau puțin din oul care iese din sendvișul meu.

— Este evident că situația ta este mult mai dureroasă decât a mea. Și știi ce-i aia pierdere. Dacă are vreo importanță.

Înainte să apuc să zic ceva, se ridică și spune:

— După ce termini de mâncat, putem pleca. Asta dacă nu vrei să cobori pe țărm și să arunci o privire în jur.

— Aș prefera să ne vedem de drum.

Cu soarele care se înalță în spatele meu, îmi termin sendvișul. Keane face cafea, timp în care eu mă spăl pe dinți, mă îmbrac și îmi împletesc părul. Strângem paturile și pregătim cabina de navigat.

— Vântul o să bată din față azi, așa că s-ar putea să ne cam zdruncine, spune el. Putem porni motorul sau să încercăm să navigăm cu pânzele.

— Hai cu pânzele.

— Asta-i fata mea!

Nici nu-i ies bine cuvintele pe gură, că fața i se înroșește.

— Ăăă, e doar o expresie, zice și își drege glasul: Să ridic ancora, nu?

În doar câteva minute, trecem de la o apă verde atât de clară, încât îi puteai vedea fundul presărat cu pești care înoată și stele-de-mare mari cât niște farfurii, la una atât de adâncă, încât pare fără fund. Mai exact, în Limba Oceanului, o fosă oceanică ce se întinde pe mai mult de un kilometru și jumătate. Poza pe care o fac insulei Chub Cay ce se pierde în depărtare este frumoasă, însă culorile reproduse nu sunt nici pe departe precum cele originale.

— Oare te poți sătura? gândesc cu voce tare. Adică nu-mi imaginez cum te poți sătura de albastrul ăsta ori de verdele din jurul insulelor. Este atât de pașnic.

— Mă gândesc că, dacă stai prea mult într-un loc, ajungi să-l iei de bun, spune Keane. Dar, dacă ești tot timpul în mișcare, tot ce vezi își păstrează atunci farmecul. Cel puțin, la mine așa a fost.

La capitolul ăsta, îmi aduce aminte de Ben. Mereu în mișcare. Niciodată nu aștepta să apară copaci care să blocheze vederea spre pădure. Simt o gheară în piept, dar reușesc să respir, căci nu vreau să plâng din nou în fața lui Keane. Sau deloc. În schimb, mă gândesc la ce ne așteaptă. Nassau nu a făcut niciodată parte din planul original. Nu e trecut pe hartă. Însă de cum a pus piciorul pe barcă, Keane a continuat să completeze lista lucrurilor pe care a uitat să le aducă: corzi de siguranță, reflectoare radar, un lacăt pentru barca de salvare. Trebuia să facem o oprire să ne

aprovizionăm.

— Ai mai fost la Nassau?

— O dată, spune bărbatul. E mai aglomerat decât Bimini, tot timpul vin și pleacă vase de croazieră. E mai puțin rustic. Și mult mai turistic. Dar ar trebui să găsim tot ce avem nevoie.

— Nu vreau să stăm mult.

— Am înțeles, spune, apoi, după o clipă, zice: Provii dintr-o familie numeroasă, Anna?

— Am o mamă, o soră mai mare și o nepoată care are doi ani, îi răspund, după care îi povestesc cum nu l-am mai văzut pe tata de când ne-a părăsit și că acum are o nouă familie. Dar tu?

— O, a mea se încadrează în stereotipul familiilor irlandeze catolice. Părinții mei sunt căsătoriți de peste cincizeci de ani, iar eu sunt cel mai mic dintre cei șapte copii. Mama mă alintă Balotaj, de vreme ce am trei surori și trei frați. Ceea ce însemna că mereu se găsea cineva care să mă amenințe cu cureaua dacă nu eram de partea lui.

— Sună distractiv.

Zâmbetul lui e radiant.

— O, da, este!

— Îi vezi des?

— De obicei, la Crăciun, spune Keane. Tata are o cârciumă, așa că toată familia se adună de departe – frați, surori și cred că vreo duzină de nepoate și nepoți – și ne strângem acolo să sărbătorim. E perioada mea preferată din an.

— Pun pariu că tu ești unchiul șmecher, nu?

El râde și își desface brațele, ca și cum răspunsul este evident.

— Cei mari i-au convins pe cei mici că eu sunt un fel de supererou. Așa, nu fac glume pe seama

picioरului meu.

— Ce drăguț!

Vântul se întetește și valurile încep să se spargă de proră împrôșcându-ne cu o ceață fină care-mi îngroașă părul și-mi sarează buzele. Ne îmbrăcăm vestele impermeabile.

— Mă gândesc că ar trebui să strângem vela mare, spune Keane. Știi cum se face?

— Nu.

— Ia cârma. Când ajung pe punte, îndreapt-o în direcția vântului.

Se cațără pe deasupra cabinei, în vreme ce barca înfruntă valurile, iar eu nu știu dacă să mă îngrijorez sau nu. Poartă pantofi de navigație și se ține bine de catarg, dar nu pot să nu mă întreb dacă echilibrul nu îi este afectat. Și totuși, când coboară pânza câțiva metri și creează o suprafață mai mică de contact, Keane are un echilibru la fel de precar cum ar avea oricine pe o zonă alunecoasă, însă coboară la fel de atent înapoi în carlingă.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— De fapt, încercam să-mi dau seama dacă merită efortul, zic, stârnindu-i astfel un mic hohot de râs.

Keane râde des. Nu că Ben nu făcea asta, dar erau zile când nu se dădea jos din pat. Abia dacă scotea vreun cuvânt, darămite să râdă. Acelea erau zilele urâte, fiindcă, pe de-o parte, îmi venea să mă strecor în pat lângă el și să-l țin în brațe până când se simțea mai bine, pe de altă parte, îmi venea să plec cât mai departe. De parcă întunericul lui ar fi fost contagios. Ar fi trebuit să petrec mai multe zile în pat alături de el. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să-l ajut să rămână în viață.

— Știu deja cum răspunde corpul în anumite

situații pe o barcă, spune Keane, aducându-mă înapoi la realitate.

Preia cârma, iar eu mă așez lângă el, pe partea ridicată a bărcii. Nassau este încă prea departe ca să se poată vedea cu ochiul liber și parcă navigăm spre nicăieri.

— Am învățat să mă adaptez. Trebuie să fiu mai atent decât înainte, dar nu sunt handicapat, nu sunt incapabil.

— Ei bine, când o să fie rândul meu să strâng pânza, sper că îți vei face griji pentru mine, fiindcă, dintre noi doi, eu am șanse mai mari să cad peste bord.

— Dacă o să se întâmple asta, o să te salvez, spune, și îmi dă un ghionț ușor cu cotul. Dar hai să adăugăm strângerea pânzei și exercițiul de om la apă pe lista lucrurilor pe care ar trebui să le înveți.

Mai parcurgem câteva mile din ruta dificilă, după care Keane decide să încheie manevra.

— Pierdem lumina zilei de-acum. Cel mai bine e să parcurgem restul drumului cu ajutorul motorului.

Coboară pânza, timp în care eu strâng vela de la provă. Drumul este încă dificil, iar valurile continuă să se spargă de provă, dar, cu motorul mergând, scoatem un timp mai bun. Împărțim o pungă de chipsuri de banane pe care Keane o găsește în buzunarul vestei și urmărim cu privirea cum bărcile de pescuit și iahturile mari ne întrec la distanțe variate.

E trecut de ora prânzului când Keane ia legătura prin radio cu cei din portul Nassau ca să ceară un loc de andocare.

— Nu-mi place să vâslesc cu cumpărăturile până la barca fără ancoraj, spune el. Iar să las bărcuța de salvare nesupravegheată într-un debarcader e ca și

cum ți-ai lăsa mașina cu cheile în contact și să te aștepti să o găsești tot acolo când te întorci.

În ciuda grijilor mele pentru costuri, abia aștept să cobor de pe barcă și să folosesc o baie adevărată. Poate chiar să mănânc într-un restaurant.

După ce mai parcurgem câteva mile, următorul apel radio este către centrul de control al portului din Nassau, în care cerem permisiunea de a intra în port și informându-i că am rezervat un doc pentru o noapte. Și că venim din Bimini. Turnurile roz-coral ale stațiunii Atlantis sunt vizibile printre valuri. Pe măsură ce ne apropiem, vântul începe să se domolească. La orizont apare linia țărmului insulei Paradis, numai nisip alb și vegetație verde. Ne dăm jos vestele, barca iese din Limbă și intră în apa turcoaz, puțin adâncă, unde bancuri de pești argintii strălucesc în lumina soarelui.

Între insula Paradis și New Providence, portul Nassau este plin de bărci de toate mărimile și de toate felurile, inclusiv cinci vase de croazieră, care anunță că străzile dimprejur sunt doldora de turiști. Ocolim docurile unde se află vasele de croazieră și trecem pe sub cele două poduri care fac legătura între insule înainte să ajungem în port. Keane îmi înmânează cârma și pregătește frânghiile, în timp ce eu aduc barca paralel cu docul. Sunt prea departe – mă tem să nu repet performanța din Miami –, însă el aruncă o frânghie în jurul unui pilon și ne trage mai aproape.

Arsură (7)

Nassau este pe cât de dezamăgitor, pe atât de familiar. În afară de faptul că se conduce pe partea stângă a drumului, seamănă mult cu Florida.

Principala stradă comercială este mărginită de aceleași tipuri de magazine pentru turiști, lanțuri de restaurante și de centre de vânzare cu amănuntul ca în Key West. Cu zece dolari îți poți lua trei tricouri ieftine, exact ca în magazinele de acasă, de pe plaja din Fort Lauderdale. Aici găsești și un Starbucks, un Dunkin' Donuts, iar cu toți americanii palizi care inundă trotuarele, ai zice că te afli tot în State. Acum înțeleg de ce Ben nu voia să vină aici. Nu e nimic în neregulă cu Nassau, dar nici nu are nimic deosebit.

Ne oprim întâi la magazinul cu articole marinărești pentru lucrurile de pe lista lui Keane, plus o ancoră grea, niște propan pentru aragaz și pânză de cort pentru tangon care să ne țină umbră când suntem în ancoră. Ben voia să instaleze o prelată deasupra, dar n-a mai apucat.

Luăm prânzul la un restaurant cu specific din Bahamas care servește tocană de scoici cu roșii și ardei, după care luăm taxiul până la versiunea din Nassau a magazinului Walmart ca să ne refacem stocul proviziilor din cambuză. În timp ce strâng bonurile, încep să-mi fac griji că nu am suficienți bani cât să termin călătoria. Ben a lăsat o sumă decentă în contul nostru comun, dar sunt atâția kilometri și atâtea insule de aici și până la Trinidad. Atât de multe lucruri care ar putea merge prost. Iar după ce se va termina, va trebui să mă întorc acasă.

După ce despachetez totul, mă duc la baia din port să fac un duș. Când mă întorc, îl găsesc pe Keane înaintea unui mic laptop, cu o încruntătură pe fața lui de obicei senină. Închide clapa calculatorului cu zgomot, fără să mă vadă, își ia lucrurile de baie și coboară valvârtej de pe barcă. În timp ce el e plecat, îmi deschid și eu laptopul și mă conectez la rețeaua

Wi-Fi portuară ca să găsesc un e-mail de la Carla.

Anna,

O mică parte din mine este supărată foc pentru că ai plecat din oraș fără să-mi spui. Nu degeaba am fost prietene atât de mult timp. Vreau să spun că poți avea încredere să discuți cu mine. Însă o parte mai mare din mine se bucură că ai ieșit în sfârșit din nou în lume. Fii curajoasă, dar atentă. Fii deșteaptă, dar și nesăbuită din când în când. Dacă faci sex cu vreun străin, protejează-te. Și nu scufunda barca!

Cu dragoste,

Carla

Îi trimit un răspuns scurt, spunându-i că sunt în Nassau și că am angajat un ghid. Într-o zi, o să-i povestesc cum l-am întâlnit pe Keane Sullivan, însă acum e mult prea ciudat. Sunt pe cale să-i trimit un e-mail și mamei, când primesc un mesaj de la Rachel.

Ai furat barca?

Poftim?! Nu! Ben mi-a lăsat-o mie.

Mama lui tot încearcă să dea de tine. Contestă testamentul lui Ben, spune că, tehnic vorbind, ai furat barca. Îți dă șansa să o returnezi înainte să-și implice avocatul.

E o nebunie. Numele meu e trecut în titlul de proprietate.

Ai dovada?

Da.

Atunci scaneaz-o și trimite-o mamei.

Bine. Ea ce face?

Sunt uimită că-ți pasă.

Nu începe.

Trimite numai dovada că barca e a ta.

Mă încrunt și aștept să mai zică și altceva, dar nu mai urmează nimic.

Keane nu s-a întors încă, așa că îi las un bilet în care îi spun că dau o fugă pentru că am puțină treabă și ascund cheia de la tambuchi sub burețelul unei cutii de tablă veche ceruită. Cutia e aproape la fel de veche ca barca și e unul dintre acele produse atât de comune, încât nimeni nu s-ar gândi să caute înăuntru după o cheie. Cu toate acestea, sunt puțin neliniștită și mă gândesc să-l aștept pe Keane să se întoarcă, dar trebuie să găsesc un internet-café înainte să se facă prea târziu.

Cafeneaua se află la o mică distanță de mers pe jos de port. Scanez actul de proprietate, îl anexez într-un e-mail către mama, apoi mă întorc. Totul a durat o jumătate de oră. Văd prosopul roșu al lui Keane, dar el nu e nicăieri. Când mă gândesc la după-amiaza noastră în Nassau, nu pot să-mi dau seama dacă am făcut ceva greșit. Am cumpărat toate lucrurile de pe listă fără să mă plâng și am cheltuit mai mulți bani decât intenționasem. Ceva – sau cineva – de la calculatorul lui trebuie să-l fi enervat.

Cât timp îl aștept să se întoarcă, mă uit la un film

pe laptop. Pentru cină pregătesc o salată care începe să se ofilească și o amestec cu resturile de macrou prăjit. Fac patul lui Keane și pe al meu. Încerc să nu-mi fac griji pentru cineva pentru care nu ar trebui să-mi fac griji. De jur împrejurul meu, Nassau este plin de viață și pulsează de energie. Oamenii râd și vorbesc prin tot portul. Chiar și după ce se întunecă, bărcile cu motor continuă să umble în susul și în josul canalului. Eu citesc până când pleoapele îmi devin prea grele ca să mai stea deschise.

Un legănat puternic mă trezește, inima îmi bate să-mi spargă pieptul, iar creierul presupune automat că e un hoț de bărci sau ceva și mai rău.

— La dracu'!

Se aude tare și răspicat. E Keane. Răsuflu ușurată și urc în carlingă, sperând să nu fi trezit întreg portul. Îl găsesc stând pe podea, frecându-se în creștetul capului.

— Ești bine?

— La dracu', bolborosește în barbă de data asta. N-am vrut să te trezesc. Am avut un accident la aterizare, atâta tot. Anna...

— Ai băut?

— Aye, dar, Anna...

Aburii de alcool care ies din el ar putea aprinde un foc.

— Cât ai băut, mai exact?

— Doar patru shoturi de Jameson.

Ridică două degete și mijește un ochi, făcându-mă să mă întreb dacă e atât de băut, încât vede dublu. Accentul lui irlandez este și mai puternic decât de obicei.

— Dar am pierdut șirul după a opta halbă de bere.

— Opt beri? Cum de nu ești mort?

— Probabil o să mă întreb același lucru dimineată, dar, Anna, ascultă, zice, pe un ton serios. Trebuie să-ți spun ceva. De o importanță critică.

— Ce anume?

— Să înoti cu porcii e o idee cât se poate de proastă.

Următoarea destinație din planul lui Ben este Big Major Cay, o insulă din arhipelagul Exuma locuită în exclusivitate de porci sălbatici. Mie și lui Ben ne plăcuse la nebunie să urmărim filmulețe de-ale oamenilor care înotau cu porcii și campau peste noapte pe plajă. La băcănie, i-am spus lui Keane că voiam să merg pe Insula Porcilor. Încuviințase simplu din cap și luase un sac cu cartofi ca să avem cu ce să îi hrănim. Așa că eram confuză - și puțin enervată.

— Ba nu, nu e.

— Ba este, Anna, spune Keane, întinzându-se pe puncte de parcă ar fi fost prea beat să mai poată sta drept. Poate sunt al naibii de adorabili cu râturile lor micuțe - și arată spre nas -, dar o să-ți mănânce toți cartofii, după care n-o să mai vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

— Nu contează.

M-am enervat de-a binelea de-acum.

— Ben voia să facă asta, așa că o s-o facem.

— Ei bine, Ben a fost un prost, zice. Un prost pentru că și-ar fi pierdut timpul cu niște porci amărâți și un prost pentru că te-a lăsat de izbeliște.

Vorbele lui îmi ard inima, așa cum te arde pielea după o palmă. Aștept să-și ceară scuze sau să continue, însă liniștea este întreruptă de sforăitul unui om beat. Persoana mai bună dinăuntrul meu vrea să-i scoată proteza, ca să nu i se irite pielea, dar nu mai sunt o persoană bună în seara asta. Keane Sullivan

poate să se ducă dracului.

Îl las întins în carlingă și mă întreb dacă nu cumva lui i se pare că toată călătoria asta e o mare glumă. Dacă nu îi cântă în strună americancei prostuțe care a fugit de acasă doar ca să ajungă pe gratis în Puerto Rico. Numai că îmi răsună în cap ultima parte a ceea ce a spus Keane – despre Ben care a fost un prost pentru că m-a lăsat de izbeliște – și mă întreb ce anume a vrut să spună, mai exact.

Keane se ridică în capul oaselor, mormăie ceva și mijește ochii în lumina soarelui, în timp ce eu ies pe punte cu cafeaua de dimineață și un covrig. Își duce mâna la creștet.

— Iisuse!

Își retrage degetele și le examinează de parcă s-ar fi așteptat să aibă sânge pe ele, după care ridică privirea la mine.

— Cât de mare e scuza pe care ți-o datorez?

— Ce te face să crezi că-mi datorezi o scuză?

— Pentru că te uiți la mine de parcă m-ai fi găsit lipit pe talpa pantofului, spune. Și, dacă nu, probabil mi-ai fi adus și mie o cană de cafea.

— Poate chiar și un covrig.

— Au! Ce-am zis, mai exact?

— Că înotatul cu porci e o idee cât se poate de proastă.

Trage aer adânc în piept și expiră lent.

— Ei bine, dacă e să fiu sincer, a cam devenit o capcană pentru turiști, dar ar fi trebuit să-mi țin părerea pentru mine. Nu e treaba mea să-ți pun la îndoială deciziile. Tu ești șefa.

— Ai mai spus și că Ben..., continui eu, dar imediat mă opresc.

În cel mai bun caz, să-l trag la răspundere pe Keane n-ar însemna decât să-l stânjenească. În cel mai rău caz, l-ar fi forțat să recunoască ceva ce poate n-ar fi spus niciodată treaz - ceva cu care nu vreau să mă confrunt.

— Ai spus că Ben a fost un prost pentru că voia să-și irosească timpul cu porcii.

— Iisuse!

Se lasă pe spate până când ajunge iarăși să se întindă pe punte.

— Sunt un nenorocit inutil și probabil c-ar trebui să mă alungi chiar acum de pe barcă. Îmi pare atât de rău, Anna. Am reacționat urât la niște vești dezamăgitoare și a fost greșit să-mi vărs nervii pe tine. Mă poți ierta?

— Mergem la Insula Porcilor.

— Da, mergem.

— Probabil ar trebui să te speli, îi zic, în timp ce el dă să se ridice. Ți-ai purtat proteza peste noapte.

Keane se întoarce de la duș îmbrăcat într-un tricou verde-măslină și o pereche de pantaloni scurți kaki. Miroase a cremă cu protecție solară acum, nu a whisky.

— Mai am ceva de făcut până plecăm, zice, și își lasă trusa de toaletă și o altă proteză, care pare să aibă o plasă din plastic alb.

Montura este albastră, cu niște picături de ploaie desenate, ceea ce sugerează că este un soi de proteză rezistentă la apă.

— N-ar trebui să dureze mai mult de cincisprezece-douăzeci de minute.

Se ține de cuvânt și se întoarce la timp. Duce după el, pe umăr, un mic motor de barcă. Proporțional cu mărimea bărcii de salvare.

— Trebuie să îi construiesc un suport – zice și ridică o sacoșă de cumpărături –, dar măcar nu mai trebuie să vâslim.

Un motor exterior pentru barca de salvare era încă un lucru pe care Ben nu mai apucase să-l cumpere. Și-ar fi permis un motor nou-nouț, însă una dintre activitățile lui preferate era să găsească oferte online, așa că știam cât de mult costă un astfel de motor.

— Nu pot... nu am bani pentru asta.

— Știu un tip, spune Keane. Țsta a fost un chilipir fiindcă nu funcționează. Încă.

Încerc să nu zâmbesc, dar nu mă pot abține. E un gest drăguț și, deși nu-l cunosc atât de bine, să cumperi un motor stricat pe post de scuză pare ceva ce ar face Keane Sullivan.

— Ești sigur că-l poți repara?

— Cam optzeci și doi la sută sigur, zice el și ridică din umeri.

Îmi scapă un hohot de râs. Cred că îl pot ierta.

— Mulțumesc.

— Nu, Anna, eu îți mulțumesc.

— O, mai taci, îi zic. Hai să plecăm de aici!

Un foc mic (8)

Cu Nassau în spatele nostru, Alberg își găsește un ritm de șase noduri și își croiește vertiginos drumul către arhipelagul Exuma. Ne regăsim în apa adâncă, învolburată, albastru-închis, iar freamățul valurilor care se sparg de-a lungul bărcii e muzică pentru urechile mele. Vântul și apa se armonizează ca într-un cântec. Plăcerea și vinovăția Țes o încrengătură care-mi cuprinde inima când încerc să-l invoc pe Ben, dar

nu am mai trăit niciodată așa ceva. Și n-o să-mi mai pot face niciodată amintiri noi cu el.

Dau fuga în cabină și încerc să mă feresc de Keane să nu mă vadă plângând. Îmi șterg ochii de tricou, când îl aud că mă strigă.

— Poți să aduci găleata când te întorci, te rog?

Vocea îi e calmă, deci nu ne scufundăm. Nu cred că e vreun motiv de panică, dar înșfac găleata și urc repede înapoi pe punte. Ceva îmi trece rapid pe la ureche și cade înapoi în mare. Zeci de pești zburători sunt împrăștiți peste tot pe punte. Unii dintre ei nu se mai mișcă - au murit la impact - în vreme ce alții încă se zbat.

— Adună-i și tu, spune Keane, în timp ce încă un pește se aruncă în carlingă. Îi putem mânca la cină.

Peștii zburători nu sunt un fenomen nou pentru mine. Eu și Ben am mai întâlnit asta o dată, însă doar din întâmplare am păstrat unul. Zburase fix pe lângă noi, prin tambuchiul deschis, și nu l-am găsit decât abia după ce ne-am întors pe doc. Nu sunt sentimentală în privința acestor mici kamikaze, așa că îi strâng pe toți în găleată.

— Cuțitul meu de filetat este în geanta de voiaj, spune Keane. O să vrei să-i eviscerezi înainte să-i pui în gheață.

— Eu?

— De ce nu? E ocazia perfectă să înveți. Îți spun eu ce trebuie să faci.

Găleata mi se clatină în mâini, în timp ce peștii se zbat înăuntru. Sunt mult mai mici decât macroul și deja mă văd retezându-mi un deget. Îi întind găleata, spunându-i:

— N-o să se întâmple nici în ruptul capului. Îi gătesc cu plăcere, dar, dacă vrei peștii ăștia la cină, o

să-i cureți chiar tu.

Keane se uită la mine. Ochii îi sunt ascunși în spatele ochelarilor, însă colțurile gurii îi zvâcnesc ușor, de parcă ar sta să râdă. În cele din urmă, rânjește și acceptă găleata.

— Mi se pare corect.

Eu preiau cârma.

— Deci, Anna, începe, după care despică burta unui pește care nu este mai lung decât mâna lui. E brutal de eficient, și totuși cumva blând. Te deranjează dacă te întreb câți ani ai?

— Douăzeci și cinci. Tu?

— Fac treizeci la sfârșitul lunii. Pe treizeci chiar.

— Mama numește asta aniversare magică. Atunci când vârsta corespunde cu data, îi zic eu. A mea s-a întâmplat când am făcut cinci ani.

— Și a fost magică?

— Ei bine, am primit tot ce mi-am dorit. Bunica mi-a făcut un tort cu trandafiri mov, am primit cadou o păpușă prințesă cu o tiară care se aprindea, iar tata mi-a scos roțile ajutătoare de la bicicletă. Pe atunci, mi s-a părut magică, dar, în retrospectivă, așteptările mele erau unele tipice pentru un copil de cinci ani.

— Pe de altă parte, ai trăit încă douăzeci de ani crezând că astfel de aniversări chiar au ceva magic, spune, apoi după o secundă: Aș vrea să mai am și eu douăzeci și cinci.

Ceva din tonul vocii lui mă face să mă întreb de ce. El nu face nimic să umple tăcerea stânjenitoare cât timp termină de curățat peștele. Și chiar și după ce i-a pus la gheață, Keane se întoarce în carlingă și rămâne cu privirea pierdută la orizont. Navigăm așa mile bune, traversând arhipelagul Exuma, până când soarele atinge oceanul. Dacă soarele roșu din Bimini

semăna cu lucrarea unui pictor care stătea prost cu nervii, acum arată de parcă ar fi același pictor și-ar fi mânjit lucrarea aurie cu degetele murdare de mov.

— Iisuse! bălmăjește în cele din urmă. Nu suntem doi oameni triști? Ție îți e dor de Ben, eu îmi deplâng soarta crudă care mi-a fost hărăzită. Apoi văd cerul ăsta și mă gândesc că trebuie să fie Dumnezeu care mă întreabă cum îndrăznesc să-mi plâng de milă când El îmi oferă un asemenea dar.

— Încă mai crezi în Dumnezeu.

— Normal, zice, ridicând din umeri. Tu nu?

— Nu mi-a făcut prea multe favoruri în ultima vreme.

— Pot să înțeleg de ce simți așa, spune Keane. Dar în astfel de momente îmi dau seama că viața mea putea fi mult mai rea decât este.

— Mai rea decât să-ți pierzi piciorul?

— Aye. Aș fi putut fi tipul care mi-a făcut asta.

Vreau să știu ce s-a întâmplat, dar nu vreau să-mi bag nasul, și nici Keane nu continuă. În schimb, se ridică și spune:

— Cred că mă duc să prăjesc peștele ăla. Ți-e foame?

— Ți-am zis că mă ocup eu de cină.

— N-am stare.

Mă lasă pe puncte, în vreme ce noaptea coboară, iar stelele încep să populeze cerul. Se aude zgomot de tigăi, Keane fluieră un cântec fără nume în timp ce gătește. Eu și Ben nu ne-am putut obișnui să folosim plita când eram la drum. Clătinatul și oscilațiile bărcii făceau condițiile gătitului mult prea imprevizibile. Întotdeauna aduceam mâncare gata preparată cu noi, așa încât să nu fie nevoie să gătim. Dar Keane nu pare afectat de vânt sau de valuri. Aproape o oră mai

târziu, aduce pe punte o lumânare anti-țânțari și ce a mai rămas din sticla de vin deschisă la Bimini, apoi se întoarce cu un platou cu pește zburător și cartofi copti cu varză. Preia cârma, iar eu bag furculița într-o bucată de pește. Exteriorul este crocant, în vreme ce interiorul este delicat, nu seamănă a pește.

— E mai bun decât aș fi putut face eu vreodată! Mă simt destul de răsfățată.

— Să-ți amintești cu drag de cină, zice. Pentru că atunci când o să trecem de insulele Turks și Caicos înspre San Juan, fără nici o bucată de uscat la orizont și cu valuri de doi-trei metri, o să-ți dorești ceva mai mult decât supă instant și tăieței.

— Serios?

— Poate deveni urât.

— Doamne, n-aș fi putut niciodată să fac asta de una singură. Abia am ajuns de la Miami la Bimini.

— Dar ai ajuns.

Keane ia o gură din sticlă de vin, după care mi-o întinde. Să-mi pun buzele acolo unde au fost și ale lui pare un pic prea personal, dar alung gândul ăsta. E doar vin.

— Cu toate că nici eu n-aș vrea să fac drumul până la San Juan de unul singur.

— Crezi că aș fi în stare să navighez prin Marea Caraibilor de una singură?

— Absolut, zice el. O să treci de la o insulă la alta din nou, deci o să scoți un timp bun, dacă nu prinzi vreme rea. Din moment ce se apropie iarna, o să ai toate șansele să fie așa.

— Ce ar trebui să fac dacă e vreme rea?

— Dacă te prinde în larg, să îți vezi de drum. Dar dacă poți aștepta să treacă, rămâi unde ești și mai bea puțin rom până când se îmbunătățește vremea. Așa se

întâmplă de fiecare dată.

Curățăm peștele de solzi, iar când eu termin de spălat vasele, Keane mă strigă că a venit timpul să facă manevra care ne va duce la Insula Porcilor. E întuneric, așa că nu voi putea vizita plaja până a doua zi de dimineață, însă un val de entuziasm începe să urce în mine, în timp ce mă gândesc că sunt pe cale să-i îndeplinesc unul dintre visurile lui Ben – și să văd porcii cu ochii mei. Ies pe punte și începem manevra.

Cu barca menținându-și cursul, terminăm sticla de vin trecând-o de la unul la altul. Când ajungem la insulă, alcoolul a aprins deja un foc micuț în burta mea care e caldă și mulțumită. În Bimini, m-am îmbătat și mi-am pierdut controlul, însă în seara asta mă bucur de liniște. Nu suntem singura barcă la ancoră. Mai mult de douăsprezece împânzesc portul în formă de semilună. Mă împleticesc până la proră ca să cobor ancora. E târziu, așa că cele mai multe bărci au luminile stinse, semnalele lor de veghe strălucind ca niște stele suplimentare.

— Vrei să înoți? întreb eu.

Mă dezbrac în chiloți și mă cațăr pe balustrada de la pupă.

— Pe o scară de la unu la Bimini, cât de beată ești? întreabă Keane.

— Cam trei, spun eu râzând.

— Vin și eu imediat.

Mă arunc de pe barcă în apă, fac pluta și mă uit în sus la cometele care lasă urme pe cerul înstelat, încercând să nu-mi doresc ca Ben să fi fost și el aici. Cu coada ochiului, îl văd pe Keane plutind lângă mine. Stăm așa mult timp, fără să vorbim. Și nu o facem nici măcar atunci când o lacrimă mi se scurge din coada ochiului în ocean.

Am degetele încrețite când mă urc înapoi pe barcă. Cobor sub punte și umplu găleata cu apă pentru piciorul lui Keane, după care mă schimb în pijama. Sunt deja în pat când el apare în cabină.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, spun. Mai ales că nu erai încântat de plan.

— Sunt de acord cu planul, răspunde. Sper doar să se ridice la înălțimea așteptărilor tale.

Ben era extrem de entuziasmat în privința porcilor. Unele povești spun că au fost lăsați acolo de marinari cu intenția să îi mănânce la întoarcere. Altele spun că porcii au înotat până la țărm, scăpând de la un naufragiu. Oricum ar fi fost, s-au sălbăticit și cred că asta l-a încântat cel mai mult pe Ben. A fost la Princeton, a studiat afacerile și a lucrat la firma de logistică a familiei lui pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor părinților săi. Eu eram o aberație. Mama lui ura faptul că se îndrăgostise de o fată care lucra într-un restaurant unde trebuia să-ți pui în valoare țâțele și curul. Eram prea blondă, prea drăguță și prea comună pentru un tânăr bogat cu Viitor. Uneori mă întreb dacă relația noastră ar fi supraviețuit așteptărilor familiei lui. Alteori mă întreb dacă nu cumva s-a sinucis ca să fie liber.

Vâslesc spre țărm încărcată cu sacul de cartofi de cinci kilograme. Pe plajă sunt deja oameni. Unii au venit cu bărci cu motor de dimineață, ancorând la apă mică. Alții au venit cu barca de salvare din port. Un vaporaș de agrement a sosit cam cu cincisprezece minute în urmă, aducând niște oameni de la o stațiune de pe o insulă din apropiere. Oamenii par să se simtă bine, fac selfie-uri și filmează porcii. Poate Keane se înșală. Ajung la apă puțin adâncă, iar o scroafă mare

cu pete maro își pune copita pe marginea bărcii mele, grohăind la mine în timp ce încearcă să se cațare în ea. Speriată, îi arunc un cartof, iar scroafa se retrage să-l înfulece, ronțându-i coaja și ajungând la miezul alb și moale. Alți câțiva porci bagă și ei de seamă această nouă sursă de mâncare, așa că înoată înspre mine și mă înconjoară. Nu durează mult până când golesc tot sacul.

Odată mâncarea terminată, porcii mă părăsesc, înotând în direcția altcuiva care să-i hrănească, întocmai cum a prezis Keane. Îmi vine să plâng. Și nu pentru că a avut dreptate. Nu pentru că porcii nu sunt adorabili. Ci pentru că Ben s-a înșelat. Nu e vorba de nici o libertate deplină aici. E doar o iluzie clădită pe fructe putrede, bucăți de pâine și saci de cartofi de cinci kilograme.

L-am lăsat pe Keane în carlingă, meșterind și înjurând din cauza motorului extern, scoțându-i și adăugându-i piese în încercarea de a-l face să meargă. Nu sunt încă pregătită să mă întorc, nu sunt încă pregătită să recunosc că a avut dreptate. Trag barca pe nisip și pornesc de-a lungul țărmului, adunând stele-de-mare eșuate. Le arunc pe cele vii înapoi în apă și le păstrez pe cele moarte. Cineva mi-a spus la înmormântare că Ben va rămâne mereu viu în amintiri, dar să fiu a naibii dacă e același lucru!

Soarele dimineții se înalță și mai sus în drumul lui către amiază, iar o șopârlă de origini necunoscute trece iute pe lângă picioarele mele când mă întorc la barca de salvare. Porcii nu mă mai deranjează cât timp vâslesc înapoi la Alberg.

— Ești bine acolo, Anna? mă întreabă Keane când îmi fac apariția pe scăriță.

Motorul nu mai e prin preajmă, iar eu mă întreb

dacă a reușit să-l repare sau dacă toate acele înjurături au fost spuse în van.

— Nu știu.

El își deschide brațele.

— Ai nevoie de o îmbrățișare?

Plâng și râd în timp ce mă duc în brațele lui. În niște brațe care știu exact cât de strâns am nevoie să fiu ținută. Mă lipesc de tricoul cald, care miroase a sare, a vaselină și a confort.

— Într-o altă zi, poate că aș fi iubit porcii ăia, îi zic, cu capul pe umărul lui. Dar astăzi... Ai avut dreptate.

— N-am vrut să am.

— Putem pleca?

— Absolut! Da.

Keane îmi dă drumul, o parte din mine dorindu-și să mai fi stat puțin în adăpostul oferit de brațele lui.

— Facem cu vrei tu!

Amplificat (9)

Port Howe, din capătul sudic al insulei Cat, este un refugiu primitiv după mai mult de șaizeci de mile anevoioase de mers cu barca cu motor de la Insula Porcilor. Apa este calmă, ziua abia dacă s-a încheiat și doar o altă barcă se odihnește la ancoră în port, un velier mare numit *Chemineau*. Acordurile unor melodii clasice rock'n'roll sunt aduse de vânt peste apă, acompaniate de râsete, de un vag miros de țigări și de o voce de femeie care cântă împreună cu Van Morrison.

— Salut! răsună o voce puternică din depărtare, iar trei seturi de brațe se ridică, făcându-ne cu mâna.

Într-una dintre mâini, zăresc strălucind un capăt

aprins de țigară. E prima oară când suntem astfel primiți într-un ancoraj.

Keane își face mâinile căuș la gură și strigă înapoi un salut, în vreme ce eu le fac cu mâna. Ne poziționăm barca suficient de aproape cât să fim prietenoși, dar nu atât de aproape încât să existe riscul de a ne ciocni.

— Veniți încoace! strigă vocea puternică după ce fixăm ancora.

Petrecând ultimele două zile într-o stare de panică absolută, sunt puțin cam sătulă de mine. Și deși nu-mi stă în fire să mă entuziasmez la gândul că întâlnesc oameni noi, sunt gata să cobor de pe barca asta. Keane se duce în cabină și începe să-și scotocească prin geanta de voiaj.

— Vii și tu? întreabă, pufnind și aruncând cât colo un tricou gri.

— Da.

Suntem amândoi bătuți de vânt și plini de cremă cu protecție solară, însă eu mă spăl pe față și schimb vechea cămașă albă a lui Ben - uniforma mea neoficială de navigat - cu o bluză roșie fără mâneci și cu imprimeu floral. Rămân desculță, dar mă dau cu puțin parfum ca să acopăr transpirația. Keane se schimbă într-o pereche de blugi. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să-și ascundă proteza.

— Să nu-i stânjenesc de la prima întâlnire, spuse el, parcă citindu-mi gândurile.

— Sunt puțin surprinsă. Nu pare să te deranjeze prea mult.

— Nu mă deranjează. Dar nu vreau ca ăsta să fie primul lucru pe care oamenii îl observă la mine, zice, scoțând o sticlă de Guinness din geantă. Prefer să le atrag atenția asupra personalității mele șarmante și a

chipului extrem de frumos.

— Despre ce personalitate șarmantă vorbești?

— Deci recunoști că sunt extrem de frumos?

Eu îmi dau capul pe spate și îl privesc cu ochi mijiți.

— Nu. Nu văd nimic.

Keane își duce mâna la inima și spune:

— M-ai rănit adânc, Anna.

Eu râd.

— Haide, scumpule, să mergem să-i întâlnim pe noii noștri vecini.

Lansăm împreună barca de salvare la apă, iar eu țin sticla de Guinness, în vreme ce Keane vâslește și ne duce până la cealaltă barcă. De-a lungul ghiului lor principal și al arborelui artimon sunt înșirate lămpioane de hârtie, iar muzica a trecut la Crosby, Stills & Nash. Îmi aduce aminte de colecția de viniluri vechi a lui Ben, aflată sub cheie într-o boxă din Fort Lauderdale laolaltă cu celelalte lucruri pe care mama lui le-a luat de la mine. Lui Ben îi plăcea la nebunie să întâlnească oameni noi când era plecat cu barca. Spunea că ăsta e și scopul călătoriei: să experimentezi o lume mai mare. Îmi lipsește mica mea lume care se concentra în jurul lui, însă, în seara asta, refuz să las tristețea să mă acapareze.

Keane aruncă o frânghie unui bărbat solid, cu gât gros și păr de aceeași culoare ca lumina lunii. Are pielea bronzată și un chip lat. Totul la el e mare. Când zâmbește, are o strungăreață între dinții din față. Arată mult mai în vârstă decât mine, mai în vârstă chiar și decât Keane, dar ne primește la bordul vasului *Chemineau* cu o strângere puternică și viguroasă de mâini și cu un accent necunoscut și plat cu care ne spune că numele lui este Rohan.

— Aceștia sunt prietenii mei, spune bărbatul.

Mă conduce în mijlocul carlingii, unde o femeie stă așezată ca o pisică, cu un braț petrecut pe după umărul unui al doilea bărbat. Vălătuci de fum se ridică în aer din țigara pe care o ține între degete. Ambii au păr închis la culoare, însă pielea lui este albă, în timp ce a ei este tuciurie.

— James, spune Rohan, arătând spre bărbat, și Sara.

Keane ne prezintă și le oferă o sticlă de Guinness de parcă ar fi un vin scump.

— Un dar modest, știu. Dar am adus-o din Irlanda, de la ultima mea vizită acasă, așa că puteți sta liniștiți că este un produs cât se poate de original.

Rohan ne invită să ne alăturăm lor, după care dispare în interiorul cabinei. Keane se așază în fața lui James și a Sarei. Eu dau să mă așez lângă el, însă Sara bate ușor cu palma locul gol de lângă ea.

— Anna.

Bluza largă îi stă căzută pe un umăr. Are buze roșii, iar conturul negru din jurul ochilor este impecabil. Arată bine și pare sofisticată, în vreme ce eu mă simt ca o lăptăreasă transpirată. Nu îmi întorc privirea să verific dacă și Keane se holbează la ea, dar aș fi surprinsă să n-o facă. E atât de frumoasă, încât abia dacă-mi pot lua ochii de la ea.

— Faci scufundări?

Ben ne achiziționase niște lecții de scufundări anul trecut de Crăciun, dar n-am apucat să folosim cardurile cadou.

— Am făcut snorkeling.

— Trebuie să remediem asta, spune de parcă am fi prietene vechi, nu doi oameni care doar ce s-au cunoscut.

Sara are accent britanic, lucru care îi sporește farmecul de un milion de ori.

— Noi asta facem. Scufundări.

James - cu ochi negri și buze strânse - ne povestește cum și-au petrecut ultimele șase luni explorând golfurile și recifele din Bahamas. Scufundări în peșteri, înot cu balene, pescuit de homari. Și el, la fel ca Sara, are accent britanic.

— Pe hârtie, Rohan conduce expediții de scufundări dincolo de Nassau, iar noi suntem echipajul lui, spune James. Dar nu face decât suficiente expediții cât să ne țină pe bere și nitrox.

Rohan se întoarce cu niște sticle de Heineken reci ca gheața, în timp ce noi explicăm cum eu și Keane vrem să mergem din Florida la Puerto Rico și cum voi continua apoi să explorez singură Marea Caraibilor. Mă face să par mult mai experimentată decât sunt. Nu-l pomenesc pe Ben, așa cum nici Keane nu și-a lăsat la vedere proteza. Nu vreau ca prima lor reacție să fie una de milă.

În timp ce vorbim - James fumează țigară după țigară - aflu că accentul lui Rohan este unul african, Africa de Sud fiind țara lui natală. James e surfer profesionist din Cornwall. Iar Sara este influencer pe Instagram cu origini britanico-francezo-algeriene, și e plătită să facă poze. Și Keane, și ei au călătorit mult, iar cu cât povestesc mai mult despre aventurile lor, cu atât mă simt mai provincială. Sara deapănă amintiri despre o vacanța cu prietenii la Pulau Perhentian Kecil, o insulă pe care nici n-aș fi în stare s-o găsesc pe hartă. James vorbește despre anul pe care l-a petrecut predând limba engleză în Japonia. Iar Keane le povestește despre cum a participat la regata de la Sydney la Hobart la bordul unui iaht de curse de

douăzeci de metri. Își completează poveștile unul altuia, iar eu sunt rușinată de faptul că n-am fost decât la Marele Canion.

— Dintotdeauna mi-am dorit să văd Marele Canion! spune Sara, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru amabilitatea ei. Dar asta e chestia cu America, nu? E atât de mare, încât până și americanilor le este imposibil să-și viziteze propria țară, darămite să le mai vadă și pe ale altora.

Ben s-ar fi potrivit aici mult mai bine ca mine. Familia lui era suficient de bogată cât să-și permită să vadă lumea, iar Ben a mers singur cu rucsacul în spate prin toată America Centrală și de Sud când era la facultate. A avut parte de aventuri pe care să le împărtășească, în vreme ce eu mă certam cu sora mea pe bancheta din spate a mașinii de familie.

După vreo două beri, m-am scuzat și m-am dus la toaletă. În comparație cu Alberg, *Chemineau* este uriașă și, în ciuda echipamentelor și a hainelor dezordonate, este foarte bine echipată. Patul lor din cabină este suficient de mare cât să încapă și Rohan în el, iar galera este o bucătărie în toată regula, cu cuptor cu microunde și o mașină de spălat vase cu uscător. Când ies din baie, Sara mă așteaptă lângă ușă.

— Keane, începe ea, e cu tine?

— Poftim?

Întrebarea mă prinde pe nepregătite.

— Am tot încercat să-mi dau seama dacă sunteți un cuplu.

— A, nu, zic, doar călătorim împreună.

Sara zâmbește.

— E ca un fel de mâncare pe care aș vrea să îl încerc.

În mintea mea, Keane e bărbatul care mi-a salvat fundul, la propriu, dar, văzându-l deodată prin ochii ei, imaginea lui devine mai clară. Doamne, oare cum de nu l-am *văzut*?

— Da, bănuiesc că... este.

Râde încet și seducător.

— Abia acum ți-ai dat seama?

— Nu. Adică... poate?

Ea ridică din sprâncenele ei perfecte.

— Asta îți schimbă răspunsul?

Nu vreau să ridic pretenții asupra lui Keane Sullivan, doar că brusc simt o nevoie stringentă de a-l proteja, gândindu-mă la piciorul lui. Oare Sara l-ar mai vedea la fel dacă află? Sau l-ar considera defect?

— Nu, nu este al meu.

Întoarsă pe punte, îl văd acum pe Keane parcă mai clar și îi observ fiecare gest. Cum zâmbetul lui îl face să arate de parcă ar izbucni din clipă în clipă în râs. Cât de expansive sunt gesturile lui atunci când vorbește, de parcă întreaga lume este invitată la petrecerea lui personală. Și cât de... perfecți sunt umerii lui. Mă uit la el și parcă mă uit la un bec aprins, iar când închid ochii, încă îi pot vedea conturul.

Sara nu-și mai ocupă locul ei gol de lângă James, ci se mută mai aproape de Keane, lucru care îmi stârnește o neliniște interioară. Nu e gelozie, ci sentimentul că ea e mai demnă de el decât mine. Și mă simt ridicol pentru că aventura lor nu mă privește câtuși de puțin.

E trecut de miezul nopții când James își stinge ultima țigară, se ridică de pe scaun și ne face cu mâna.

— O să-mi închei ziua. Mi-a făcut plăcere să vă

cunosc pe amândoi.

— Care e următoarea destinație? mă întreabă Rohan.

Sara îl atinge pe Keane pe braț și râde. El îi povestește despre o altă cursă de bărci, iar zâmbetul ei și atenția deplină pe care i-o acordă l-au făcut să-și răsucescă trupul către al ei.

— Ne îndreptăm către insulele Turks și Caicos, spun. Mâine la Rum Cay, apoi Samana și Mayaguana.

Rohan bea o gură zdravănă de bere.

— Mâine-dimineață noi coborâm pe țărm la Port Howe. Dacă vreți, puteți veni și voi și plecăm împreună spre Rum Cay a doua zi.

— Ce idee bună! exclamă Sara, întrerupându-l pe Keane. Anna, noi două am putea merge împreună pe barca ta. Să-i lăsăm în urmă pe băieți.

— Ce crezi? îl întreb pe Keane.

Încerc să-i transmit îngrijorarea mea cu privire la faptul că insula Cat nu face parte din planul lui Ben. Însă Keane nu pricepe semnalul meu, așa că spune:

— Sună minunat!

— Atunci, așa rămâne! spune Rohan.

Se ridică și începe să strângă sticlele de bere goale care au umplut masa. Cu brațele pline, ne urează să avem o noapte bună și coboară în cabină. Am rămas trei, iar eu sunt în plus.

— Cred că mă întorc și eu pe barcă. Dacă voi, ăăă...

Mă opresc. Nu vreau să dau de înțeles că mă aștept să se mute în pat de cum voi pleca eu, deși sunt destul de sigură că asta se va întâmpla.

— Pot să vin înapoi cu...

— Nu are rost, intervine Keane. Sunt gata și eu de plecare.

Dacă Sara e dezamăgită, o ascunde în spatele unor maniere alese, sărutându-ne pe amândoi pe ambii obraji și spunându-ne cât de mult se bucură să ne cunoască.

— Serios, Anna, noi două pe barcă. Gândește-te la asta. Și veniți încioace mâine-dimineață dacă vreți să coborâți la țarm cu noi.

— Așa vom face.

Keane se apleacă spre ea și îi șoptește ceva la ureche care o face să-și curbeze buzele într-un zâmbet viclean și sexy, după care pleacă.

— Mișto oameni, spune el, în timp ce vâslim scurta bucată de drum până la barca noastră.

Se întoarce spre *Chemineau* și mă întreb dacă Sara mai e pe punte și dacă el se uită la ea.

— Mda.

— E totul în regulă?

Dau din cap că da, dar adevărul este că nu sunt sigură. Acum, că l-am văzut pe Keane într-o altă lumină, nu îl mai pot vedea cum îl vedeam înainte. E un bărbat – și încă unul extrem de arătos – și suntem împreună pe o barcă mică. Gândul mă neliniștește într-un mod în care nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— A fost o zi lungă. Puțin cam prea multă bere. Dar a fost distractiv.

— Mai vrei să stai o zi?

— Nu știu.

— Fac cum vrei tu, Anna, zice el. Dar, dacă mă întrebi pe mine, insula are niște peisaje frumoase care ar merita văzute, inclusiv o plantație în paragină și o frumoasă mănăstire abandonată.

Cu toate că insula asta nu e trecută pe harta lui Ben, mi-ar plăcea să-o vizitez.

— În regulă, mai rămânem.

Fantome (10)

Keane și-a îmbrăcat din nou blugii. Coborâm pe scăriță în barca gonflabilă a lui Rohan, iar Sara se dă mai încolo ca să-i facă loc. Își zâmbesc mai întâi unul altuia de parcă noi, restul, nici n-am fi acolo.

— Bună dimineața! strigă Rohan puțin cam prea tare pentru o oră atât de matinală. Ați dormit bine?

L-am visat pe Ben. Se apleca să-i șoptească Sarei ceva la ureche. Pe Ben, cum merge cu ea pe barcă și mă lasă pe o plajă plină de porci, fluturând disperată din brațe și țipând după el să se întoarcă până când am rămas fără glas. M-am trezit plângând și cu o durere în gât, de parcă chiar aș fi țipat. În patul lui, Keane doarme liniștit. Mă strecor afară pe punte și îmi petrec restul nopții înfoclită în pilota mea, așteptând ca bătăile inimii să revină la normal și picioarele care-mi tremurau să-și dea seama că nu fusese decât un vis.

— Mda, mint eu. Mulțumesc.

Drumul până la țarm e scurt, iar noi tragem barca gonflabilă pe o plajă în apropiere de conacul Deveaux. Keane ne lămurește că proprietatea a fost trecută pe numele lui Andrew Deveaux pentru a fi folosită drept plantație de bumbac, o răsplată pentru că opusese rezistență în fața armatei spaniole în Nassau, în anii 1780. Mare parte din casă e încă în picioare, inclusiv câteva acoperișuri groase de lemn, însă interiorul e ca o cochilie goală, plină cu resturi de tencuială și lemn vechi. James scormonește cu piciorul prin moloz, cu țigara aprinsă în mână, în vreme ce Rohan își folosește aparatul foto scump pentru a face poze

copacului care a crescut prin perete. Fiecare fereastră care dă spre golf are o vedere uimitoare, iar eu mă sprijin de pragul ușii și admir apa verde-albăstruie și frumoasa barcă albastră care m-a adus aici.

— Câțiva dintre locuitorii insulei cred că spiritele celor care au locuit cândva într-o casă bântuie printre ruine, spune Keane, apropiindu-se de mine. Astfel, construiesc case noi lângă cele în ruină ca să nu supere spiritele. E un mod frumos de a trăi, nu crezi? Să lași prezentul să trăiască în armonie laolaltă cu trecutul.

Se depărtează de ușă și se duce pe plajă, unde Sara stă întinsă pe un prosop la soare. Se așază lângă ea și presară puțin nisip pe burta ei dezgolită, până când fata își înalță capul și îl vede. Eu mă întorc și mă duc spre bucătăria casei, unde cărămizile șemineului sunt la vedere, unele înnegrite de focurile folosite cândva la gătit, altele înverzite de mușchi. Dacă e vreun spirit pe aici, mă îndoiesc că este mai fericit decât a fost în viață, cu averile făcute pe spinarea lor și cu vârfurile degetelor însângerate de la strânsul bumbacului. Mă simt bântuită, dar nu pot zice sigur că nu mi-am adus propriile fantome după mine.

Rohan vine să facă niște poze la ce a mai rămas din bucătăria casei.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, spune, și își șterge cu dosul palmei broboanele de transpirație de pe frunte. E un bar în stațiune, chiar mai sus pe șosea.

— Oi! Băuturi! strigă James înspre plajă, unde se află Keane și Sara.

Keane își atinge ușor proteza prin materialul blugilor. Probabil îi povestește Sarei despre picior.

Keane o ajută pe Sara să se ridice în picioare, se apropie împreună de noi, el dă frenetic din mâini în

timp ce vorbește, ea îi zâmbește la fel de mult. Poate până la urmă e demnă de el.

— I s-a pus pata rău pe el, spune James.

Sunt pe cale de a-i spune că pare că sentimentul e reciproc, când el continuă:

— Pentru azi. Până mâine, o să-și piardă interesul.

Rohan încuviințează și el din cap.

— Așa face mereu.

Keane și Sara ajung în dreptul nostru, iar Rohan – mereu obosit când este pe uscat – le spune despre planul lui de a petrece restul zilei bând rom. James și Sara sunt numaidecât de acord cu ideea, însă Keane nu pare atât de entuziasmat, iar eu n-am de gând să mă apuc de băut rom de la zece și jumătate dimineața.

— Mi-ar plăcea să urc până la Hermitage, spune Keane, întorcându-se spre mine. Anna, vrei să vii cu mine?

— Sigur.

Mergem de-a lungul „autostrăzii” de scoici – un drum cu o singură bandă, fără trafic – înspre o mică stațiune. Nu e elegantă. Pur și simplu, un șir de camere de un galben aprins pe malul mării, nisip și niște copaci frumoși înfloriți. Cei trei scufundători se îndreaptă fără întârziere spre bar, în vreme ce Keane împrumută telefonul de pe recepție și apelează serviciul de taxi.

Îi găsim pe Sara, James și Rohan la barul deschis, făcându-și singuri cocktailurile, și le spunem că ne întoarcem în trei-patru ore. Par încântați că au atâta timp la dispoziție să bea.

— Nu înțeleg cum pot bea atât de mult, îi spun eu lui Keane în timp ce ne întoarcem la șosea să așteptăm taxiul. Vreau să zic, ai văzut ce se întâmplă când beau prea multă bere.

— Nu mi-ai spus cum ai ajuns în halul ăla.

— Eram singură în Bimini și atât de supărată pe Ben, încât am început să beau, îi zic. Când un tip s-a dat la mine la CJ's, m-am lăsat dusă de val. Ne-am dus în camera lui de hotel și eram pe cale să...

Amintirea lui Chris stând dezbrăcat la capătul patului îmi apare în minte și simt cum îmi ia foc fața de rușine.

— L-a sunat soția lui - nu știam că era căsătorit - și am dat buzna afară. Evident, mi-am lăsat câteva lucruri în urmă.

Mă așteptam să râdă, însă Keane pare dezgustat, iar eu sper că nu și-a schimbat părerea despre mine.

— Iisuse, Anna, bine că nu mi-ai spus asta încă de atunci. I-aș fi dat cu o tigiaie în cap afurisitului!

— Hei! exclam eu, dându-i un ghiont cu cotul în al lui. M-ai dus înapoi pe barcă. A fost mai mult decât cerea datoria.

Își trece degetele prin păr, făcându-l să-i stea ridicat.

— Bunul-simț n-ar trebui să fie un efort.

— Ei bine, atunci mama ta te-a crescut mai bine decât pe mulți alții.

Când aude de mama lui, se înmoaie și rânjește:

— Ai grijă, Anna. Tind să mă îndrăgostesc de fetele care vorbesc frumos de mama.

— Serios? Și câte fete au făcut asta?

— Doar una, zice, și îmi face cu ochiul.

Preț de câteva clipe, mă gândesc dacă vorbește serios, însă flirtul pare să fie starea naturală a lui Keane Sullivan, așa că râd.

— Crezi că ăla e taxiul nostru?

Pe drum vine hurducăindu-se o singură dubiță argintie care și-a pierdut de mult luciul.

— Șansele sunt în favoarea noastră.

Șoferul nostru este Eulalia, o doamnă în vârstă de culoare, care ne întreabă încotro ne îndreptăm. Keane îi spune că am vrea să urcăm la Hermitage și o întreabă care crede ea că e cel mai bun loc unde să luăm prânzul.

— A, și e vreo slujbă catolică mâine?

— La Holy Redeemer la unsprezece, răspunde ea. Fără preot, e doar liturghia.

— Asta e puțin cam târziu. Dar bapțiștii sau anglicanii? Ei unde se întâlnesc?

— Ai voie să mergi la o altă biserică? întreb. Să joci la altă echipă pentru o zi?

— Ei bine, tehnic vorbind, nu, dar mă gândesc că Domnul este atât de fericit să-și vadă oamenii, încât nu-și bate capul să îi verifice și în ce strănă se așază.

Eulalia râde până când îi dau lacrimile. E un lucru bun că nu vin alte mașini din direcția opusă, căci nu e prea atentă la drum.

— Eulalia, ce nume frumos! spune Keane, intensificându-și șarmul și făcând-o să-i arunce o privire radioasă prin oglinda retrovizoare.

— Mama spune că a fost o profeție, spune ea. Eulalia înseamnă „elocvent”, iar eu am ieșit din burtă strigând tot ce aveam de spus.

Keane râde.

— Și numele meu a fost profetic. Mama m-a botezat după Sfântul Cristofor, protectorul călătorilor. Am plecat de-acasă la șaptesprezece ani și n-am stat locului de-atunci.

— Te cheamă Christopher¹? întreb eu, aducându-mi aminte de celălalt Chris, pe care aș prefera să-l uit.

¹ Echivalentul în limba engleză al numelui Cristofor

— *Aye*, dar nimeni nu-mi spune așa, doar bunica și preotul care m-a botezat, mă lămurește Keane. Trebuia să am un nume de sfânt, dar Keane e numele de familie din partea mamei. Ea spune că m-a numit așa fiindcă după șapte copii nu prea îi mai venea să-l aibă și pe al optulea.

Când am ajuns la așezarea din New Bight, Eulalia și Keane se împrieteniseră deja, așa că am fost invitați la prânz la ea acasă.

— O oră la Hermitage ar trebui să fie mai mult decât suficient, apoi vin să vă iau, ne spune ea. După prânz, vă duc înapoi în Port Howe.

Keane se apleacă înainte între scaunele din față și îi dă un sărut pe obrazul durduliu și tuciuriu.

— Eulalia, ești un dar de la Dumnezeu. Ți mulțumesc!

Când ne duce în susul drumului, până la baza muntelui Alvernia, ne povestește despre părintele Jerome, arhitect, misionar și preot catolic, care a venit pe insulă când era tânăr ca să clădească biserici. El a construit și Hermitage, unde a trăit în solitudine pentru tot restul vieții, coborând dealul doar când era rugat să ofere mâncare sau haine pentru cei care îi cereau ajutorul.

Urcușul de șaiszeci și doi de metri e scurt, dar abrupt, iar copacii care mărginesc cărarea stâncoasă oferă puțină umbră. Ascunse printre crengi, de-a lungul potecii, sunt mici monumente cu Iisus ducându-și crucea în spate către propria crucificare.

— Se numesc „opririle din drumul crucii”, mă lămurește Keane. În postul Paștelui, noi, catolicii, sărbătorim aceste opriri prin rugăciuni, cântece și meditații despre suferința Domnului nostru.

Tace și rămâne puțin în urmă. La început, îi

cercetez chipul după semne ale durerii, îngrijorată că poate îi e greu să urce din cauza piciorului. În schimb, îmi dau seama că se oprește la fiecare monument. Când mă prinde că mă uit la el, îmi zâmbește rușinat și ridică din umeri.

— Poți scoate băiatul din Irlanda, dar...

— E în regulă, îi zic. Mă bucur că ai ceva în care crezi.

O iau înainte, lăsându-l să mediteze, dar când ajung în vârf nu mai am suflu. Din vârful muntelui Alvernia pot vedea întreaga insulă Cat – verdele permanent al copacilor neatinși de iarnă și nisipiul alb și strălucitor. La vest, apa este turcoaz, iar bărcile lasă dâre albe de spumă în urma lor. La est, oceanul albastru și adânc se întinde până în Africa. La sud, Alberg stă cuminte în port, înconjurată de veliere cu catarge argintii. Apa noastră mică se aglomerase.

Aici, sus, e așa liniște. Nu e trafic. Nu e muzică. Nu se aude nici un zgomot în afară de foșnetul copacilor și de cântecul păsărelelor. Sunt pe punctul de a-i spune lui Keane că lui Ben i-ar fi plăcut aici, doar că-mi dau seama că lui Ben chiar nu i-ar fi plăcut aici. I-ar fi plăcut accentul liric al Eulaliei și să bea cu scufundătorii. I-ar fi plăcut să vorbească cu Rohan. Însă lui Ben îi plăcea să fie în mișcare, nu să piardă timpul în contemplații mute. Ar fi umplut liniștea cu cuvinte. Oricât de vorbăreț ar fi Keane Sullivan, știe și când să tacă.

— Ador locul ăsta! zic. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

— Aproape toate descoperirile mele cele mai bune au fost accidentale, spune Keane. Uneori trebuie să arunci harta cât colo și să te lași purtat de instinct.

Ne-am plimbat printre clădiri, strecurându-ne prin

uși strâmte și întinzându-ne pe lespedele tare din lemn pe care părintele Jerome o folosea pe post de pat.

— N-aș putea niciodată să fiu sihastru.

Keane stă întins pe spate, cu mâna pe piept. A trebuit să-și îndoieie genunchii ca să încapă.

— După mine, o halbă de Guinness, o pătură moale și, din când în când, câte un trup cald lipit de mine sunt nevoi omenеști de bază. Și, ca să fiu sincer cu tine, Anna, cam râvnesc la pătura ta.

— N-are religia ta o regulă în care spune să nu râvnești la pătura aproapelui tău?

El se ridică în capul oaselor, râzând.

— N-ar fi un păcat dacă ai împărți-o.

— În regulă. O poți folosi când nu-mi trebuie mie.

— Ne-am înțeles.

Taxiul argintiu al Eulaliei ne așteaptă la poalele dealului. Ne conduce până la o casă mică de lemn, de culoarea cerului. Curtea cu iarbă și nisip e îngădită de un gard din scânduri albe, cu vopsea cam scorjită, iar un câine auriu stă tolănit într-un con de umbră, lângă treptele din față. Suntem întâmpinați la ușă de mirosul de pește prăjit și de soțul Eulaliei, Robert, un bărbat vânjos cu păr grizonant. Ea face prezentările și ne invită la masa din bucătărie, unde ne așteaptă boluri cu roșii, ceapă și cartofi printre care înoată bucăți de biban prăjit.

Vocea Eulaliei e ca un ritm melodic care crește și descrește când ne vorbește despre insula ei, despre sora ei care are o brutărie și despre cea mai bună prietenă a mamei ei, care urca dealul în fiecare zi pe vremea când era menajera părintelui Jerome. Să stai în bucătăria Eulaliei e ca și cum ai fi ținut în cea mai calduroasă îmbrățișare. Mă face să-mi fie dor de ceva ce nu am avut niciodată cu familia mea. Uneori,

speram ca eu și Ben să avem asta împreună.

— Nu vreau să plec, îi zic Eulaliei când ne urcăm după masă în dubița ei. Mă adoptați ca să pot locui aici cu voi?

Ea râde.

— Doar ce mi-am trimis mezinul la colegiu în Toronto. Nu mai vreau copii, dar poți să vii în vizită când dorești. Voi fi aici.

Dubița pornește în josul drumului pe care am venit, înspre Port Howe, iar eu privesc insula pe fereastră. Eulalia își ia rămas-bun de la noi, ne îmbrățișează și ne sărută de parcă ne-am cunoaște de o veșnicie. Keane încearcă să-i plătească cursa, însă ea îl respinge cu un gest din mână.

— Vine Crăciunul, spune ea, ceea ce înseamnă că familiile venite în vacanță vor compensa pentru cursa noastră gratis.

O mai îmbrățișăm o dată, ca și cum asta ar fi o răsplată suficientă.

Confesiune (11)

Îi găsim pe scufundători grămadă pe plajă, beți și chicotind, după ce fuseseră dați afară de la barul de pe plajă. Sunt în micul lor univers, dar ne trag înapoi pe orbită când Rohan ne duce înapoi pe *Chemineau*. Sara și Keane își fac ocheade ca doi adolescenți, iar eu sunt obosită de la atâta urcat și de la câtă tocană de pește am mâncat la Eulalia. Aș vrea să mă duc pe Alberg, dar ar fi nepolitic.

— Mă duc să trag un pui de somn, spune Rohan. Vă rog să vă simțiți ca acasă. Telefon prin satelit. Wi-Fi. Duș. Orice aveți nevoie.

— De fapt, aș avea nevoie să-mi verific e-mailul.

James mă conduce jos în cabină la stația de navigare unde le folosesc laptopul. Am trei e-mailuri de la mama - lucru neobișnuit, de vreme ce rareori își folosește calculatorul -, în toate întrebându-mă de ce nu am trimis titlul de proprietate al bărcii. În cel de-al treilea, e deja nebună de îngrijorare că mama lui Ben încearcă să mă aresteze pentru că am furat barca. Retrimite e-mailul în care scanasem titlul de proprietate, apoi îi trimit un mesaj Carlei.

Mi-am petrecut dimineața pe insula Cat, vizitând mănăstirea unui sihastru și luând prânzul cu localnicii. Vom mai poposi și pe alte insule destul de izolate în drumul nostru către Turks și Caicos, și posibil să am ocazia să-ți scriu mai multe când ajungem la Providenciales. Aș vrea să-ți spun că sunt bine, dar Ben e încă prezent în gândurile mele și încerc - din răspuțeri - să îmi dau seama cum să-mi continui viața fără el.

James fumează țigară după țigară și citește un roman polițist de-al lui Henning Mankell când eu mă întorc pe punte, în vreme ce Sara îi povestește lui Keane despre o noapte sălbatică în Tenerife, încă un loc pe care nu sunt sigură că l-aș găsi pe hartă. Se uită la ea de parcă și-ar dori să fie dezbrăcată. Mă simt în plus. Îmi doresc să-l fi rugat pe Rohan să mă fi lăsat pe barca mea. Mă descalț de teniși, mă dezbrac până rămân în costumul de baie și îmi aranjez slipul.

— Mă duc să înot. Adu-mi hainele când te întorci.

Înainte ca Keane să poată răspunde, mă arunc în apă. *Chemineau* nu e departe de Alberg, așa că pot să înot până acolo. Apa se simte rece pe piele, iar până ajung la scăriță, deja mă simt mai bine. Fără Keane

prin preajmă, pot face un duș adevărat. Părul meu n-a fost atât de curat de la Nassau, iar picioarele îmi sunt fine din nou. Agăț prosoapele ude pe sârmă. Trag un pui de somn. Îmi fac o salată cu castraveți și roșii care mai au o zi și se strică. Îmi scutur nisipul din așternuturi. Urmăresc apusul. Încerc să-mi umplu orele de singurătate cât timp Keane e plecat. Doar șase zile și deja îmi displace să stau de una singură.

Barca se clatină când Keane se urcă într-un final la bord. De data aceasta, nu se mai prăbușește în carlingă, ci se strecoară încet, încercând să nu mă trezească. Dau să-mi ridic capul de pe pernă ca să-l salut, când prind un iz de alcool, țigări și parfumul Sarei. În schimb, mă prefac că dorm. Nu sunt geloasă – Keane este liber să facă ce dorește –, dar astfel mi se amintește brusc că nu călătoresc alături de bărbatul pe care îl iubesc, ci împreună cu un străin.

Cea de-a șaptea noastră zi pe mare începe cu mine pășind pe punte și descoperind că *Chemineau* nu mai e. Mă uit la sud, înspre Rum Cay, și văd marele velier navigând în depărtare. Soarele nu e departe de orizont. Trebuie că și-au luat tălpășița cu noaptea-n cap, dar mă bucur că au plecat. Pun ibricul pentru cafea pe foc și, în timp ce fierbe, Keane se trezește și el încet la viață. Mormăie ceva când trece pe lângă mine, mahmur și jenat de proteza pe care a purtat-o toată noaptea. Pe punte, își scoate piciorul și se aruncă în apă. Eu îi las găleata cu apă rece lângă pentru când iese.

— Când a plecat *Chemineau*?

— Probabil înainte de răsărit, zic. Nu e nici opt. Keane oftează aproape ușurat.

— Nu-mi pare rău să-i văd plecați.

— Cum?

— O adunătură de ciudați, zice el, când își spală proteza cu apă proaspătă. Nu-mi închipui că Rohan face scufundări băut, dar pare să-și petreacă tot restul timpului pe șapte cărări. James nu pare să facă altceva în afară de fumat, de citit și de vorbit despre surf. Cât despre Sara... ei bine, nici nu mai contează.

— Covrig?

— Ar fi super, mersi!

Își lasă deoparte proteza și mănâncă, frecându-și ocazional genunchiul stâng, cel rămas întreg.

— Ești bine?

— Mă ustură puțin azi, zice el. Mă gândeam să văd dacă nu pot porni motorul ca să pot ajunge la țărm. Am vorbit ieri cu Eulalia și îl trimite pe Robert să mă ducă la biserică. Sau să ne ducă, dacă vrei să mi te alături.

— Vreau.

Ar fi putut să meargă în pantaloni scurți la biserică și nimeni de pe insulița asta nu ar fi găsit nimic de cârtit, doar că, două ore mai târziu, Keane ne duce la mal în barca cu motor, îmbrăcat în hainele bune de duminică. Pantalonii negri de stofă sunt puțin șifonați, dar laolaltă cu cămașa verde-deschis care îi scoate în evidență ochii, este imposibil să nu observi cât de frumos este. Nici nu mă pot uita la el de teamă că o să-mi vadă privirea prin ochelarii de soare și o să-mi citească gândurile. Nu îl vreau. Chiar nu. Dar, lisuse Hristoase, îți taie răsuflarea.

— Drăguță rochia, spune peste huruitul motorului, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor lui stil aviator.

Port o rochiță aurie, cu model, și o pereche de șlapi din piele. Și totuși, par venită de la plajă în comparație cu Keane.

Robert ne așteaptă la conacul Deveaux. E mai puțin vorbăreț decât soția lui, dar se descurcă mai bine când vine vorba să ocolească gropi. Ne lasă la biserică Holy Redeemer, o clădire din piatră văruiată în alb care seamănă cu Hermitage.

— A fost ridicată de părintele Jerome, spune Robert, când remarc acest lucru.

Interiorul este și el vopsit în alb, cu bănci din lemn dur și ferestre care captează lumina soarelui și o reflectă înapoi spre noi. Congregația, alcătuită din familii de albi și negri deopotrivă, este redusă, iar Keane alege o strană mai aproape de mijloc.

Încerc să fac ceea ce fac și ceilalți. Mă așez când sunt și ei așezați, mă ridic când se ridică și ei. Chiar îngenunchez când îngenunchează ei, doar că sunt cu o secundă în urmă și mă simt ca o impostoare. Familia mea se ducea la biserică doar de Paște și de Crăciun, iar momentan nu sunt chiar în relații bune cu Dumnezeu oricum. Lângă mine, Keane este solemn. Cunoaște răspunsurile potrivite și nu mormăie cântecele. Vocea lui e puternică și clară.

Îmi pierd concentrarea în timpul slujbei ținute de diacon, urmăresc cu privirea norii cum se mișcă dincolo de fereastră și mă gândesc la Ben. Familia lui e prezbiteriană, însă el se considera ateu și nu credea nici în rai, nici în iad. Aflându-mă acum într-un loc atât de frumos, alături de un bărbat cu o credință suficient de mare cât să traverseze golful și să parcurgă un drum plin de hârtoape ca să ajungă aici, mă întreb dacă Ben nu cumva s-a înșelat. Dacă ar fi crezut, oare Dumnezeu l-ar fi salvat?

Absența lui Ben mă străpunge ca un pumnal, o lacrimă apare în colțul ochiului. O șterg cu mâneca largă a rochiei. Trag aer adânc în piept, iar Keane

întinde mâna spre mine, împletindu-și degetele printre ale mele. Mâna lui e mare și protectoare. Nu-mi dă drumul până când nu se duce spre altar pentru a primi comuniunea.

După slujbă, diaconul, așezat la intrarea în biserică, își ia la revedere de la enoriași și le urează bun venit vizitatorilor. Keane așteaptă până când nu mai rămânem decât noi trei și, după ce face prezentările, îl întreabă pe diacon dacă pot discuta ceva între patru ochi. Se depărtează de mine, iar eu îl urmăresc cu privirea pe Keane. Vorbește, gesticulează, iar în ochi i se citește îngrijorarea. Diaconul încuviințează din cap pe măsură ce ascultă, apoi zice ceva și face o cruce în aer în dreptul frunții lui Keane, o binecuvântare.

— Ți-ai mărturisit păcatele? îl tachinez pe Keane când mi se alătură.

El rânjește.

— Sunt sigur că bunul diacon nu are atâta timp la îndemână. Ca să nu mai spun că, de vreme ce nu e preot, nu ar fi o spovedanie oficială.

În ciuda felului degajat prin care a ocolit întrebarea, îl bănuiesc că într-adevăr s-a spovedit, neoficial sau nu, dar nu insist. Nu e treaba mea.

— Mulțumesc pentru...

Îmi ridic palma ca să-i indic felul în care mă ținuse de mână în timpul liturghiei.

— Mă gândeam la Ben.

— Mi-am dat seama de asta, zice când lăsăm biserica în urmă, în drum spre taxi.

— Uneori mă întreb dacă mă voi opri vreodată din a mă gândi la el.

— Nu știu de ce ai face-o, răspunde Keane. În cele din urmă - și spun asta din propria experiență - vei

începe să construiești o casă nouă pe fundația celei vechi. Vei ști când vei fi pregătită.

Înapoi la bordul bărcii, ne schimbăm în hainele de navigat. Keane scoate barca de salvare din apă și o aruncă pe punte pentru următoarea etapă a călătoriei, în vreme ce eu închid toate tambuchiurile și pun niște muzică. E o oarecare ușurare în mișcările și în dispoziția noastră. Poate pentru că Eulalia mi-a oferit doza de *acasă* de care aveam nevoie, iar Keane a avut parte de sex, dar, când ieșim din port și intrăm în ape mai adânci, ne uităm unul la celălalt și zâmbim.

Mai mult decât crezi (12)

A fost ideea lui Ben să mergem la Rum Cay. Văzuse niște filmulețe pe YouTube ale unor tipi care făceau surf cu parapanta și săreau de pe stânci și voia să facă și el asta. Și deși nu ar fi recunoscut-o, îl încânta ideea de a vizita insula căreia i se dusesese vestea că fusese numită după un contrabandist din Indiile de Vest care naufragiase pe coastă. Era una dintre puținele opriri de pe ruta lui unde plănuia să închirieze o cabană, așa încât să putem avea parte de o noapte romantică pe uscat.

Apele se umflaseră de când *Chemineau* se furișase afară din port, în dimineața asta. Ceea ce pentru ei fusese cel mai probabil o călătorie plăcută, pentru noi devenise o bătălie. Soarele după-amiezii târzii strălucea, însă noi eram bătuți de vânt, iar mâinile mele - cu toate că purtam o pereche mai veche de mănuși de-ale lui Keane - mă dureau de cât mă luptasem cu cârma.

— Chiar trebuie să mergem acolo? întreabă el. Mânca chili rece la conservă cu o furculiță. Vrei o

gură?

Primesc o grămăjoară de carne cu fasole. Mă întreb dacă nu e ciudat că împărțim aceeași furculiță. Și mă întreb dacă vrea să o evite pe Sara. Insula nu e foarte mare.

— Ben își dorea mult să ajungă acolo.

— În regulă, spune Keane. Ai vreun plan anume?

Mereu mi-a fost cam frică să sar de pe o stâncă și nu am bani să închiriez o placă de surf, așa că nu sunt sigură ce aş putea face la Rum Cay.

— Nu chiar.

— Poate stai aici cu cortul cum sperai să faci pe plaja cu porci, sugerează el. Flamingo Bay pare retras. Fără porci. Fără oameni. Recife bune. Eu pot chiar să rămân pe barcă, dacă vrei să fii singură.

Nu e tocmai ce ar fi făcut Ben, dar pare o idee bună. Mi-ar plăcea la nebunie să merg cu cortul.

— Sună bine. Mulțumesc.

După ce Keane ia și ultima înghițitură de chili din conservă, preia cârma, iar eu cobor în cabină. De acolo, îi arunc o sticlă de apă înainte să mă târăsc în pat. Legănatul bărcii printre valuri mă adoarme. Soarele a apus deja când mă trezesc, iar ceasul din cabină îmi spune că tura lui Keane trebuia demult să se fi încheiat.

— De ce n-ai zis nimic? îl întreb eu când urc înapoi pe punte.

— E o plăcere să conduci barca asta!

— Mi-a fost complicele perfect la toate deciziile mele proaste, zic, și dau capul pe spate și mă uit la vela albă pe fundalul cerului întunecat. Nu știu ce fac.

— Dacă nu ai fi aici acum, ce-ai face în schimb?

— Ar trece zile fără să fac un duș. Aș da pe gât bere după bere. Aș exista, zic. La limită.

— În doar câteva zile, ai traversat singură Curentul Golfului, ai evitat o aventură de o noapte cu un bărbat căsătorit, ai mâncat pește zburător și ai escaladat un munte. Bine, era mai degrabă un deal decât un munte, dar câți alți munți ai escaladat în afară de ăsta?

— Nici unul.

— Deci poate că știi ce faci mai mult decât crezi.

— Doamne, parcă ești o Mary Poppins irlandeză cu barbă, zic. Nu ești niciodată pesimist?

Keane râde și ridică din umeri.

— Nu des. Dar și când sunt, am tendința să mă îmbăt și să cad lat. Ca în Nassau.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Înainte de accident, eram literalmente unul dintre cei mai buni marinari din lume. Acum sunt considerat o tragedie și un risc pentru proprietarii care cândva se băteau să mă aibă în echipajul lor.

Vocea lui trădează o urmă de amărăciune pe care nu am cum s-o ignor.

— Își fac griji să nu cad peste bord sau să nu mă rănesc, ceva ce nu le-a trecut prin cap când aveam două picioare întregi. Absolut de fiecare dată, percepția lor despre dizabilitatea mea îmi eclipsează capacitățile. În Nassau, doar ce suferisem încă o respingere.

— De ce continui să încerci?

— Nu vreau să îi las să aibă dreptate, zice. Și... nici nu știu să fac altceva.

— De asta vrei să mergi la Puerto Rico?

— Da. Am auzit de la un tip care știe un alt tip care cunoaște pe cineva care a spus că s-ar putea să fie acolo cineva care își caută echipaj.

Sunt pe punctul de a-mi cere scuze, când îmi

amintesc cât urăște asta.

— Ce nasol!

Keane zâmbește.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Iau atlasul lui Ben și îl deschid la harta cu Rum Cay. Luminez cu lanterna de-a lungul rutei noastre. El voia să ajungă la Port Nelson, ultima așezare rămasă de pe insulă, însă Keane se îndreaptă spre Flamingo Bay.

— Mă gândeam, spune el. Știu că îți doreai să ajungi la Rum Cay, dar nu putem naviga într-acolo pe întuneric. Sunt niște capete de corali care fac drumul destul de periculos pe timpul nopții. Putem schimba cursul și să navigăm în apă deschisă până la răsărit sau putem să ne îndreptăm spre Samana. Aș zice că putem ajunge acolo pe după-amiază și câștigăm o zi.

Mă deranjează că am deviat atât de mult de la ruta lui Ben, dar nu vreau să risc să deteriorez nici barca, nici coraliile pe întuneric. Logica lui Keane este bună.

— Samana nu e locuită, spune Keane. Poți să faci snorkeling într-un recif neaglomerat, să îți instalezi cortul sub stele pe propria ta plajă – tot ce aveai de gând să faci și pe Rum Cay – dar cu o oprire mai aproape de Turks și Caicos.

Pe când Keane ajustează cursul, mă încercă un sentiment de regret pentru că nu voi vedea locul pe care Ben și-l dorea să-l viziteze, dar încerc să-l alung. Îmi predă cârma și se întoarce cu sendvișuri reci și o pungă de Doritos.

— Deși pot, să gătesc pe o apă învolburată nu e pe lista mea de activități preferate, spune el. Când ajungem la Samana, poate putem prinde câțiva homari

și să avem o masă adevărată.

Restul serii, ne menținem programul de douăzeci și patru de ore, iar de fiecare dată când ies din tură, mă duc să dorm, așa încât, odată ajunși la destinație, să nu fiu extenuată de oboseală. Până dimineață, vântul s-a mai domolit, iar barca alunecă acum lin pe apă. Keane urcă pe punte. Cască și se scarpină în vârful capului. Rum Cay se scufundă la orizont în urma noastră, în vreme ce Samana ni se arată în față.

— Ești bine? întreb eu. Ai stat destul de mult cu piciorul.

— L-am scos puțin cât am dormit, zice el. Așa că sunt bine, dar abia aștept să fac o baie.

Ancorajul de la Samana este la capătul sudic al insulei, înăuntrul unui formidabil recif. Trebuie să ne apropiem de la vest și să ne croim drum printr-o strâmtoare lată de doar doisprezece metri, urmând cărarea presărată cu corali înspre ochiul limpede de apă.

— Am ajuns odată cu fluxul, spune Keane, consultând atlasul. Dacă mergem pe mijlocul strâmătorii, ar trebui să avem un nivel suficient de apă sub chilă.

— Sună înfricoșător.

— Este. Ești gata să o manevrezi?

— Eu? Nu, nu pot.

El își trece mâna prin păr.

— Ascultă, Anna, te descurci destul de bine când e vremea bună. Și ești suficient de curajoasă cât să pornești singură la drum. Doar că eu n-o să fiu mereu cu tine. Singura modalitate de a învăța este să o faci chiar tu.

— Ce se întâmplă dacă lovesc un recif?

— Același lucru care s-ar întâmpla și dacă eu aș

lovi un recif, spune Keane. E inutil să speculezi ce s-ar putea întâmpla. Momentan, avem nevoie să nu lăsăm frica să ne domine ziua. Așa că mă voi duce la provă, de unde mă voi uita după capetele de corali și te voi ghida.

Un univers care nu ascultă (13)

Apa din strâmtoare este ca o intersecție alunecoasă de curenți, iar eu mențin barca la o viteză chinuitor de mică în timp ce înaintăm prin câmpul minat de corali. Nu-mi doresc să fac asta. Țin strâns cârma ca să-mi pot opri mâinile din tremurat. Inima îmi zvâcnește în piept ca o pasăre sălbatică ce se izbește de colivia coastelor mele. Privirile îmi sunt pretutindeni în același timp. La radar, care arată că adâncimea apei este de trei metri. La spatele lui Keane, care se află la pupitrul de comandă de la provă. La pădurea întunecată de corali de o parte și de alta a bărcii.

— Aproape am trecut, strigă înspre mine.

Nemișcarea este întreruptă de scrâșnetul înfundat și subacvatic al coralilor la contactul cu suprafața bărcii, ca niște crengi care zgârie ferestrele. Barca se împotmolește, vibrația ei îmi trece prin picioare și mi se răspândește în tot corpul.

— Continuă să înaintezi.

Vocea lui Keane este calmă. Dar eu ard de mânie și de teamă. Fiecare instinct îmi spune să opresc barca, așa încât să nu se mai întâmple din nou același lucru. Sau mai rău.

— Ți-am spus că asta o să se întâmple, zic, scuipând cuvintele printre dinții încleștați. Ți-am zis.

— Ușor, Anna, zice el. O să fie bine. Mergi înainte!

Privirea îmi e încețoșată de la lacrimi. Parcurgem ultimii metri și ajungem într-o zonă cu apă limpede și nisip pe fund. Știu asta fiindcă mi-a zis Keane. Coboară ancora, iar când îmi strigă să dau înapoi, dau. Ancora se prinde de nisip, iar el îmi face semn să opresc motorul, așa că fac întocmai. Îmi fac curaj, pregătită să urlu la el, dar, înainte să am ocazia, el sare peste tribord - cu proteză cu tot - în apă ca să cerceteze stricăciunile.

— E chiar sub linia de plutire, îmi strigă el. E puțin adâncă, dar e numai o zgârietură. Se repară ușor.

Mă ridic în picioare în carlingă, ca să văd și eu.

— *Afurisitul!*

— Anna...

— Ben a petrecut mult timp să facă barca asta frumoasă. Iar acum e distrusă!

— Nu e distrusă.

— Ai fi putut să cârmești tu și asta nu s-ar fi întâmplat.

— Aș fi putut, zice el. Dar nu e barca lui Ben, Anna. E a ta și trebuie să înveți cum s-o manevrezi.

— Faptul că te-am angajat ca ghid se presupunea că era cel mai bun lucru pe care l-am făcut! strig eu. Tu n-ai fi intrat în nenorocitul de coral!

Abia aștept să ancorăm aici, ca să mă dezbrac și să anulez distanța dintre insula Cat și Samana. Mă vedeam făcând snorkeling și prinzând homari țepoși pentru cină. În schimb, furia fumegă din mine ca dintr-o șosea încinsă și vreau să fiu cât mai departe de Keane Sullivan cât îmi permite lumea mea limitată. Exceptând faptul că am și o barcă de reparat.

— Îmi pare rău pentru zgârietură.

Keane se urcă înapoi pe scăriță. E ciudat să-l văd

cum își mișcă piciorul și, deși nu vreau să-mi fac griji pentru el, nu mă pot abține să nu gândesc că apa, în special cea sărată, nu face bine protezei lui.

— Și e numai o zgârietură. Dar nu am greșit când ți-am spus că trebuie să poți să te bazezi numai pe tine, totuși, poate am greșit când te-am forțat să faci ceva pentru care nu erai încă pregătită.

Eu pufnesc fără să vreau.

— Poate?

— Dacă nu vrei să înveți, ce rost mai au toate astea? întreabă el. De ce nu faci cale întoarsă?

— Nu vreau să mă întorc acasă.

Keane privește undeva dincolo de mine și își freacă dosul mâinii de gură, ca și cum ar vrea să-și steargă cuvintele pe care vrea să le spună.

— Atunci, asumă-ți responsabilitatea, Anna. Hotărăște-te că vrei într-adevăr să înveți să navighezi, așa încât, după ce pleci din Puerto Rico, să fii pregătită pentru Caraibe.

Coboară în cabină să ia trusa lui de scule, apoi se întoarce pe punte.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să repar barca. Nu pot singur.

Eu iau trusa.

— Vreau să repar eu zgârietura.

Cuvintele mele sună pline de iritare.

Lansăm barca de salvare la apă fără motor, iar când vâslesc până la tribord, Keane împinge ghiul până peste babord și se cațără pe el. Barca se înclină, iar zgârietura iese la iveală de sub apă. Are aproape treizeci de centimetri lungime și trei lățime. Pe alocuri e mai adâncă, însă nu ajunge până la stratul din fibră de sticlă. Nu e atât de rău pe cât mă așteptam, însă mă doare sufletul să o văd așa.

Urmând instrucțiunile lui Keane, șmirgheluiesc locul până când îndepărtez stratul de vopsea. Amestecul cu care trebuie s-o repar seamănă cu plastilina. Îl frământ până devine moale. Îl pun peste zgârietură. Folosesc o spatulă ca să-l netezesc. Cât timp se usucă amestecul, urmăresc un banc de pești-chirurg albaștri care se mișcă în zigzag pe sub barca de salvare, iar furia mea începe să se domolească.

Zece minute mai târziu, o dungă lungă și cenușie brăzdează vopseaua bleumarin. Nu e prea estetic, dar măcar barca este reparată.

— Crezi c-o să țină? îl întreb pe Keane când ne aflăm din nou amândoi în carlingă.

— Ar trebui, zice el. Și, chiar dacă nu, tot nu suntem în pericol să ne scufundăm.

Furia mi s-a potolit, însă tensiunea plutește în aerul dintre noi. Mă întreb dacă eu și Ben ne-am fi ciondănit în cazul în care am fi făcut excursia asta împreună. M-aș fi săturat și de el? Doar că de Keane nu m-am săturat. Doar mă irită. În mare parte pentru că, de obicei, are dreptate – în toate privințele.

— Mă duc să fac snorkeling.

— Vin și...

Keane se oprește din a spune că vine și el, ceea ce e un lucru deștept. Fiindcă vreau să fiu singură.

— Distracție plăcută!

Reciful care înconjoară barca se află în apă puțin adâncă, iar să înot la suprafața ei mă aduce mai aproape de viața marină decât am fost vreodată. Sunt la un braț distanță de ramurile unui coral corn-de-elan, iar peștii sunt și ei atât de aproape încât mai că-i pot prinde în palmă. Bibani-de-mare uriași sunt ascunși printre crevase, iar pe fundul nisipos stau împrăștiate scoici-regină.

Keane se aruncă în apă ca o ghiulea, la câțiva metri depărtare de mine, la început o masă de bule, apoi un bărbat care înoată - cu labe prinse atât la piciorul bun, cât și la cel rezistent la apă - înspre o gaură în reciful de corali unde se ascunde un homar țepos. Keane folosește un băț cu care atrage homarul afară și îl prinde apoi într-o plasă. Iese la suprafață, apoi se întoarce pe fundul apei ca să mai prindă unul. Sunt atât de mulți homari, încât nici nu trebuie să se străduiască prea tare. Mă îndepărtez înot de el și pierd noțiunea timpului. Ascult peștii-papagal cum ronțăie algele din corali cu dinții lor asemănători cu ai oamenilor și urmăresc cu privirea cum umbra mea sperie peștii mici, făcându-i să se ascundă printre ierburile de mare până plec de acolo.

Keane citește o carte la umbra prelatei prinse de ghiu când eu ies din apă. Homarii sunt în găleata de spălat vase pe podeaua carlingii, râcăie plasticul sau se urcă unul pe celălalt într-o nereușită încercare de a evada. Keane lasă cartea jos.

— Hei, ăăă... aș vrea să-mi cer scuze pentru că te-am pus să faci ceva de care, evident, ți-era teamă, începe el. Mi-am depășit îndatoririle și am uitat că sunt, tehnic vorbind, angajatul tău.

Eu scutur din cap.

— Ai avut dreptate. Trebuie să învăț. Te-am urât pentru câteva minute, dar mi-a trecut.

Keane rânjește.

— Deci n-am nevoie de homarii ăștia drept ofertă de pace?

— O, ba da, ai.

Încărcăm totul în barca de salvare - cortul, sacii de dormit, câțiva homari înfășurați în folie de aluminiu, un bol cu mere tocate mărunț și niște

struguri pe post de salată de fructe, o sticlă de vin rosé – și pornim spre țarm, unde săpăm în nisip o groapă pentru foc și o umplem cu lemne uscate. Așteptăm ca homarii, cuibăriți printre crengile arzânde, să se prăjească în cochiliile lor, apoi urmărim cum cerul devine portocaliu și roșu de parcă și el ar fi luat foc. Samana este una dintre cele mai estice insule din arhipelagul Bahamas, departe de ruta circulată, și suntem complet singuri.

— Prima oară când am mâncat homar eram cu Ben, încep eu, îndepărtând folia în fâșii subțiri ca să nu-mi ard degetele. Mama lui ținea în fiecare an o petrecere de 4 iulie cu niște oale uriașe la aburi pline cu homari, scoici și creveți. Pentru mine, era o mâncare foarte scumpă pe care mama o comanda doar în cele mai speciale ocazii, iar oamenii de la petrecere o mâncau de parcă nu era nimic deosebit.

Bag o bucățică de carne în gură. Homarul este uns cu ulei de măsline și pișcă ușor de la zeama proaspătă de lămâie – cel mai bun pe care l-am gustat vreodată!

— Vezi, la mine a fost fix invers, spune Keane. Unchiul meu, Colm, era pescar de homari, așa că vara ne aducea găleată după găleată plină cu astfel de creaturi. Aveam cam patru sau cinci ani când tata – la ceea ce ar fi trebuit să fie a treia cină cu homar din săptămâna aia – a deschis o carapace și a zis: „Ce credeți că fac oamenii săraci acum?” Iar eu, care mă săturasem până peste cap de experiență, am bombănit: „Mănâncă din nou afurisenia de homar”. Toți cei de la masă au început să râdă pentru că se gândeau la același lucru.

Izbucnesc în râs.

— Mi-a tras un perdaf zdravăn pentru înjurătură, dar a rămas o glumă pe care o spunem ori de câte ori

cineva întreabă oare ce fac oamenii săraci. Mănâncă din nou afurisenia de homar.

— Ai avut o viață așa interesantă, zic. A mea a fost atât de... plictisitoare.

— Nu știu ce să zic, spune el, în timp ce linge uleiul de pe degete. Ești aici, pe plaja ta privată, mănânci un crustaceu care acum câteva ore își vedea de treaba lui într-un recif. Mie îmi pare doar că partea interesantă a vieții tale a început la un alt moment față de a mea.

— Sora mea mi-a spus că sunt egoistă pentru că fac asta.

— Îmi aduce aminte de sora mea cea mai mare, Claire, continuă el. Viziunea ei despre lume e foarte îngustă, nu se extinde cu mult dincolo de peninsula Dingle. Mă iubește mult, dar e de părere că navigatul nu e o meserie propriu-zisă și, aparent, crede că am parte mai mult de nenorociri decât de distracție. Îmi privește alegerile prin propriii ochi și a ajuns la concluzia că ceea ce fac e greșit în loc să înțeleagă că am și eu ochi cu care să văd.

Mi se oprește respirația când îmi dau seama că Keane Sullivan este bărbatul la care aspira Ben să devină. Și-a plănuțit o aventură pe care nu a avut intenția să o întreprindă, și-a imaginat o viață pe care nu a avut intenția să o trăiască. În schimb, a ales să se lase dus de valul pastilelor și al tequilei. Iar eu fac călătoria asta cu persoana care ar fi putut să fie Ben. Care ar fi trebuit să fie. Totul e așa aiurea.

Un sunet spart îmi iese din gât. Mă clatin.

— Ăăă... am nevoie de... revin.

— Anna?

Mă îndepărtez de foc pe cât de repede îmi permite nisipul alunecos, fără să-i răspund lui Keane. Fără să

mă uit în urmă. Mai aproape de marginea apei, nisipul este mai dur, mai dens sub tălpile mele, iar eu o iau la fugă. Insula e mică, iar plaja nu este nesfârșită. Alerg până când simt că mă ard plămânii. Focul a rămas undeva în depărtare. Mă prăbușesc în nisip și urlu. De furie. De durere. Pentru bărbatul pe care l-am pierdut. Pentru bărbatul care n-o să fie niciodată. Urlu până când mă ustură gâtul și rămân fără voce.

— Te urăsc!

Îi mai spuseseam asta și înainte memoriei lui Ben, însă de data asta nu am lăsat vina să mă facă să-mi retrag cuvintele.

— Să te ia naiba pentru că m-ai lăsat! Să te ia naiba pentru că ai murit!

Etapele durerii nu sunt lineare. Sunt aleatorii și imprevizibile, regresând până când ajungi din nou să jelești. Negociasem cu un univers care nu mă asculta. Am plâns până la epuizare. M-am agățat de ideea că nu pot trăi fără Ben Braithwaite, dar, îngenunchind aici pe nisipul unei plaje aflate la șase sute de kilometri de casă, îmi spune că pot, iar asta mă înspăimântă.

Un loc de popas (14)

Keane adormise deja când m-am întors. Focul a devenit acum o grămadă de tăciuni aprinși, iar resturile festinului nostru cu homari au dispărut. Am fost plecată mai mult decât aș fi crezut. Mă strecor în cortul care ar trebui să fie mărimea potrivită pentru două persoane, însă acum îmi pare mic.

— Hei, zice Keane.

Se întinde și cascade. Își mută brațul ca să-mi facă loc lângă el. Furia care aproape mi se domolise se

aprinde din nou, dând naștere impulsului de a mă arunca pe el. De a-l săruta. De a i-o trage. De a-l folosi. Și nu ca să-mi alin durerea singurătății, ci ca să mă răzbun pe amintirea lui Ben. Doar că asta n-a funcționat în Bimini. Și nu Ben ar trebui să aibă de-a face cu urmările, ci eu și Keane am fi cei care ar rămâne cu cicatrice.

— Sunt o epavă afurisită!

— Nu am zis nimic, răspunde Keane. M-am gândit doar că ți-ar prinde bine un loc de popas.

Așa că poposesc, întinzându-mă lângă el, cu capul pe umărul lui, în timp ce el mă cuprinde în brațe. E ceva la Keane Sullivan care mă face să mă cuibăresc la pieptul lui și să stau acolo, în siguranță și la căldură, dar mi-e teamă să mă mișc ca să nu creadă că aș vrea ceva mai mult de la el. Închid ochii, gândindu-mă, în schimb, la cât de departe se propagă sunetul. Cât de mult a auzit Keane?

— Îmi pare rău că am plecat. Eu...

— Nu-mi datorezi nici o explicație.

— Vrei să-mi spui ceva?

— Ce anume?

— Orice. Doar să-mi vorbești până adorm.

Pieptul îi tremură sub obrazul meu. Râde. Tricoul lui e moale, iar degetele lui se simt calde pe pielea mea.

— N-ar trebui să dureze mult.

Închid ochii, iar el începe să-mi povestească cum i-a ales mama lui numele de la ceremonia de confirmare, fiindcă nu avea încredere să-l lase să și-l aleagă singur.

— Sincer să fiu, spune el, pe atunci eram sub influența rapului american, așa că sugestia mea de a adopta numele de Tupac nu a fost primită prea bine.

Sunt prea obosită să râd, dar zâmbesc.

— Și ce nume ți-a dat?

— Aloysius.

— Groaznic.

— Este. Mi-a ucis cariera de rapper înainte să...

— Keane?

— Da?

— Mulțumesc.

Își lipește buzele de creștetul meu.

— Dormi, Anna.

Bătăile inimii mele încetinesc, iar eu îmi îndrept atenția asupra bătăii inimii lui, în vreme ce totul din jurul meu se liniștește. Mă trezesc mai târziu, cuibărită încă lângă el, cu brațul petrecut peste pieptul lui. Ar trebui să-i dau drumul, dar n-o fac.

— Ești treaz? șoptesc eu.

— Nu.

Râd și mă ridic în capul oaselor. Orizontul e auriu, iar cerul este de un albastru-deschis când desfac fermoarul cortului ca să privesc răsăritul.

— Ai dormit ceva?

Keane se ridică, își scutură brațul, își mișcă degetele ca să le trezească din nou la viață. Razele soarelui se joacă în aerul din jurul lui.

— Puțin.

— Te rog, spune-mi că n-am sforăit.

— Nu, zice el. Doar că n-am vrut să mă mișc ca să nu te trezesc.

— Ai stat treaz toată noaptea ca să... Îmi frec fața cu mâna și clilesc ca să alung lacrimile. Poți fi mai drăguț de atât?

Nu spune nimic, iar când eu îi arunc pe furiș o privire cu coada ochiului, gura lui pare să se lupte cu ea însăși. Îmi întorc privirea. El își drege glasul.

— De fapt, aş putea.

Cortul pare încă şi mai mic. Trei ani cu Ben nu m-au făcut invizibilă. Recunosc atracţia acolo unde este şi înţeleg şi ce a spus Keane. Doar că nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Au trecut zece luni şi... Inima mi se strânge când îmi dau seama că am pierdut noţiunea timpului.

— Nu ştiu în ceea ce te priveşte, zic strecurându-mă afară din cort, dar mie mi-ar prinde bine nişte cafea - şi ceva la micul dejun.

— Micul dejun, repetă el. Corect.

Strângem cortul, dar, pe când ne îndepărtăm în tăcere cu barca de plajă, echilibrul nostru dispare.

Când vine momentul plecării, Keane ridică ancora şi mă ghidează afară din port. Încă mi-e frică, dar mă concentrez numai pe canalul din faţa mea şi mă încred în sunetul vocii lui. Schimb cursul doar dacă el îmi strigă să fac asta. Traversăm strâmtoarea fără vreun alt incident. Apusul roşu de noaptea trecută chiar a fost un semn bun: este o zi superbă pentru navigat. Ne aşteaptă un drum lin în direcţia vântului care ne va aduce şi mai aproape de insulele Turks şi Caicos.

— Deci care e planul? întreabă Keane de la cârmă.

E încă devreme, aşa că stau cu el, cu atlasul lui Ben deschis pe genunchi. Insula San Salvador este considerată a fi locul unde Cristofor Columb a pus prima oară piciorul pe uscat în emisfera de vest, dar, conform notiţei scrise de Ben pe marginea hârtiei, Mayaguana ar putea fi adevăratul loc de debarcare.

— Îmi dau seama de ce voia Ben să meargă acolo.

Keane nu-şi spune părerea.

— Pare destul de pustiu, zic. Seamănă cu Samana.

Cu buzele strânse, Keane se mulţumeşte să

încuviințeze din cap.

— Este evident că ai ceva de spus, așa că spune!

— Mayaguana este foarte slab dezvoltată, începe el. Cât despre Cristofor Columb? A abuzat populația indigenă, i-a contaminat cu o mulțime de boli mortale și a pavat calea către comerțul transatlantic cu sclavi.

Călătoria asta nu e cum m-am așteptat eu. Totul e diferit.

— Spui că ar trebui să mergem direct la Providenciales?

— Nu spun nimic. Dar, dacă aş face-o, asta aş spune, da.

Pun deoparte atlasul și râd.

— În regulă. La naiba cu Cristofor Columb! Mergem la Turks și Caicos.

— Treci la cârma!

Preiau timona, iar el dispare în cabină. Se întoarce cu un *spinnaker*, o velă pe care eu și Ben nu o folosiserăm niciodată. Se duce pe puntea din față și leagă pânza de șina laterală. Pe măsură ce se mișcă, este evident că Keane a mai făcut asta de o sută de ori – poate chiar de o mie – și mă întristează să gândesc că oamenii care cândva îl prețuiseră consideră acum proteza lui drept un handicap. Vela scrâșnește de parcă ar fi hârtie înălțându-se și fluturând în vânt, etalându-și culorile vii, primare, pe fundalul alb.

— O ținem drept înaintea în direcția vântului, anunță Keane, strângând trinca și scurtând vela *spinnaker*.

Burta veleii se umple cu aer, iar barca țâșnește. Prinde viteză și mai mare. Pare că zburăm.

— Nu-ți voi cere să faci asta, spune, preluând cârma. Decât dacă vrei să înveți.

Mă dau la o parte ca să-i fac loc.

— Nu știu.

Vela mare și colorată flutură în vânt, cu marginile curbate și umflate.

— Posibil.

Orele trec așa cum au trecut și cu ocazia altor drumuri, greu și încet, în ciuda celor șapte noduri pe oră cu care se deplasează barca, iar noi ne umplem timpul cum putem. Poate fi romantic să navighezi. Poate fi palpitant. Dar poate fi și extrem de plictisitor. Găsesc pachetul de cărți și ne jucăm câteva runde de război. Când ne plictisim de cărți, aduc cutia cu Scrabble și ne contrazicem în privința cuvântului *a o buli*.

— În Irlanda îl folosim, spune Keane. Înseamnă să o dai în bară, de obicei atunci când ești incompetent.

— Nu suntem în Irlanda.

— Dar nu mai suntem nici în America și am impresia că, dacă ai fi făcut tu un cuvânt de douăzeci și două de puncte pe care să le triplezi, nu te-ai mai contrazice.

— Nu, aș câștiga.

Umerii i se scutură de răs atât de tare, încât încep și eu să râd. Când îmi recapăt într-un final suflul, zic:

— Am o întrebare.

— Întreabă.

— Ai casă? Adică un apartament sau un loc undeva în lumea asta unde îți ții lucrurile?

— Nu am glumit când am spus că plec la drum cu tot ce dețin, răspunde el. Presupun că rezidența mea e în Tralee cu ai mei, dar sunt un vagabond. Un *chemineau*, dacă preferi.

— Asta înseamnă?

El încuviințează din cap.

— Da, l-am căutat în dicționar.

— Nu te simți singur uneori?

Keane rămâne tăcut câteva secunde, apoi spune:

— Ba da, mai ales când mă întorc acasă, în Irlanda, și îmi văd frații cu familiile lor. Mă întreb atunci dacă nu ratez ceva. Ajustează lungimea velei și adaugă: Dar e destul de ușor să găsești companie, mai ales pentru un vagabond așa chipeș ca mine. Se uită la ceas: Mai ai încă o oră până îți începe tura.

Nu am nimic de făcut, dar mă simt de parcă am fost dată afară. Cobor în cabină, îmi iau pătura din patul lui Keane și mă urc în al meu. Odată întinsă în el, vântul și valurile mă trimit direct la somn.

*

— Anna!

Vocea lui Keane pătrunde până în creierul meu adormit. E timpul să mă trezesc, dar nu sunt pregătită încă. După o noapte lungă de navigat, pare c-am dormit doar câteva minute.

— Anna! Vorbește în șoaptă, tonului lui serios mă face să mă ridic în capul oaselor. Vino! Trebuie să vezi ceva.

Urc pe punte și mă aștept să văd delfini sau testoase de mare, doar că suntem urmăriți de un mic grup de balene cu cocoașă. Keane întoarce barca în direcția vântului și o oprește. Balenele ies la suprafață la doar câțiva metri de barcă. Un cap mare și plin de scoici incrustate se ridică din apă și scuipă afară aerul prin fosa nazală, împrôșcându-ne cu stropi fini și sărați ca o perdea de ceață.

— Doamne Dumnezeule!

Balena zăbovește în loc și ne urmărește cu privirea până când se scufundă înapoi în apă. Ne

ducem pe puntea din față și ne așezăm pe balustradă, în timp ce barca plutește singură. Trupurile mari și întunecate se arcuiesc pe sub apă, aripile lor dorsale apărând și dispărând. Balena uriașă se apropie de barcă, răsucindu-se pe o parte și lăsând la vedere burta albă și lungile înotătoare pectorale.

— Cred că se dă mare.

Nu știu de ce vorbesc în șoaptă, dar nu se aud alte sunete decât plescăitul trupurilor lor masive, iar momentul pare prea solemn pentru a-l strica.

— Cred că ai dreptate.

— Este cel mai uimitor lucru pe care l-am văzut vreodată! zic și îmi șterg o lacrimă cu dosul palmei.

— Am un prieten care a trăit în Martinica o vreme. Apreciez că și Keane vorbește tot în șoaptă.

— Acum câțiva ani, continuă el, stăteam amândoi pe plajă după ce făcuserăm surfing, când a trecut pe lângă noi un grup de patru balene cu cocoașă. Își scoteau capul la suprafață și dădeau din coadă plesnind apa. Era o priveliște spectaculoasă, dar nu se afla atât de aproape.

Două balene mai mici par să joace un joc - care dintre ele se apropie mai mult de barcă, înotând pe dedesubtul picioarelor noastre -, însă balena uriașă nu se află pe nicăieri. Deodată, în depărtare, suprafața apei parcă explodează, iar balena uriașă sare afară din ocean. Trupul imens i se prăbușește înapoi și împrășcă o cantitate uriașă de apă în toate direcțiile. Barca dansează pe valurile iscate de ea, însă nici unul dintre noi nu scoate o vorbă. Și nici n-am ști ce să spunem. Privim fascinați. Chiar și după ce balenele se îndepărtează, lăsăm barca în voia ei.

— Aș fi vrut...

Mă opresc din a-i rosti numele lui Ben și mă simt

contrariată. Încă aş fi vrut să fie şi el aici, însă experienţa a fost perfectă şi fără el. Ne-a aparţinut nouă - mie şi lui Keane - şi nici o dorinţă din lume nu l-ar fi putut face pe Ben să fie aici.

— Aş fi vrut să mai fi stat puţin.

— Putem să mai stăm, spune Keane. Să vedem dacă se mai întorc.

Scutur din cap.

— N-ar putea fi mai impresionant decât a fost.

Strânge vela *spinnaker* şi desface trinca, în timp ce eu aduc barca pe cursul dinspre Providenciales. Încă suntem la vreo patru ore depărtare de insulă, dar suntem în linie dreaptă.

— Mă duc să dorm puţin, spune el. După ce mă trezesc, pregătesc micul dejun, bine?

— Sună grozav. Mulţumesc că nu m-ai lăsat să ratez balenele.

— N-ar fi fost nici pe departe la fel de bine dacă nu le-aş fi văzut cu tine.

O nouă Anna (15)

Providenciales vine cu un doc şi duşuri adevărate. Şi ne oferă o pauză de la navigat. Uscat pentru picioarele care au uitat să meargă. Mă îndrept spre Oficiul Portuar pentru o nouă rundă de hârţogăraie, iar contul meu bancar se micşorează încă puţin după ce plătesc taxa vamală şi pe cea pentru două zile de andocare. Când mă întorc, Keane ridică pavilionul insulelor Turks şi Caicos şi suntem în regulă. Eu mătur destul nisip din cabină cât să acopăr o mică plajă. Strâng rufele de spălat. Ale lui Keane se simt şi miros diferit de ale mele, dar încerc să nu-mi las creierul să facă mare caz din faptul că ne spălăm

rufele împreună.

— Doar ce ai ajuns la Provo?

Cealaltă persoană din spălătorie este o femeie mai în vârstă cu păr creț și roșu, care începe să albească, și cu sandale sport. Îmi adresează un zâmbet prietenos.

— Cum îți dai seama?

— Grămadă mare de rufe te-a dat de gol, spune ea. Țsta e primul lucru pe care îl facem când ajungem într-un port nou. Eu sunt Corrine.

— Anna.

— Eu și soțul meu, Gordon, suntem pe iahtul Island Packet care nu-i departe de aici, spune ea. Se numește *Patience*.

Mereu sunt surprinsă de cât de repede te invită proprietarii de barcă în viețile lor, de parcă a avea una te face membru al unei societăți secrete. Ori poate că zilele petrecute pe mare te fac să-ți dorești contact uman. Oricum, Corrine mai are puțin și îmi dă și parola de la e-mail.

— Noi suntem din Ontario, Canada.

— Eu am venit cu un Alberg, îi zic.

Acest lucru o lansează într-o poveste despre cum prima barcă a soțului ei era tot un Alberg, însă deviază de la subiect și-mi spune că au fost iubiți în liceu, apoi s-au căsătorit fiecare cu altcineva, dar că au reluat legătura după ce soții lor au murit.

— Ne-am căsătorit, am ieșit la pensie, am cumpărat barca, iar acum locuim la bordul ei, își continuă povestirea.

În acest timp, Keane intră în spălătorie, cu părul umed și țepos și cu barba aranjată.

Se oferă să stea lângă mașina de spălat, așa încât să pot face și eu un duș. I-o prezint pe Corrine, care o

ia de la capăt cu discursul introductiv. Keane se pricepe la asta mult mai bine decât mine. Nu doar că are niște maniere impecabile, ci și un real interes față de alți oameni. Keane creează conexiuni. Data viitoare când Corrine se va întâlni cu altcineva, cel mai probabil va avea o poveste despre un tânăr și amabil irlandez pe care l-a întâlnit în Provo.

Mă strecor afară pe neobservate și mă îndrept spre duș, unde îmi dau jos toată sarea de pe corp. Samana m-a terminat. Am lepădat o piele în formă de fată pe plajă în noaptea aceea, iar pe când șterg vaporii de apă de pe oglindă, iese la iveală noua Anna. Bronzată. Cu părul decolorat de la soare. Nefamiliară și totuși recognoscibilă. Arată mai sănătoasă și, poate, mai fericită.

Mă îmbrac cu o fustă roz cu picățele albe și cu un maiou bleumarin. Mă machiez. Șterg jumătate. Când mă întorc la spălătorie, Keane deja împăturește hainele, iar Corrine nu mai e pe nicăieri.

— Ai câștigat încă un membru pentru fan clubul lui Keane Sullivan?

Încep să scotocesc prin grămada de haine după chiloții mei. Nu-l pot lăsa să îi împăturească cu găurile, petele de menstruație și firele care atârnă din ei.

El râde.

— Am fost invitați la cină mâine-seară.

— Firește.

— Arăți foarte drăguț!

Îmi face complimentul cu ochii la cămașa pe care o împăturește, însă gâtul i se înroșește tot. Simt cum mi se înfierbântă fața. Pare o scenă desprinsă din balul bobocilor. Sinceritatea lui este mult mai potentă decât șarmul lui obișnuit.

— Mulțumesc.

Își dregă vocea.

— Va trebui să luăm un taxi ca să ajungem în oraș.

Sun eu.

Debarcaderul nostru este în partea sudică și stâncoasă a insulei, foarte diferită de plajele din nord care se întind ca o îmbrățișare aurie cuprinzând Atlanticul. Stațiunile și vilele sunt de lux. Acestea sunt locurile unde vedetele sunt surprinse giugiulindu-se în ocean.

Eu și Keane nu ne îndreptăm spre un astfel de loc scump. Fără piscine infinite și fără balcoane private. Destinația noastră este supermarketul IGA, de unde să ne aprovizionăm cu mâncare ușor de preparat pentru marea traversare, în caz că ne prinde vremea rea. Supe instant și paste la conservă. Mezeluri și conserve de ton. Brânză și biscuiți sărați.

În drumul nostru spre debarcader, taxiul este prins în trafic tocmai când trecem pe lângă un mic magazine cu jeepuri de închiriat. Keane deschide brusc portiera.

— Mă duc să închiriez un Jeep.

Înainte să apuc să zic ceva, sare din mașină, iar taxiul se pune în mișcare, lăsându-l în urmă. Descarc cumpărăturile din portbagaj, când Keane se oprește în dreptul meu într-un Jeep galben, decapotabil.

— Vrei s-o iei la o tură?

— Sigur.

— Mă gândeam că aș putea lăcui tecul, așa că, dacă vrei să explorezi puțin insula pe cont propriu...

Vocea i se pierde, în timp ce se scarpină în cap, părând puțin stânjenit.

— Asta este un eufemism pentru masturbare?

Keane râde.

— Ar putea fi, dar nu e. Ce încerc să spun este că nu vreau să te simți obligată să stai cu mine dacă preferi să faci altceva în schimb. Băncilor de tec din carlingă le-ar prinde bine o mână de lac, așa că sunt bucuros să mă ocup de asta.

— Atunci îți accept oferta.

Descărcăm cumpărăturile și îmi pun în buzunarul fustei buletinul și niște bani, după care îmi prind părul într-o coadă de cal. Keane îmi dă o carte de vizită cu numărul lui de telefon.

— În caz că ai nevoie să fii scoasă pe cauțiune.

Cum nu am mai condus niciodată pe partea stângă a drumului, parcurg primul kilometru așteptându-mă să se întâmple o coliziune frontală. Când ajung în dreptul sensului giratoriu, stau prea mult, temându-mă să intru în cerc. Mașina din spatele meu mă claxonează nerăbdătoare, după care mă depășește. În cele din urmă, îmi fac curaj și o iau pe ieșirea care mă scoate pe șoseaua principală. Merg până când dau de un drum mai mic care se întinde de-a lungul coastei Atlanticului – o versiune mai rustică a șoselei A1A de acasă – și mă opresc în fața unui restaurant de pe malul apei, numit Conch Shack.

Pe plajă, câțiva locuitori ai insulei curăță scoici, mirosul de pește prăjit umplând aerul. Locul e ticsit, și afară, și înăuntru, una-două carafe cu rom decorând aproape fiecare masă de picnic de pe plajă.

Mă pun pe un scaun liber de la capătul micului bar și comand o bere de la barmanul pe nume Leon, simțindu-mă puțin vinovată fiindcă și lui Keane i-ar fi plăcut locul ăsta. Mă simt încă și mai prost când îmi dau seama că m-am gândit la el mai întâi, nu la Ben. Însă Keane mi-a fost în permanență alături de mai bine de o săptămână și cumva mă simt aiurea să fiu

undeva fără el.

Pe când urmăresc oamenii din jur cu privirea, femeia care stă lângă mine își întinde mâna stângă ca să-și admire verigheta. E cam de vârsta mea. Și proaspăt căsătorită. Degetul meu mare se duce automat la inelar ca să așeze inelul, dar acesta nu e acolo.

Inelul meu de logodnă era o moștenire de familie pe care Ben mi l-a dat într-o joi seară obișnuită, în timp ce ne uitam la TV.

— E o mică plajă retrasă în Trinidad care se numește Scotland Bay, a spus el din celălalt capăt al canapelei. Aproape terminase ruta de-a lungul Caraibelor, iar acum lucra la ultima hartă. Mă gândeam că, dacă vom putea parcurge întreg traseul fără să-ți vină să mă omori... poate am putea să ne căsătorim pe plaja aia.

M-am prefăcut că m-a întrerupt, deși îmi plăcea la nebunie ideea de a ne căsători pe o plajă izolată de pe o insulă tropicală.

— Da, cred că da.

— Hei! Mi-a smuls telecomanda din mână și mi-a pus în loc o cutiuță mică învelită în catifea albastră. Era veche, iar catifeaua se rosese pe la colțuri. Încerc să te cer în căsătorie aici.

La prima noastră întâlnire - cea de la far - întinsese o pătură pe nisip. Pe când stăteam întinși pe spate, privind stelele, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am râs, pentru că ne știam de trei zile, dar am zis da.

— M-ai mai cerut o dată, i-am reamintit eu. Și am zis deja da.

— Da, dar acum vorbesc serios.

— Vrei să spui că atunci nu erai serios?

I-am dat un ghiont cu cotul, după care am deschis cutia și am văzut un inel – un safir înconjurat de diamante mici albe și albastru-deschis. Am scos un mic sunet de uimire. Nu mă gândisem niciodată la inelul perfect de logodnă, însă iată-l.

Ben a scos inelul din cutiuță și mi l-a pus pe deget. Înainte să mă sărute, mi-a zis:

— Am fost serios și atunci. Și acum. Întotdeauna.

Mă uit acum la mâna mea goală. Părinții lui Ben au luat înapoi inelul după ce Ben a murit. Apartinerea familiei Braithwaite, așa mi-a spus avocatul lor, iar în testamentul lui Ben nu era nimic care să conteste asta. Iar mie nu-mi mai rămăsese decât o urmă de piele albă pe mâna bronzată, pe degetul unde obișnuia să fie inelul.

La naiba cu asta! N-o să stau aici să mă simt oribil. După zece luni în care m-am izolat de prietenii mei binevoitori și de familie, m-am cam săturat să fiu singură. Îi fac semn barmanului.

— Hei, Leon! strig eu. Vreau să fac ceva distractiv în după-amiaza asta. Ceva neconvențional. Ceva îndrăzneț.

— Știi locul potrivit, spune el, luând un șervețel și explicând în timp ce desenează o hartă. Se numește Osprey Rock și e destul de izolat, așa că trebuie să ai grijă. Ai mașină?

— Da, un Jeep.

— Bun. Drumul este foarte prost, spune el. O să găsești acolo o peșteră pe care pirații o foloseau drept ascunzătoare, iar dacă te simți curajoasă, poți sări de pe stâncă la Split Rock, deși nu recomand să faci asta singură.

— E perfect, mulțumesc!

În drum spre Jeep, îi scriu lui Keane.

O să ai nevoie de: prosoape, șort, piciorul rezistent la apă, mâncare, băutură. Ajung în cincisprezece minute.

Deja al meu (16)

Indicațiile lui Leon ne duc pe un drum de pământ plin de gropi, lăsând în urmă podișuri de sare și vegetație mărcinoasă care ne face să părem de-a dreptul pierduți.

— Anna, trebuie să-mi spui unde mergem, zice Keane. Dacă este periculos pentru un om cu dizabilități ca mine? E lipsit de responsabilitate din partea ta să nu-mi spui.

Încearcă să mă facă să-i spun unde ne ducem încă de când m-am întors pe debarcader și i-am zis că mergem undeva la răcoare. Râd.

— O să poți face asta, crede-mă.

După vreo opt sau zece kilometri, când simt că suntem cât mai departe de civilizație posibil, ajungem la o parcare prăfuită de lângă o plajă mică. Mă uit la Keane, care zâmbește larg.

— O, arată bine!

— O să arate și mai bine!

Ne încuiem lucrurile de valoare în torpedou și pornim de-a lungul plajei până la faleza marcată de Leon pe harta-șervețel. Pe când mergem, observ un câine mic, alb cu maro, stând pe nisip. Nu mai e nimeni altcineva pe plajă - nici picior de om pe o rază de kilometri -, așa că mă întreb dacă nu cumva câinele s-a pierdut. Se ridică și dă din coadă în timp ce trece pe lângă noi, însă nu ne urmează.

Urcăm pe o potecă mărginită de cactuși și alte

plante cu țepi care se împing cu încăpățănare printre crăpăturile pietrelor, până când ajungem la un șir de găuri în pământ, una dintre ele având o scară din lemn care duce jos în interiorul stâncii.

— Deci, potrivit barmanului meu, pirații au folosit peștera asta drept ascunzătoare, îi zic lui Keane.

— Anna, uite! exclamă el.

Arată către o piatră pe care sunt gravate cuvintele VASUL ST. LOUIS ARS PE MARE 1842, primul S fiind șters de timp și de vreme. Mai sunt și alte pietre cu nume de oameni, date și nume de vase pe ele, unele datând de la sfârșitul anilor 1700. Cele mai multe cuvinte erau prea șterse ca să mai poată fi citite.

— Mă întreb dacă *St. Louis* a fost capturat de pirați pe drum sau dacă a acostat aici, zic.

— E posibil, răspunde Keane. Poate că, după ce au prădat vasul, i-au dat foc. Sau poate a fost deviat de la curs din cauza unei furtuni și a fost lovit de un fulger. Dar gravurile astea... parcă sunt graffiti. Sau ca niște drepturi de-ale piraților de a se lăuda. E genial!

Coborâm scara înăuntrul peșterii. Soarele e sus pe cer, inundând spațiul în lumina lui. Gura peșterii dă spre o alta, mai mică și acoperită. În secolele optsprezece și nouăsprezece, peștera se pierdea în peisajul stâncos de coastă, făcând-o practic invizibilă. Întindem o pătură pe jos, unde mâncăm niște sendvișuri și bem Red Stripe. Apoi facem zeci de poze cu telefonul, înainte să înșfac un băț adus de ape de pe jos și să-l îndrept spre gâtul lui Keane, ca pe o sabie.

— Dă-mi toate comorile sau îți tai beregata!

El își vâra mâna în buzunarul pantalonilor de unde scoate o monedă de un cent cu o harpă pe față și cu o pasăre celtică pe spate.

— Un penny irlandez din anul nașterii mele, spune el, punându-mi-l în palmă. A călătorit prin toată lumea alături de mine.

— Mai bine l-ai păstra, zic eu, întinzându-i înapoi moneda. S-ar putea să-ți aducă noroc.

— Ai fi un pirat groaznic, zice Keane, dar pune moneda înapoi în buzunar și zâmbește de parcă s-ar bucura că i-a fost returnată. Să fiu al naibii, locul ăsta e fantastic!

— O să fie și mai și!

— Ai mai zis asta.

— Știu, rostesc, împungându-l ușor între umeri cu bățul. Urcă înapoi pe scară!

Ne lăsăm hainele în peșteră, ne urcăm în vârful stâncii și urmăm poteca plină de mărăciniș până în vârf. Separată de faleză se înalță o coloană de piatră cu un cuib de vulturi în vârf. Ne aflăm pe marginea stâncii. Până jos sunt cam cincisprezece metri, o cădere în linie dreaptă până în apa limpede și turcoaz. În depărtare, velierele se îndreaptă spre Puerto Rico – sau poate spre Republica Dominicană –, iar zâmbetul lui Keane este de-a dreptul radiant.

— Locul ăsta îmi aduce aminte de cel al prietenului meu din Martinica.

— Vrei să sari?

Nu credeam că e posibil să zâmbească încă și mai larg, dar, aparent, o face.

— Ești sigură?

— Nu, dar... da.

Râde.

— La trei?

— Unu... doi... trei...

Vântul trece în goană pe lângă mine în cădere. Îmi țin corpul drept ca un ac. În ceea ce privește săritura,

nu este nemaivăzut de îndrăzneată, însă distanța dintre stâncă și apă pare o veșnicie. Picioarele sunt cele care-mi ating primele apa, iar forța impactului îmi împinge chiloții drept în fund. Tai apa, suficient de adânc cât să ating cu degetele de la picioare fundul nisipos, și simt presiunea adâncimii în cap. Mă ridic înspre pata luminoasă. Keane calcă apa când mă ridic la suprafață.

— Cum a fost?

— Înfricoșător și uimitor.

El dă din cap.

— Mulțumesc că m-ai adus aici, Anna.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, zic. Aici... și în călătoria asta. Poate aș fi reușit și singură să o duc la bun sfârșit, dar e mai bine alături de cineva.

Înotăm până la peștera piraților, unde ne întindem pe spate pe nisip și urmărim cu privirea norii pufoși care plutesc pe deasupra. Simt căldura soarelui pe piele și nu-mi amintesc ultima oară când m-am simțit atât de mulțumită.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, răspunde Keane.

— Ce, ăăă... ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

— Eram în Saint Barths pentru regata de Anul Nou, începe el. Era o cursă rapidă în jurul insulei, puțină distracție. Nimic serios. Am terminat pe primul loc, iar proprietarul bărcii a luat echipajul la o băută să sărbătorim. În fața barului, mi-am dat seama că trecuse de miezul nopții în Irlanda, așa că m-am oprit să dau un telefon acasă și să le urez alor mei de bine. Stăteam în drum între două mașini parcate, când un Mercedes a venit de după colț și a lovit prima mașină. Pe mine m-a prins între barele lor de protecție. Piciorul stâng s-a rupt, cel drept s-a făcut praf.

— O, Doamne, ce oribil!

— M-am trezit într-un spital din Miami, unde doctorii mi-au spus că vor trebui să-mi amputeze piciorul drept, continuă Keane. Dar ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că vorbeam cu mama la telefon și eram prea îngrijorat în privința ei ca să înțeleg ce-mi spuneau doctorii.

Povestea lui îmi amintește de momentul când am venit acasă de la lucru și l-am găsit pe Ben zăcând pe podeaua din bucătărie. Nu pastilele luate cu tequila l-au ucis. S-a înecat în propria vomă. Când l-am văzut, am leșinat, iar când mi-am venit în fire, eram convinsă că nu fusese decât un coșmar și m-am simțit ușurată că Ben nu era, de fapt, mort, până când l-am văzut a doua oară.

— Anna, ești bine?

Lacrimile și muci îmi curg pe obraji. Îmi șterg fața cu mâna și râd ușor.

— Normal că-ți făceai griji pentru mama ta mai mult decât pentru picior.

— A auzit totul în timp ce se întâmpla.

— Nu trebuie să-mi explici, zic, întorcându-mă pe o parte ca să-l privesc. Mi-am dat seama ce fel de om ești.

Când se întoarce și el înspre mine, suntem atât de aproape, încât nu trebuie decât să mă întind puțin înainte ca să-l sărut. Are ochii negri și impenetrabili. Își linge buza de jos. Mă aplec și aproape că pot auzi valul de sânge care-mi inundă capul. Aproape că-mi pot auzi bătăile inimii.

— Anna.

Își ridică mâna și îmi atinge obrazul, trecându-și degetul mare peste buzele mele.

— Așteaptă! Eu clilesc, confuză. Nu trebuie să...

— O, ba da, spune el. Iisuse, n-ai idee. Dar înainte s-o apuci pe drumul ăsta, trebuie să știi sigur ce-ți dorești. Dacă poate fi oricine, atunci va trebui să găsești pe altcineva.

El îmi cuprinde tandru fața cu mâna și mă mir că nu i-a luat foc la câtă rușine îmi pompează acum prin vene. Mă dau înapoi și mă ridic.

— Durerea ta e încă prea evidentă, spune Keane. Cu două zile în urmă, la Samana, îl jeleai pe Ben. Și nici nu-mi dau seama dacă acum plângi pentru el sau pentru mine. Nu te aștepta să fiu pansament în locul unei fantome. N-am să fac asta.

Simțindu-mă ca o neghioabă absolută, mă retrag până la pietrele dinăuntru peșterii. Îmi trag fusta pe mine, când aud un lătrat puternic venind de deasupra. Apoi încă unul. Ridic privirea și văd câinele uitându-se în jos prin gaură. Latră din nou, de data asta cu mai multă disperare.

— Vrei să cobori? îi zic, urcând pe scară.

Câinele nu are zgardă, dar este femelă. Are ochi căprui și luminoși și mă lasă să o duc în brațe până în peșteră. Mă așez turcește pe jos, iar ea îmi sare în poală și se relaxează de parcă aș fi perna ei personală.

— Anna...

Keane intră în peșteră, dar se oprește brusc când vede câinele.

— Ce drăguță e! zice, lăsându-se pe vine ca s-o scarpine între urechile maroniu-deschis. Arată ca un terier, deși, cu picioarele astea scurte, ar putea fi pe jumătate Welsh Corgi. Aș zice că e un linge-blide.

— Un ce?

— Sunt mulți maidanezi pe insule, spune el. Și mulți mănâncă de la localnicii care îi hrănesc cu ce le-a mai rămas prin oale.

— Linge-blide. Drăguț.

— Da, dar e o problemă cu numărul lor.

— Locul ăsta e destul de izolat pentru un câine, zic eu. Crezi că ar trebui să-l ducem înapoi în oraș? Poate e pe acolo vreo organizație sau vreun adăpost.

— Cel puțin, sunt șanse mai mari să găsească ceva de mâncare.

Îmi pun bluza, apoi duc câinele în mașină. Keane mă urmează cu ce a mai rămas din picnicul nostru. Nu ar fi trebuit să încerc să-l sărut. Am fost deplasată. Însă rușinea mea e prea aproape de suprafață ca să pot face altceva în afară de a mă preface că nu s-a întâmplat nimic.

Personalul de la centrul pentru salvarea câinilor vagabonzi se agită în jurul cățelușei, mângâind-o pe cap și încercând să-i găsească un nume, cu toate că nu sunt așa dornici să o și adopte.

— Avem atât de mulți, spune o femeie care arată cam extenuată, cu o claie de păr negru și creț, și care se prezintă drept dr. Suzette Brown. Sunteți siguri că nu vreți s-o păstrați voi? Am putea s-o înregistrăm în sistem, să-i administrăm vaccinurile și s-o sterilizăm, apoi să v-o dăm numaidecât. Am putea chiar să renunțăm la taxa de adopție.

— Locuim pe-o barcă, spun.

Ea face un gest expeditiv din mână.

— O mulțime de oameni își țin câinii pe bărci.

— Plecăm spre Antile peste o zi sau două, intervine și Keane. Ar putea fi o trecere cam dificilă.

— Câinele va trebui să stea liniștit după operație, spune Suzette. Să fie legănat de valuri ar putea fi o modalitate bună de a se vindeca.

— Dar noi nu..., dau eu să zic.

Arăt când înspre mine, când înspre Keane, în încercarea de a-i spune doctorului veterinar că nu suntem un cuplu, însă Keane nu mai e lângă mine, ducându-se să inspecteze zgărzi și jucării chițaitoare.

— Ce aud, zice dr. Suzette, nu este că nu o vreți.

Cățelușa mi se cuibărește la piept, chiar deasupra inimii. Parcă mă și văd venind acasă și fiind întâmpinată de ea. Până acum, nu am reușit deloc să mă văd mai departe de momentul prezent. Mă linge puțin în colțul gurii, de parcă ar zice: *Sunt deja a ta*. Îmi afund fața în blănița scurtă din creștetul capului său.

— O vreau.

— N-o să regretați, spune Suzette, luând cățelușa din brațele mele. Maidanezii sunt ce mai buni câini.

Aranjez să vin după câine - după câinele meu - în ziua următoare, iar Suzette se oferă ca unul dintre voluntari să descarce și să completeze formularele pentru toate insulele din Caraibe.

— Eu o să semnez fișa medicală.

— Faceți asta pentru mine?

Suzette ridică din umeri.

— E nevoie de timp și de bani să ai grijă de câiniiăștia, mai ales dacă nu sunt adoptați imediat. O oră sau două pierdute pe hârțogăraie costă mult mai puțin decât o lună sau mai mult într-un adăpost.

— O să avem nevoie de o plasă de siguranță, ca să poată merge pe punte, spune Keane când se întoarce cu brațele pline cu o zgardă verde din nailon și o lesă asortată, un sac cu mâncare de câini, un pachet cu dulciuri și o plasă cu mingi de tenis. Și n-ar strica să aibă și propria vestă de salvare.

— Poate ar trebui să-i dăm un nume mai întâi.

— Posibil să mă cam fi lăsat dus de val, fiindcă

dintotdeauna mi-am dorit un câine, zice el. Sau să fiu în preajma unuia. Adică, e câinele tău.

— Am găsit-o împreună. Poate fi și al tău.

— Perfect, spune el, deschizându-și portofelul ca să plătească pentru cumpărături. Pentru că mă gândeam, de vreme ce am găsit-o într-o peșteră a piraților, că ar trebui să aibă nume de pirat. Poate Gráinne - pronunță *grawn-yeh* - după Gráinne O'Malley, regina-pirat din Connacht, pe care posibil s-o știi drept Grace O'Malley. Dar e puțin cam complicat, deci poate ar trebui să-i spunem Queenie.

— Puteai să sugerezi asta de la bun început.

— Dar cum ți se pare? Întreabă, ieșind din clădire și îndreptându-se către Jeep.

Nu prea mă împac cu ideea că a trebuit să-mi las câinele acolo.

— Îmi place mult!

În drum spre debarcader, eu și Keane nu vorbim decât despre câine. Fără Queenie ca tampon, mă simt ridicol pentru că m-am dat la el, așa că, odată întorși pe barcă, mă retrag în cabină și mă ascund în pat. Barca se mișcă atunci când Keane se duce să-și spele piciorul și să-și clătească proteza, iar eu îmi repet în cap scena respingerii lui la infinit. De ce am încercat să-l sărut? Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi lăsat? Rămân cu privirea ațintită prin tambuchiul deschis până când se întoarce.

— Îmi pare rău dacă te-am stânjenit, spune el încetșor, aplecându-se înspre deschizătură.

Eu mă prefac că dorm.

— Să stai atât de aproape de cineva și să-ți petreci fiecare clipă cu acea persoană poate avea un efect amplificator.

Continuă să vorbească, deci știe că mă prefac.

— Într-o bună zi, se vor alinia planetele, spune Keane, iar tu nu te vei mai gândi la Ben. Iar următorul bărbat – oricare ar fi el – va fi al naibii de norocos să te aibă.

Podeaua scârțâie atunci când se îndepărtează, iar eu aud sunetul familiar al protezei pe care o dă jos, ca apoi să se bage în pat.

— Noapte bună, Anna! șoptește cu un suspin.

Gândurile mele sunt vraște. Oare are dreptate? De vină e apropierea asta fizică? Sufăr cumva de vreun soi de anti-sindrom Stockholm? Orice altă explicație trădează amintirea lui Ben și este nedreaptă față de Keane. Iar eu nu-mi pot alunga teama mută că încercarea de a-l săruta nu a fost o greșeală.

Vine ploaia (17)

În timp ce mâncăm pizza de casă cu homar împreună cu Corrine și Gordon la bordul vasului *Patience* începe să plouă. Mai întâi, cu picături ușoare pe punte, care se intensifică și devin asemenea mișcărilor unui instrument de tatuat. Ne mutăm din carlinga acoperită în cabina lor. Labradorul negru al lui Gordon se ascunde de tunete în cabina de la pupă. Queenie – cu o pernă gonflabilă în jurul gâtului ca să nu-și lingă copcile – se uită la mine nedumerită. Ieri zburda liberă prin preajmă, iar acum s-a trezit în mijlocul grupului nostru ciudat. Mă gândesc dacă am făcut ce trebuie, s-o luăm din singura casă pe care a cunoscut-o vreodată, dar mă liniștește căldura trupușorului ei când se lipește de mine.

Patru zile mai târziu, încă plouă – uneori o ceață fină plutește în aer, alteori plouă atât de tare, încât lumea întreagă pare făcută din nimic altceva decât din

apă. Ideea de uscat pare o amintire îndepărtată. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului încercând să rămânem uscați, încercând să nu o luăm razna. Keane citește câteva capitole din *Moby Dick* înainte să o declare ca fiind „un rahat absolut”. Corrine ne învață cum să jucăm un joc de cărți. Eu o învăț pe Queenie să facă pipi pe un petic de covor dintr-un colț al carlingii. Le trimit e-mailuri mamei și Carlei, asigurându-le că sunt bine. Nu le zic că am un câine, căci cum aș putea să le explic dacă nici măcar eu nu înțeleg una ca asta?

Uneori îmi pare că încerc să vopsesc peste vechea mea viață și mă simt vinovată că Ben nu este în nici una dintre culorile cele noi. Alteori mi-e atât de dor de el, încât îmi vine să împachetez și să iau primul avion spre casă, ca și cum m-ar aștepta la Fort Lauderdale. Ca și cum nu absența lui este motivul pentru care mă aflu aici.

— Trebuie să luăm o decizie, spune Keane când stăm împreună în cabină.

Mâncăm din omleta și homarul rămase de la a doua cină cu Corrine și Gordon.

Astăzi este ultima zi a permisului de croazieră pentru Turks și Caicos. Dacă am mai sta, așteptând vremea perfectă, ar trebui să plătim încă trei sute de dolari. În ciuda ploii, am ajuns să mă simt destul de confortabil, poate chiar puțin leneșă. Mi-e groază de traversare. Dar nu sunt sigură că-mi permit s-o recunosc.

— Probabil că ploaia e pe sfârșite oricum, continuă Keane. Odată ce se va termina, ar trebui să avem vreme bună pentru tot restul călătoriei. Poate ar trebui să mai așteptăm.

— Dar trebuie să ajungi la Puerto Rico, zic eu. Asta nu face decât să te încetinească.

— Sunt exact unde vreau să fiu, Anna.

Fața mi se înfierbântă, dar nu am luxul de a sta să mă gândesc ce înseamnă. Nu când trebuie să hotărâsc ce e de făcut. Nu când, de fapt, deja știu. Avea dreptate în privința intimității care vine odată cu trăitul împreună pe o barcă. În două săptămâni, am aflat că sare pe toaletă la 4.00 a.m., mai ales dacă a băut prea mult. Și că doarme profund pe spate. Dispoziția unuia o influențează pe a celuilalt. Împărțim mese, sarcini și, acum, și un câine. Uneori îl surprind privindu-mă, sentimentele lui, pure și sincere, putându-i fi citite pe chip. Nu înțeleg de ce ar vrea o fată vraiste ca mine. Și totuși, în acele clipe, când dorul lui îl cheamă pe al meu, suntem mereu întrerupți de gânduri despre Ben, amintindu-mi ce am pierdut.

— Dacă plecăm acum, traversarea va fi dură, reia Keane. Chiar și în cele mai bune condiții, călătoria asta este epuizantă. Pe o astfel de vreme, o să ajungi să-ți dorești să-ți fi vândut sufletul diavolului.

— Ai destui bani să rămâi? întreb. Pentru că, dacă e să ajung până în Trinidad și să mă întorc apoi spre casă, trebuie să fiu mai prevăzătoare.

— Aș putea plăti, da. Dar mi-ar afecta și mie buzunarul.

— Mi-e frică de vreme.

— Atunci, hai să mai așteptăm, propune Keane. Împărțim costurile și stăm până când se ivește o porțiță de scăpare.

Queenie sare pe banca din carlingă și își întoarce ochii plini spre el. Îl face să dea lăbuța cu ea - o lucrare în curs de desfășurare - înainte să primească puțin homar. Apoi ridică privirea la mine.

— Deci ce crezi?

— Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— Crezi că m-aș descurca cu traversarea?

Nici nu clipește. Nici nu stă pe gânduri.

— Da.

— Atunci să mergem! zic. Suntem gata. Să mergem acum.

Întocmai ca o bună mamă-surogat ce a devenit, Corrine încearcă să ne facă să ne răzgândim în privința plecării. Gordon ascultă previziunile meteo și ne sugerează să mai rămânem, adăugând că, dacă suntem hotărâți să plecăm, să mergem doar până la Big Sand Cay și să mai stăm acolo la ancoră peste noapte.

— Luați-o pe bucăți! spune el. O să veți parte de un somn întrerupt, dar măcar veți avea șansa să vă odihniți.

Corrine ne dă felii de pâine cu mango ambalate de două ori fiecare. Gordon ne dăruiește două canistre de câte patruzeci de litri fiecare, pline cu combustibil, și ne avertizează să ne întoarcem dacă vremea devine imposibilă, însă Keane nu pare îngrijorat. Leagă canistrele de punte și dezumflă barca de salvare. Cu un ghem de îndoială care-mi strânge stomacul, plecăm din Providenciales.

Valurile se ridică și coboară în urma noastră, ascunzând sau dezvăluind vederii insula pe măsură ce se îndepărtează. Nu vorbim, iar stomacul mi se revoltă zgomotos. N-am suferit niciodată de rău de mare mai mult decât o ușoară greață când am ieșit prima oară în larg cu Ben, însă acum mă copleșește senzația de rău, saliva sărată umplându-mi gura. Strâng colacul de salvare până mi se albesc încheieturile degetelor și vomit în apă. Vărs până când mă golesc. Gâtul și

nărilor ard și mă ustură. Gândul de a petrece mai multe zile în astfel de condiții mă face să plâng.

— Ești bine? întreabă Keane când suntem din nou în carlingă.

— Nu.

Încă simt în gură gustul acru de vomă.

— Vrei să ne întoarcem?

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să întoarcem barca și să mergem înapoi la Providenciales, însă la asta m-am înhămat când am luat barca lui Ben. Am făcut un târg cu Keane să mă ajute, nu să facă toată treaba în locul meu. Cu toate astea, mă tentează să fac cale îtoarsă. Să sar cu totul peste traversare.

— Nu.

Facem cu rândul la cârmă, dându-ne unul altuia pauze pentru mâncare și pentru baie și ca s-o verificăm pe Queenie. Keane i-a făcut un culcuș sub patul meu. Nu vorbim prea mult, iar aproape tot ce mănânc îmi vine înapoi. Sunt înfometată și nenorocită pentru următoarele unsprezece ore cât durează să ajungem la Big Sand Cay.

Insula pustie de nisip nu ne oferă cine știe ce protecție împotriva vântului și a valurilor. Queenie se avântă să facă pipi în carlingă, iar eu mă simt vinovată că am făcut-o să treacă prin asta și îmi doresc să n-o fi luat niciodată din Provo. Încerc să mă joc cu ea cu o minge în cabină, însă medicamentele pentru durerea provocată de copci o epuizează, așa că o iau cu mine în pat peste noapte, sperând să nu vomit pe ea.

Keane mă lasă să fac primul rond de dimineață, însă cerul este atât de cenușiu, încât abia dacă e vreo diferență de la noapte la zi. La orizont se văd fulgere. O duce pe Queenie în cabină și mă lasă singură pe punte. Valurile, mai mari decât tot ce am întâlnit până

acum - înalte de doi metri -, le urcăm și le coborâm, le urcăm și le coborâm, la nesfârșit. Îmi pun hamul, mă leg de linia vieții și îmi ațintesc privirea asupra orizontului, în vreme ce stomacul îmi fierbe, iar eu încerc să mă țin să nu vomit. O bătălie pierdută.

Keane îmi aduce două pastile de rău de mare pe care le dau afară înainte să-și facă efectul. Îmi mai aduce două, împreună cu un litru de Gatorade, din care sorb în timp ce mă ard buricele degetelor prin mânușile lui de navigat. Mușchii brațelor mă ard de cât de tare strâng cârma ca să mențin barca pe cursul ei. Nu-mi face nici o plăcere să navighez în astfel de condiții și nici o minciună nu-mi va putea convinge creierul de contrariu. E oribil și dureros, iar când Keane se întoarce pe punte ca să-și ia în primire tura, sunt mai mult decât bucuroasă că a mea s-a sfârșit. El, pe de altă parte, e vesel. Gata să se ia la trântă cu oceanul, să facă ceea ce iubește.

Cu botul lui Queenie pe coapsa mea, stau în cabina uscată și călduroasă și îmi dau cu un gel cu antibiotic pe bășici. Îmi bandajez apoi degetele cu tifon. După o săptămână de mese adevărate, o supă instant pare un fel de-a dreptul sărăcăcios. Stomacul mi s-a lipit de spinare de foame. După ce-am mâncat, mă joc cu Queenie, folosind unul dintre tricourile mai vechi ale lui Keane, căruia îi fac mai multe noduri. Apoi o duc în pat și adormim.

— De ce nu m-ai trezit? îl întreb pe Keane.

Îi întind cana cu Căpitanul America plină cu cafea. A devenit cana lui preferată și nu mă mai deranjează să-l văd c-o folosește. Făcuse tură dublă - opt ore în șir - cât am dormit eu. În spatele lui Keane, se vedea un val amenințător, înalt cât el, iar eu a trebuit să-mi

întorc privirea ca să nu mi se întoarcă și stomacul.

Suntem luați de valuri iar și iar și ridicați pe crestele lor, înainte să fim aruncați înapoi. E un carusel lent, dar nesfârșit.

— M-am simțit bine, strigă el pe deasupra vântului.

— Ai o idee tare ciudată de distracție, strig înapoi.

— Poate, dar numai atâta știu, zice și râde. Ai fi surprinsă câte iubite am părăsit ca să-i fac pe plac zeului vântului.

— Câte?

— Pe toate, zice el. Lucrurile merg grozav o vreme, apoi eu trebuie să plec pe mare. Nu e vina lor. E pur și simplu... în sânge.

— Sângele tău e caraghios.

— Spune-mi ceva ce nu știu.

Se ridică în picioare, pentru că e rândul meu să preiau cârma. Am emoții că trebuie să fac tura de noapte, dar apoi îmi amintesc că nu sunt decât patru ore. Mă descurc.

— Mă duc să mă culc și să-mi odihnesc puțin și piciorul, dar, dacă ai nevoie de mine, strigă!

Luna este acoperită de nori, stelele sunt ascunse vederii, iar noaptea e apăsător de neagră. Valurile nu reflectă lumina lunii, ci doar roșul și verdele luminilor de la proră, răzbătând prin suprafața apei. Apa se revarsă peste marginile punții în carlingă, dispărând apoi în scurgere. Imediat după, barca se avântă pe următorul val. Fața mi-e acoperită de o ceață fină, la fel ca dimineața. Trebuie să mă lupt să mențin barca pe cursul ei. Îmi trece prin minte să pornesc motorul și să merg așa o vreme, dar nu avem suficient combustibil până la San Juan. Trebuie să lăsăm asta drept ultima soluție. Orice aș zice, acum nu e cazul.

După trei sferturi de oră, încerc să mănânc o felie de pâine cu mango. Mă ia greața aproape instantaneu, așa că mă duc la răcitor după o sticlă de Gatorade. Un val lovește barca din lateral și mă izbește puternic de linia vieții. Mă apuc strâns de ea, însă următorul val lovește încă și mai tare, aruncându-mă peste bord, în apă.

Sub apă, mă panichez și sunt dezorientată. Azvârlită de colo colo. Nu știu dacă sunt cu capul în jos sau nu. Apa e neagră ca smoala, iar ochii mă ustură de la sare în timp ce încerc să-mi dau seama care e suprafața apei în lipsa luminii lunii care să mă călăuzească. Am încă hamul prins de barcă, iar când aceasta se ridică cu următorul val, sunt izbită de carenă. Durerea mă străbate de la umăr până în vârful degetelor, iar brațul stâng refuză să coopereze atunci când încerc să mă trag la suprafață de frânghia hamului. Funia se încordează, iar eu sunt ridicată încă o dată afară din apă. Trag o gură de aer, iar în următoarea secundă sunt azvârlită cu capul de barcă. Văd stele verzi în fața ochilor. Îmi văd viața toată cum se derulează în sclipiri puternice. Îl văd pe Ben. Întunericul mă trage de la marginea conștiinței mele și știu că sunt pe cale să mă înec. Plămânii mă ard de cât mi-am ținut respirația. Nu mai rezist, dar știu că nu vreau să mor ca să fiu cu el. Mai degrabă aș trăi fără.

În derivă (18)

Deschid ochii și văd lumina blândă și aurie din cabină și chipul lui Keane deasupra mea, sprâncenele lui negre încruntate de grijă și de teamă. Partea stângă a feței îmi pulsează de parcă inima ar fi urcat

în obraz. Mă cuprinde amețeala când încerc să mă ridic în capul oaselor. Dacă nu cumva versiunea mea de rai îl include pe Keane Sullivan înseamnă că n-am murit.

— Cine e la cârmă?

Îmi simt gâtul de parcă aş fi înghițit şmirghel, iar el îmi întinde un pahar cu apă. Barca se clatină în ritmul valurilor şi aud vecele fâlfâind în bătaia vântului. Răspunsul e: nimeni. Suntem în derivă.

— Ai căzut peste bord, îmi ignoră Keane întrebarea. Îți amintești?

— Nu, spun.

După care memoria îşi reintră în drepturi, iar eu îmi aduc aminte cum am fost rostogolită ca hainele în uscător şi cum apa sărată îmi îneca plămânii.

— Adică, da. O parte. Ce s-a întâmplat?

— M-am trezit când barca a deviat de la curs, spune el. Când am auzit bufnituri în carenă, am dat fuga pe punte şi te-am scos din apă.

Nu are proteza pusă. Să mă scoată din apă şi să mă aducă înapoi în cabină este nici mai mult, nici mai puțin decât un gest eroic.

— Nu cred că ți-ai rupt maxilarul, dar obrazul este umflat şi vânăt. Ți-ai dislocat umărul şi cel mai probabil ai o contuzie.

Cu coada ochiului, văd umflătura care se ridică din umărul acum strâmb. Durerea vine în pulsații continue care se accentuează când încerc să-mi mişc brațul. Nu evaluez daunele, fiindcă simt deja gustul sărat al vomei în gură şi mi-e teamă să nu-mi pierd cunoștința. Închid ochii şi trag de câteva ori aer pe nas, până când senzația de greață se duce.

— S-ar putea să doară, așa că-mi cer scuze în avans, spune Keane, luând o rolă de bandaj din trusa

de prim ajutor. Ți-aș pune eu umărul la loc, dar mi-e teamă să nu fac mai mult rău decât bine. Așa că o să ți-l imobilizez până când reușim să ajungem la un doctor.

Înfășoară strâns bandajul în jurul umărului, după care mi-l așază într-o eșarfă albastră pe post de bandaj ca să-l țin lipit de piept. Își mișcă degetele cu blândețe pe când îmi înnoadă eșarfa la ceafă. Ochii mi se înceteșează de la lacrimi.

— M-ai salvat din nou.

— Nu e ca și cum aveam altă opțiune, Anna.

Răspunsul lui mă face să chicotesc.

— Mulțumesc.

— Oricând, spune, dându-mi o șuviță umedă de păr după ureche și sărutându-mă pe frunte. De fiecare dată.

— Vreau acasă.

Sunt și vindecată, și rănită de pe urma furtunii. Mi-a reamintit cât de bine e să fii viu, cât de obosită sunt să alerg după ceva ce nu voi prinde niciodată. Nu știu cum va arăta viața mea fără Ben, dar asta nu înseamnă că trebuie să îi urmez visurile.

— În regulă, spune Keane, iar eu îmi dau seama că e dezamăgit. Dar mai avem mult până să ajungem în Republica Dominicană și nu ne putem întoarce. Trebuie să ne continuăm drumul până la San Juan.

— Presupun că n-am de ales.

Suntem încă la două zile și jumătate distanță de Puerto Rico, însă partea bună este că au spitale bune și zboruri ieftine, la orice oră, spre Fort Lauderdale.

— Avem o mică problemă, continuă Keane. Mă cam dor genunchii, iar dacă nu-mi mențin piciorul curat, risc o leziune a pielii. Dacă se întâmplă asta, ne-am dus dracului. Așa că o să fac ture de câte zece ore

dacă faci și tu de două, altfel nu mă descurc de unul singur.

Aș vrea să putem lua stația radio și să lansăm un apel de urgență. Să abandonăm nava. Însă un umăr dislocat nu îți pune viața în pericol, așa că va trebui să rezist.

— Știu.

— În regulă, zice Keane. Acum odihnește-te puțin.

Sunt trează, cu Queenie cuibărită lângă mine în pat, în timp ce el își pune proteza, apoi protecția de vreme rea. Sunt încă trează când urcă în carlingă și readuce barca pe cursul ei. După asta, adorm.

Navigăm astfel în ture de câte două ore. Înainte să se ducă la somn, Keane îmi pregătește masa și un litru de Gatorade, pe care le leagă de punte, lângă cârmă. Aș vrea să îi întorc favoarea și să-i pregătesc apă proaspătă cu care să-și spele proteza, însă umărul meu e atât de umflat și de înțepenit, încât nu-mi pot mișca brațul. Aproape că-mi doresc ca el să-și fi asumat riscul și să încerce să mi-l pună la loc. Restul corpului meu se adaptează ritmului valurilor, însă iau în continuare pastilele de rău de mare și calmantele, iar după douăzeci și patru de ore capul nu-mi mai bubuie, și eu mă simt suficient de bine cât să-i sugerez lui Keane că pot face ture mai lungi ca să poată dormi mai mult.

— Ești sigură?

Durerea din umăr nu mai este așa groaznică și am reușit în sfârșit să păstrez mâncarea în stomac. M-au ajutat și episoadele de somn.

— O să fiu bine.

Frontul atmosferic trece în următoarele treizeci și șase de ore. Oceanul se liniștește, iar valurile de un metru par o joacă de copii prin comparație. Strângem

echipamentul de vreme rea, căci ploaia se oprește de tot, iar când piscurile verzi ale munților din Puerto Rico apar la orizont, cerul e senin și căldura soarelui începe să ne usuce. Suntem morți de oboseală, câinele nu a ieșit afară de trei zile, dar am reușit.

Am reușit.

*

Îmi deschid telefonul pentru prima oară de când am plecat de la Bimini, în timp ce trecem pe lângă vechiul oraș San Juan și traversăm Canalul San Antonio, cu vase de croazieră aliniate de-o parte și de alta. Telefonul zbârnâie ca un nebun de la atâtea SMS-uri și mesaje vocale, dar le ignor pe toate ca să sun la Oficiul Portuar pentru un loc de andocare și pentru verificare.

— Știi că este aglomerat, îi spun vameșului, dar am un umăr dislocat și trebuie să ajung la un spital, așa că, dacă este vreo cale să grăbim procesul, am putea face ceva în această privință?

Ofițerul vamal ajunge tocmai când eu și Keane legăm parâma de doc. Ne-am strecurat între două vase uriașe de pescuit, iar tipii de la bord îmi aduc aminte de ChrisDougMike. Pare că a trecut o veșnicie de acum două săptămâni, mai ales după ultimele patru zile.

Ofițerul ne verifică pașapoartele și documentele bărcii și se uită să vadă dacă mai e valabilă cartea verde a lui Keane. Ne eliberează un permis de ședere și ne colectează taxa de doc. Se oferă chiar să mă ducă până la cea mai apropiată clinică.

— Vrei să vin și eu? întreabă Keane.

— Queenie are nevoie de o plimbare.

— Să-ți rezerv un zbor pentru Fort Lauderdale.

— Nu încă.

— Asta înseamnă..., spune el zâmbind.

— S-ar putea să-mi surâdă ideea de a-mi petrece Crăciunul în Caraibe.

— Pot să-ți îndeplinesc dorința.

Îi zâmbesc peste umărul sănătos și îl urmez pe ofițer de-a lungul docului.

— Sunt sigură că poți.

Clinica e la vreo cinci minute de Oficiul Portuar, însă eu adorm cu capul sprijinit de fereastra rece a mașinii cu aer condiționat. Ofițerul mă trezește și mă ajută să intru în clădire. Odată intrată, completez formularele și o sun pe mama din sala de așteptare.

— O, mulțumesc lui Dumnezeu! exclamă ea, înainte să apuc s-o salut măcar. Unde ești?

— Doar ce am ajuns în San Juan. Ascultă, mamă, sunt la o clinică...

— Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

— Doar puțin, zic. Mi-am dislocat un umăr în timpul traversării, dar sunt bine.

— Dislocat? Tonul vocii îi sare cu o octavă, alarmat. Ce s-a întâmplat?

— Eu - noi - am lovit un val și am fost trasă peste bord și izbită de barcă de câteva ori.

— Ai fi putut să te îneci.

— Aș fi putut, dar n-am făcut-o.

— Anna, nu știu ce să zic despre asta.

— Știu, mamă, dar sunt bine. Mai mult decât bine.

Și, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, nu o mint. Mi-am petrecut prima parte a călătoriei gândindu-mă la ce ar fi vrut Ben, dar acum știu că trebuie să încep să mă gândesc la ce vreau și eu - atât cât mai sunt pe mare, cât și când mă voi întoarce la viața mea

obișnuită. Singurul lucru de care sunt sigură este că am ajuns până aici, ceea ce e o realizare – realizarea *mea* – și că nu sunt gata să mă întorc încă acasă.

— Sunt fericită.

— Te întorci până de Crăciun?

— Mi-e teamă că nu.

O asistentă în halat roz îmi strigă numele.

— Mamă, trebuie să plec, dar te sun după ce-mi repară umărul, în regulă? Te iubesc.

Asistenta îmi verifică semnele vitale și îmi desface bandajul ca să evalueze pagubele. Durerea îmi trece prin tot corpul când mă ajută să-mi dau jos tricoul. Mi se ridică părul de pe ceafă și îmi vine să plâng. Umărul meu e de două ori mai mare decât dimensiunea normală, iar pielea are toate nuanțele din paleta vinețului.

— Cât a stat netratat?

Sunt ușurată s-o aud vorbind în engleză, pentru că spaniola mea din liceu nu e grozavă și n-aș ști decât să-i cer voie să merg la toaletă.

— Cam trei zile, zic, apoi îi explic cum am căzut peste bord. Ne-a fost teamă să-l punem noi la loc.

— O să-ncerc să vă aduc un doctor cât mai repede posibil.

Închid ochii, ușa cabinetului se închide în urma ei și nu-i deschid până când nu aud un bărbat cu accent de Puerto Rico salutându-mă. O dâră de salivă mi se scurge pe bărbie, semn că am dormit cam treizeci de minute.

Accentul doctorului este atât de puternic. Îmi examinează obrazul, apoi mă întreabă dacă mă doare și cum s-a petrecut accidentul. În timp ce-i povestesc, își pune o pereche de mănuși din latex și îmi freacă brațul cu puțin alcool medicinal. Umărul mă doare

atât de rău, încât abia simt acul prin care-mi injectează un calmant local. După ce medicamentul își face efectul, asistenta vine în spatele meu, imobilizându-mă ușor, în vreme ce doctorul îmi apucă brațul și trage de el spre exterior. Scot un țipăt când mușchii umărului mi se mișcă, dar simt cum articulația își reia locul de drept, iar durerea se amortizează imediat și semnificativ.

— O să te mai doară până când se retrage umflătura, dar probabil că nu la fel de rău, spune el, mângălind ceva în rețetar.

Asistenta îmi așază brațul într-un bandaj adevărat.

— Îți recomand să faci o radiografie și să urmezi un program de recuperare medicală sau cel puțin să nu-ți forțezi umărul. Folosește-l cât mai puțin posibil.

Doctorul îmi întinde o rețetă pentru Vicodin și îmi dă drumul să plec. În timp ce taxiul mă duce înapoi în port, sunt ușurată că asigurarea de sănătate a mamei va acoperi aproape toate costurile și încă și mai ușurată că aproape am revenit la normal.

Keane doarme în patul meu, în boxeri și în tricou, cu proteza scoasă și cu Queenie sprijinindu-și bărbia de piciorul lui. Mă urc în pat, iar el mă cuprinde cu brațul, în timp ce eu mă pun cu spatele la el. Nu am mai dormit așa împreună, dar îmi place senzația pieptului său cald lipit de spatele meu.

— Miroși groaznic, Anna, spune el cu un căscat. De-a dreptul îngrozitor.

— Și tu la fel.

Keane râde și mă strânge și mai tare în brațe.

— Suntem niște împuțiți, glumește el. Toți trei.

— Facem baie când ne trezim, dar acum nu vreau decât să dorm vreo șase zile.

— Da, spune și mai cască o dată. Și eu.

Nu am decât momentul prezent (19)

După ce dormim, facem duș, spălăm rufe, facem cumpărături și curățăm mizeria rămasă de pe urma celor patru zile petrecute în larg. Sărbătorim sosirea în San Juan cu câte o bere rece și un bol de guacamole proaspăt. Îl avem și pe Bob Marley care ne cântă despre trei păsări mici. Plasa de siguranță pentru Queenie e instalată, așa încât se poate plimba pe punte după pofta inimii. Iar umărul meu e de milioane de ori mai bine.

Eu și Keane stăm în carlingă, unul în fața celuilalt, picioarele lui întinse pe lângă ale mele și invers. Queenie stă lângă el, fixându-l cu o privire menită să-l facă să-i dea un chips de tortilla. O mângâie pe capul proaspăt spălat, ignorându-i însă privirea neabătută.

— Ce te-a făcut să rămâi? întreabă el.

— Nu știu, zic, și iau o cantitate considerabilă de guacamole cu chipsul meu. M-am gândit că, dacă tot am ajuns până aici, n-ar avea sens să fac cale înapoi.

— Ce-i mai greu a trecut.

Se referă la navigat, dar poate fi aplicat și în ceea ce-l privește pe Ben. Am avut atâtea zile proaste de la sinuciderea lui. Zile în care mă trezeam goală pe dinăuntru. În care am îndurat atâta suferință. Să am în față un viitor în care el nu mai e mă înspăimântă încă – și pare puțin nedrept față de amintirea lui –, dar a venit timpul să merg mai departe.

— Deci ce vrei să faci acum?

— Că tot veni vorba..., începe Keane, scărpinându-se în creștetul capului. Ce ți-am zis despre faptul că trebuie să ajung la Puerto Rico... nu e în totalitate adevărat.

— Nu în totalitate?

— E un loc bun de popas, continuă el. Dar nu am nici un motiv real să fiu acolo.

— Deci nu știi nici un tip care cunoaște alt tip?
Keane scutură din cap.

— Deci m-ai ajutat doar... așa?

— Erai vraiste, Anna.

Râd.

— Ei bine, încă sunt vraiste, deci poate ar trebui să mai stai.

Privirea lui Keane o întâlnește pe a mea.

— Doar dacă vrei asta.

Aș putea să-i spun că am glumit și să-l las să plece, însă ultimele săptămâni mi-au îndepărtat rugina care se acumulase în viața mea. Keane m-a ajutat să devin un marinar în adevăratul sens al cuvântului. Și tot el m-a smuls din gaura neagră în care trăisem de la moartea lui Ben. Dacă îi cer acum lui Keane să rămână, nu o fac pentru că am nevoie de el.

— Vreau.

Rânjește în colțul gurii, apoi încuviințează din cap.

— Atunci rămân.

— Cum se distrează oamenii pe aici?

— Am putea să dăm o tură prin Centrul Vechi și să admirăm luminile de Crăciun, dacă ai chef, sugerează el. Poate luăm cina pe undeva. Nu am fost aici decât o singură dată și am stat puțin, am făcut o livrare.

— Asta e ceva nou.

— Ce anume?

— Să nu mai fii expertul.

— San Juan e puțin prea dezvoltat pentru gusturile mele. Dă-mi o cabană pentru surf și o coastă cu hopuri și sunt un bărbat fericit. Dar nu m-ar deranja să văd luminile de Crăciun. Aici, la tropice, e ușor să uiți de

sărbători.

Mă întind spre răcitor după câteva sticle reci de bere, când observ un bărbat venind înspre noi, ducând în mână o geantă de voiaj roșie cu o etichetă de bagaj prinsă de mâner. Mersul lui are ceva familiar, însă până să apuc să fac conexiunea, face cu mâna și strigă înspre noi:

— Mi-au spus c-o să-mi găsesc fratele aici, dar nu văd decât un provincial din County Kerry!

Keane râde zgomotos și cu bucurie.

— Trebuie să fii unul ca să recunoști unul, nu-i așa?

Practic sare din barcă zâmbind până la urechi și îl îmbrățișează pe străin. Bărbatul arată ca o versiune mai în vârstă a lui Keane, cu câțiva centimetri mai scund și puțin mai lat la mijloc. E limpede că e un Sullivan.

— Anna, spune Keane, când cobor pe doc, cu Queenie pe urmele mele, afurisitul ăsta e fratele meu, Eamon. Eamon, ea e Anna Beck.

Eamon Sullivan mă îmbrățișează de parcă am fi prieteni vechi.

— Acum înțeleg de ce frățiorul meu n-a vrut să vină acasă de Crăciun. Mi-a scris că ești o bucățică faină, dar asta nu-ți face cinste.

Ceafa lui Keane se înroșește pe dată.

— Nu am spus că e o bucățică faină.

— Nu, n-ai spus, se corectează Eamon. Ai spus că e frumoasă.

— Iisuse, dar știu că ai gura mare!

Eamon râde ca un frate mai mare a cărui tachinare și-a atins scopul – și seamănă atât de mult cu Keane, încât pare ireal. Eamon îmi face cu ochiul.

— A avut dreptate.

— Îmi cer scuze pentru fratele meu, spune Keane. Nu prea iese din mlaștina lui, așa că nu știe cum să se poarte în societate.

Izbucnesc amândoi din nou în râs și se îmbrățișează încă o dată.

— Mi se acordă permisiunea să urc la bord? întreabă Eamon.

— Ți se acordă! zic eu, arătând către carlingă și luând-o în brațe pe Queenie. Se pricepe mai bine să se dea jos de pe barcă decât să urce înapoi pe ea. Vino, să bem o bere împreună!

— Dacă vei continua așa, Anna, va trebui să te cer în căsătorie.

Keane desface sticlele și ne așezăm cu toții în carlingă, unde îl ascultăm pe Eamon povestind de familia lor din Irlanda. Accentul lui e mai puternic și vorbește mai repede decât Keane, așa că nu pot ține tot mereu pasul, dar reușesc să înțeleg că se întâlnesc cu toții la cârciumă pentru cina de Crăciun și cu toții îi vor simți lipsa lui Keane, chiar și Claire.

— Mama ți-ar fi trimis o găscă și niște cârnați, dacă ar fi putut, zice Eamon, deschizându-și geanta. Dar a trimis totuși niște fursecuri cu fructe pentru ziua ta, iar eu ți-am adus ceva încă și mai bun.

Scoate o sticlă de whisky irlandez, iar Keane rămâne mut de admirație.

— Îmi retrag orice gând rău am avut vreodată despre tine, Eamon. Ești cel mai bun frate din lume!

Eamon mai scotocește după ceva în geanta lui, ca un Moș Crăciun al velierelor, și scoate un dispozitiv care seamănă cu o uriașă telecomandă TV.

— Ăla e... un pilot automat?

— Exact, zice el.

— Ai cumpărat un pilot automat pentru o străină?

— Nu chiar. Știu un tip.

— Keane a zis același lucru când a apărut în Nassau cu un motor extern. O să navighez cumva prin Caraibe cu bunuri furate?

— A, nu, spune Eamon. Nu e nimic necurat la mijloc. Era un tip la clubul de navigație care îl vindea, iar eu aveam ceva ce-și dorea el, așa că am făcut schimbul.

— Funcționează?

Keane pufnește și ne adresăm câte un zâmbet.

— *Aye*, funcționează! spune Eamon, întinzându-mi dispozitivul. Dar fratele meu a considerat că-ți va fi de folos, de vreme ce mai ai mult de mers de aici până în Trinidad.

Mă așez, neștiind ce să spun, apoi, în cele din urmă zic:

— Toți din familia Sullivan sunteți atât de drăguți? Am crezut că doar Keane e vreo anomalie ciudată, dar asta... Doamne, nu pot accepta!

— Ba normal că poți.

— Ia-l, mă îndeamnă și Keane. Altfel, n-o să-i mai tacă gura. O să stea pe capul tău ca un câine turbat. Fără supărare, Queenie.

— În regulă, zic eu. Îți mulțumesc.

— Cu plăcere. Acum, am petrecut prea multe ore pe avioane, spune Eamon. Sunt gata să mă distrez puțin!

M-am îmbrăcat cu fusta cu paiete, un tricou alb și niște botine pentru că seara asta se anunță a fi festivă. O noapte în care îmi voi face noi amintiri. Unele dintre bărcile rezidente în port au velele decorate cu luminițe, iar pe punte au câte un pom de Crăciun.

Keane o ține pe Queenie în lesă, în timp ce înaintăm de-a lungul strâmtei și pietruitei Calle San

Francisco, unde clădirile arată ca niște straturi colorate de prăjituri – roșu lângă galben lângă verde-lime lângă mov – și unde balcoanele sunt decorate cu panglici roșii și ghirlande de pini. Muzica se revarsă din fiecare prăvălie. Piețele – Plaza de Armas din capătul vestic al străzii și Plaza de Colón din est – sunt decorate cu pomi uriași de Crăciun. Foișorul din Plaza de Armas servește drept iesle pentru personajele din scena Nașterii Domnului care sunt aproape în mărime naturală, iar statuia lui Cristofor Columb din Plaza de Colón este înconjurată de lumini în formă de crăciuniță, de clopoței și de stele. Centrul Vechi din San Juan este plin de lumini.

— N-am mai văzut pe nicăieri așa mult fast de Crăciun!

Eamon râde.

— Parcă a făcut Moș Nicolae pipi peste tot!

— E frumos, zic eu.

Apoi mă trăsnește ideea că aș putea rămâne aici. Mi-aș lua o slujbă la Starbucks și aș locui într-un apartament colorat cu vedere la alea pietruită dintr-un orașel care pare transplantat din Europa. Însă fiecare loc pe care l-am vizitat avea ceva nou și neașteptat de oferit. Și mai sunt atâtea insule de văzut!

— Cum îți sună niște tapas? mă readuce Keane în prezent, în fața unui restaurant cu servire pe trotuar. Sunt și alți oameni cu câini pe aici, bănuiesc că nu îi deranjează.

— E perfect!

Eamon comandă o carafă de sangria și prima rundă de platouri cu aperitive – crochete cu șuncă și sos cu rom și guave, salată cu fructe de mare și salată de caracatiță prăjită – și îmi ia o clipă să-mi acordez

creierul la ce face corpul. Sunt la mai bine de o mie de kilometri depărtare de casă, gustând mâncăruri noi în compania a doi bărbați pe care, de altfel, nu i-aș fi cunoscut dacă aș fi rămas în Fort Lauderdale. E o adevărată nebunie și e palpitant. Dacă Ben ar fi fost aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nici nu mai pot specula cum mi-ar fi fost viața dacă ar fi fost și Ben, fiindcă nu am decât momentul prezent.

— E totul în regulă? mă întreabă Keane, strângându-mă ușor de mână pe sub masă.

Queenie observă mișcarea, năsucul ei umed reamintindu-mi că seara asta este pentru a-mi face amintiri noi.

— Da, zic și zâmbesc sincer. Totul e grozav!

Împărțim mâncarea, dăm gata carafa cu sangria, iar Eamon comandă încă un rând. Noaptea se îmblânzește din ce în ce, până când lumea ajunge să sclipească în jurul meu, iar eu tresar din pricina soneriei de la telefon. Fusesse amuțit atâta vreme. Pe ecran scrie MAMA și îmi dau seama că am uitat s-o sun înapoi.

— Bună, mama. Fii atentă!

Apăs butonul de FaceTime și plimb telefonul de-a lungul Calle San Francisco, ca să poată vedea puțin din Centrul Vechi din San Juan. Îi prezint pe Keane și Eamon, care își ridică paharele în cinstea ei, apoi cobor telefonul în dreptul lui Queenie. După care opresc FaceTime-ul, fiindcă nu vreau să-și facă griji în privința obrazului meu umflat.

— Știu că am uitat să te sun înapoi, dar...

— Nu vii acasă, nu?

— Nu până nu ajung mai întâi la Trinidad.

— Și chiar ești fericită?

— Mai fericită decât am fost în ultima vreme, zic.

Tu cum ești?

— Stau cu Maisie în seara asta, răspunde ea. Sora ta e la o întâlnire. Pare chiar un tip de treabă.

Rachel și Brian - tatăl lui Maisie - se tot ceartă și se împacă de ani buni. Poate și sora mea merită să-și facă niște amintiri noi.

— Sper să fie.

— Dar tot îmi fac griji pentru tine.

— Știu.

Chelnerul se întoarce cu miniburgeri de vită și chorizo, taquitos cu creveți și usturoi și cu încă o carafă de sangria.

— Sunt lucruri mai rele pe lume decât să ai o mamă care te iubește suficient de mult cât să-și facă griji pentru tine. Vorbim curând, bine? *Ich liebe dich*.

Cât mâncăm, Eamon îmi povestește despre slujba lui. Lucrează pentru o agenție care colectează date geospațiale pentru sistemele GPS și cele de radionavigație prin satelit.

— Asta înseamnă că tu conduci mașina celor de la Google Earth? întreb.

Keane aproape că se îneacă cu sangria și spune:

— Și eu l-am întrebat același lucru.

Cei doi frați povestesc cum au crescut și cum încercau să se facă de râs unul pe celălalt. Râd mult și îmi doresc să fi avut și eu povești pe care să le împărtășesc cu ei, însă ale mele se concentrează toate în jurul lui Ben. Până acum. E trecut de miezul nopții, iar după ce taxiul ne lasă în port, îmi simt picioarele moi și mă ia somnul. Eamon propune să deschidem whisky-ul, însă eu îi refuz oferta.

— Mă duc la culcare.

Ei se instalează în carlingă cu pahare din plastic pline cu Green Spot, iar eu mă schimb în pijama și mă

strecor în pat. Râsetele lor înăbușite combinate cu apa ce se sparge ușor de carenă și cu legănatul ritmic al parâmei ce se lovește de catarg compun un cântec de leagăn care mă adoarme imediat.

Cu capul înainte în viață (20)

Soarele e sus pe cer când mă ridic a doua zi de dimineață, dar nu și frații Sullivan. Cabina duhnește a whisky. Eamon doarme în patul lui Keane, în vreme ce Keane doarme ghemuit pe patul de cabină ca un băiețel. Urc pe punte cu Queenie, îi pun lesa și pornim la plimbare în susul străzii aglomerate care pornește din port. Pe cealaltă parte ne oprim, ea adulmecă și face pipi de-a lungul digului pe care se pescuiește, înghesuit între cele două deschideri ale podului Two Brothers. De pe dig, o sun pe Carla.

— Era și timpul să mă suni! exclamă ea, dar eu îi simt zâmbetul din voce.

— Scuze că n-am făcut-o mai devreme. N-am avut deloc semnal în mijlocul oceanului.

— Unde ești acum?

— În San Juan.

Acum, că am semnal bun și tot timpul din lume, îi povestesc totul. Mă ceartă ca o prietenă bună ce-mi este pentru escapada din Bimini cu Chris și îmi cere s-o vadă pe Queenie. I-o arăt pe FaceTime, iar mie îmi spune că sunt dată naibii când vede vânătăile de pe obraz.

— Parcă nici nu te mai cunosc! zice ea. Când ai plecat, am crezut că fugi în lume, când colo tu te arunci cu capul înainte în viață!

— Și eu sunt la fel de surprinsă, crede-mă!

Râde.

— Iar tipul ăsta, Keane. Sunteți...?

— Acum două săptămâni eram atât de furioasă pe Ben, încât am răcnit din toți plămânii pe o plajă pustie. Nu sunt sigură că voi reuși vreodată să trec peste. Keane este... doar un prieten.

— Un prieten sexy care vrea să te sărute.

Râd.

— Mai taci.

— Nu te opri din fugit, Anna, spune Carla. Sărută-l pe bărbat dacă asta vrei. Sau nu o face. Adu-ți doar aminte că nu mai contează ce-și dorește Ben.

După ce închid, mai stau la soare o vreme, urmărind din priviri unul dintre bărbații care pescuiesc. Mulineta îi vibrează atunci când o mașină trece în viteză pe podul din apropiere, însă digul rămâne încă un loc ciudat de liniștit. Când mă simt pregătită – sau, cel puțin, pe cât de pregătită posibil – formez numărul Barbarei Braithwaite.

— Sunt Anna Beck.

— Bună, Anna.

Mama lui Ben are un stil de a vorbi care pare sigur și cald totodată. La început, m-am întrebat oare ce simțea în legătură cu mine, însă zecile de mesaje vocale în care îmi cerea să returnez barca înainte să mă aresteze clarificau destul de bine lucrurile.

— Unde ești?

Îi ignor întrebarea.

— Nu-ți dau înapoi barca. Poți să-ți cheltuiești toți banii contestând testamentul lui Ben și încercând să-mi dai de urmă, dar el mi-a lăsat-o mie. Barca e a mea.

E prima oară când ridic vocea la mama lui Ben și prima oară când spun cu voce tare că barca e a mea. Însă Alberg e plină cu lucrurile *mele* și aranjată după nevoile *mele*. Îmi aparține.

— Indiferent de ce crezi despre mine, l-am iubit pe Ben mai mult decât îți poți tu închipui vreodată, zic. Cheamă-ți înapoi câinii. Măcar o dată, respectă-i decizia.

— Cum îndrăz...

Îi închid cu degetele tremurânde, fără să-i mai dau ocazia să termine ce avea de spus. Nu mă simt neapărat bine să nu-i dau Barbarei ce-și dorește, dar nu mă simt nici rău. Nu poate avea totul.

Înapoi spre port, Queenie se oprește să adulmece găleata goală a unui pescar. Observ că o parte din vasele mai mari de pescuit au plecat, iar când mă întorc pe barcă - *barca mea* - văd un bilet vârat în veriga lacătului.

Am plecat la slujba de la catedrală.

— Normal că ați plecat, zic cu voce tare.

Cât lipsesc Eamon și Keane, fac curățenie în cabină. Barca pare încă și mai mică și cu lucrurile lui Eamon la bord. Odată pusă barca la punct, fac o droaie de clătite cu banane, le păstrez calde în cuptor și o hrănesc pe Queenie cu bucățele de banană, cât timp aștept întoarcerea fraților Sullivan.

— Poți să fii mica mea hoață de clătite, îi zic, iar ea îmi adresează un zâmbet câinesc, de parcă ar înțelege ce-i spun.

Mă bucur că e aici cu mine în loc să răătăcească pe o plajă pustie din Providenciales.

— Anulează-ți toate planurile de azi, Anna, anunță Keane, când el și Eamon urcă la bord.

Amândoi sunt îmbrăcați în hainele de duminică și mă prefac că nu observ cât de bine arată. Mai ales Keane.

— Avem o surpriză pentru tine!

— Dar urma să curăț santinele azi, zic, iar Eamon chicotește când vede clătitele din cuptor. Sper că ați plănuit ceva cu adevărat interesant!

Keane îmi întinde trei bilete la meciul dintre *Senadores de San Juan* și *Cangrejeros de Santurce*. Adică Senatorii versus Pescarii de Crabi.

— Baseball?

— Unul dintre localnici ne-a spus după slujbă că aici meciurile sunt ca niște petreceri, mă lămurește el.

— Și, intervine Eamon, se vinde Piña Colada pe stadion.

*

Locurile noastre sunt în tribunele unde costă patru dolari biletul, în spatele flancului stâng, unde suntem prinși în bătaia soarelui de după-amiază. Dar este adevărat ce s-a spus la biserică despre meciurile de baseball din Puerto Rico. Nici nu a început partida, că fanii suflă în vuvuzele și bat la tobe. Oamenii cântă și dansează pe scaunele lor de parcă ar fi la vreun campionat mondial sau la Super Bowl.

Ambele echipe joacă acasă, dar mie îmi place numele celor de la Cangrejeros – și logoul lor drăguț cu un crab – așa că îmi cumpăr o șapcă să mă apere de soare. Comentatorii anunță jucătorii atât în engleză, cât și în spaniolă, iar eu încerc să-mi alung lacrimile provocate de lumina puternică, în timp ce cânt imnul național alături de oamenii din jurul meu. Am călătorit mai bine de o mie de kilometri, însă cântecul de pe insula asta îndepărtată mă face să-mi fie dor de casă.

— Trebuie să recunosc, spune Eamon, întinzându-

mi o Piña Colada pe care a cumpărat-o de la unul dintre vânzătorii ambulanți de pe stadion, n-am nici cea mai vagă idee ce naiba se întâmplă!

— Mă gândesc că, dacă aclamăm și noi cu restul lumii, o să fim bine.

Nu e nimic magic la joc. Poate doar că e fix de ce aveam nevoie după patru zile numai pe mare. La sfârșitul celui de-al nouălea tur, când cei de la Crabbers au un avans considerabil și eu o amețeală pe măsură, mă aplec spre Keane și îi zic:

— De unde știi mereu?

— Ce să știu?

— Totul. Ce am nevoie. Ce nu.

El ridică din umeri.

— Eu... pur și simplu.

Mă întreb ce voia cu adevărat să spună, dar, înainte să apuc să-l întreb, o minge zboară spre partea noastră de stadion, iar întrebarea mea e dată uitării într-un val de entuziasm, mulțimea din jurul nostru învâlmășindu-se s-o prindă.

În taxi, înapoi spre port, toți suntem încă sub efectul băuturilor tropicale când Keane ridică problema Crăciunului.

— Ai vrea să rămâi aici? Sau am putea să mergem la Jost Van Dyke în Insulele Virgine Britanice.

— Ce se întâmplă pe Jost Van Dyke?

— E acolo un bar care dă o petrecere în cinstea marinarilor care sunt departe de casă.

— O, Doamne! Te țin departe de familia ta.

— Nu asta era ideea, Anna, spune Keane, în timp ce Eamon plătește cursa șoferului. Fratele meu face și el parte din familie, deci eu sunt rezolvat. Ideea e să ai tu parte de un Crăciun fericit, așa că facem orice vrei tu.

E prea devreme pentru corpul meu să plece înapoi pe mare. Am brațul încă în bandaj și abia am încetat să mă clatin când stau în picioare pe uscat. Dar, cu cât stăm mai mult, cu atât ne va fi mai greu să plecăm. San Juan mă atrage, mă face să mă simt ca acasă.

— Ar trebui să plecăm.

— Ești sigură?

— Da.

Eamon vine cu mine și Queenie la Oficiul Portuar ca să achit șederea. La ghișeu, își deschide portofelul și scoate cardul. A plătit aproape tot în San Juan și nu mă simt în regulă cu asta.

— Aș vrea să mă lași pe mine, zic eu.

— E aproape Crăciunul. Și am dat mai mult pe camera de hotel.

— Mi-ai cumpărat un pilot automat!

El mă expediază cu un gest din mână.

— A fost un an foarte bun pentru mine, Anna, iar tu mai ai mult de mers. Lasă-mă să fac asta, te rog!

— Nu înțeleg cum tu și fratele tău sunteți atât de amabili.

— Chiar nu e complicat, zice Eamon. Mama așteaptă de la noi să fim buni, iar tata ne-a crescut cu frică de Dumnezeu dacă nu-i îndeplinim așteptările. Asta nu înseamnă că nu mai călcăm și noi strâmb uneori, dar e cel mai ușor să fii bun.

— Îți mulțumesc.

Își strecoară cardul de credit înapoi în portofel, semnează chitanța și mă sărută pe frunte așa cum obișnuiește și Keane, făcându-mă să mă gândesc dacă nu o fi asta un alt obicei de-al familiei Sullivan.

— Hai să considerăm că suntem chit.

Drumul de la Puerto Rico la insula Jost Van Dyke

este lung și nu seamănă deloc cu marea traversare. Aerul este un amestec plăcut de căldură și răcoare, oceanul este liniștit, iar cu pilotul automat care face aproape toată treaba, noi nu prea mai avem altceva de făcut decât să ajustăm velele. Keane estimează că va dura în jur de douăsprezece ore, dar având un echipaj format din trei oameni înseamnă că nu mai trebuie să ne împărțim în ture. Putem dormi când vrem, dar cel mai mult stăm pe punte, împărțind câte o sticlă de vin și vorbind.

Pe la miezul nopții, mă duc pe puntea din față ca să stau sprijinită de cabină. Queenie vine după mine și mi se așază în poală. Apa și cerul sunt de un albastru-închis ca de catifea, împletindu-se împreună la orizont, iar eu pierd numărul stelelor căzătoare. Distanța e marcată de luminițele verzi și roșii ale bărcilor care se îndreaptă spre Insulele Virgine.

Keane vine și el, lăsându-l singur pe Eamon în carlingă.

— Pot să stau cu tine?

Mă mut mai încolo, ca să-i fac și lui loc să se sprijine.

— Ești bine?

— Voiam să te întreb același lucru.

— Ce-ți fac genunchii?

— Sunt în regulă, spune el. Am avut ocazia să mă odihnesc, deci sunt recuperat. Cum ți-e umărul?

— S-a mai dus umflătura, iar calmantele par și ele să-și facă treaba, dar încă e înțepenit și am frica asta inexplicabilă că, dacă mă mișc prea mult, o să iasă iar din încheietură.

— E foarte improbabil, spune Keane. Dar nu e o idee rea să îl menajezi până se vindecă de tot.

— Adevărat. Deci spune-mi mai multe despre

Crăciunul pe Jost Van Dyke.

— Foxy's Bar servește un meniu special de sărbători. Chestii fine ca mușchi file, pește-spadă, ba chiar și homar. Dacă poți considera homarul drept fiță.

Râd, amintindu-mi de discuția avută despre homari. Pare că s-a întâmplat acum o viață.

— O să fie și un muzician care o să cânte cântece de Crăciun, atât colinde tradiționale, cât și specific Caraibelor, continuă el. Majoritatea oamenilor care cutreieră insulele în perioada sărbătorilor nu au unde să se ducă, așa că Foxy le oferă un loc.

— Mi-e dor de familia mea mai mult decât m-aș fi așteptat, zic. Mama a fost supărată când am plecat, dar măcar acum am avut ocazia să vorbim... Ei bine, n-am să-mi văd nepoțica deschizându-și cadourile anul ăsta.

— Poate ai putea să le iei cadouri pe drum și să sărbătorești Crăciunul a doua oară când te întorci acasă.

— E o idee bună.

— Mai am câte una, din când în când, zice el. Mai voiam să-ți spun că am niște prieteni pe Jost Van Dyke care s-au oferit să ne găzduiască, așa că nu va trebui să dormim pe barcă. Decât dacă vrei, adică.

— Dacă ai impresia că o să refuz un pat adevărat, nu ești în toate mințile!

Rămânem tăcuți ca doi prieteni, iar Queenie trece din poala mea în a lui, umezindu-i palma cu botul, cerșind după atenție. Din când în când, barca mai taie câte un val, împrôșcându-ne cu o ceață fină, care se usucă aproape la fel de repede pe cât se ivește.

— Puntea din față era cândva teritoriul meu, vorbește Keane în cele din urmă. Dădeam semnalul de

început, ridicam și coboram pânzele, montam vela mare. Eram rapid, Anna. Eram al naibii de rapid, dar acum...

Vocea i se pierde, iar eu n-am cuvintele potrivite ca să-l scot din melancolie.

— De ce să vrea un proprietar de barcă pe cineva trecut, cu proteză în loc de picior, când poate alege pe un altul capabil și tânăr?

Amărăciunea din vocea lui mă face să-mi vină să plâng, cu atât mai mult cât îl văzusem ce poate să facă.

— Sunt toți foarte amabili când vine vorba de asta, dar parcă mi-e scris în frunte, cu litere mari: „Ești terminat, Sullivan”. Și totuși, numai asta vreau.

— Poate...

— După accident, mi-am setat un termen-limită, continuă el. Dacă nu reușesc să lucrez iarăși ca marinar profesionist până la treizeci de ani, am să renunț la idee. Și pentru ce? Nu știu, dar ziua mea e peste o săptămână și iată-mă aici.

Mă bucur că m-a întrerupt, fiindcă nimeni nu are nevoie de sugestii care nu te ajută cu nimic, așa cum nici eu nu-mi doream așa ceva după moartea lui Ben. Știu cum e să vrei ceva ce nu mai poți avea.

— Faza e, continuă Keane, dacă e să fiu sincer cu mine, în astea ultime trei săptămâni am fost mai fericit decât în ultima vreme – în ciuda întâlnirii tale cu moartea –, doar că nu așa mi-am imaginat viața.

— Nici eu.

— Poate că drumurile noastre au fost menite să se intersecteze.

— S-au întâmplat lucruri mai ciudate de atât.

Își împletește degetele printre ale mele, iar eu îl las. Keane nu mai zice nimic, așa că ne lăsăm cuprinși

de o tăcere care durează până când lumina palidă se înfiripă la orizont. Nu e încă răsăritul, dar e pe aproape. Noaptea, am mers pe deasupra Isla Culebra - una dintre Insulele Virgine Spaniole. La sud e Saint Thomas, în Insulele Virgine Americane. În față, dealurile de pe Jost Van Dyke se ridică din apă.

— Ar trebui să merg să-l schimb pe fratele meu.

Keane îmi dă drumul la mână și o așază pe Queenie înapoi în poala mea.

— Vin cu tine.

Eamon e treaz și în priză, cu o cană termică de cafea în mână și un zâmbet larg pe față.

— N-am mai navigat așa de când eram copii. Fir-aș al naibii, e fantastic!

— Ești gata de un pui de somn?

— Nu încă, zice el. Dar n-aș refuza un mic dejun.

Mă ofer să gătesc eu, dar Keane se duce jos și, curând, îl aud fluierând cântecul lui de pregătit micul dejun. Eu îi aduc lui Queenie covorașul, ca să-și poată face treaba de dimineață, după care îi dau să mănânce un bol de boabe. Deși șterpelise și resturile de la masa noastră, dă gata mâncarea de parcă ar fi ultima ei cină. Smulge puful de pe una dintre mingile de tenis când Keane ne întinde farfurii cu ouă, salam și pâine prăjită, cartofi și fasole.

— Am încercat să improvizez un mic dejun irlandez în lipsa slăninei, a cârnaților și a budincii, spune el.

Eamon își dă gata porția aproape la fel de repede precum Queenie.

Soarele se ridică în spatele insulei și înmoaie în auriu cerul de după dealuri. Eu spăl vasele, în vreme ce Keane preia cârma, iar Eamon trage un pui de somn în carlingă. Navigăm până ajungem la Great

Harbour, unde pornim motorul până la ancoraj. Keane și Eamon se duc jos să se culce, iar eu mă duc cu barca de salvare la mal cu pașapoartele și certificatul de sănătate al lui Queenie ca să rezolv cu vama. După ce am plătit taxele, mă întorc pe barcă, ridic pavilionul Insulelor Virgine Britanice și mă prăbușesc în patul meu.

O casă din petice (21)

Jost Van Dyke este o insulă mică și puțin populată care trece de la plaje la dealuri fără alte opreliști și totuși văd că portul e împânzit de bărci, iar barurile sunt pline de oameni. Legăm barca la mal și ne ducem bagajele în drum, așteptând taxiul.

— Felix și Agda locuiesc chiar mai sus, pe dealul Man O'War, spune Keane, arătând cu degetul înspre o casă de pe colină. Stai numai s-o vezi de aproape. N-o să mai vrei să pleci.

Două minute mai târziu, o Toyota Land Cruiser veche și albastră apare și se oprește în fața noastră. Șoferul e un bărbat la bustul gol, cam de vârsta lui Eamon, cu o coamă de păr blond-albicios și cu corpul bronzat tot în afară de două cercuri în jurul ochilor, ca un raton. Portiera se deschide, iar el coboară, în picioarele goale, și-l îmbrățișează pe Keane.

— Bine ați venit! Bine ați venit pe Jost Van Dyke!

Felix are și el un accent nou pe care va trebui să mă căznesc să-l deslușesc. Nu e din Caraibe, dar nu e nici irlandez sau american. Deschide portbagajul mașinii ca să ne punem înăuntru bagajele.

— Sullivan, Agda vine direct acasă, nu se mai oprește să bea nimic, atât de nerăbdătoare e să te vadă!

Odată intrați în mașină, Land Cruiserul se hurducăie pe drumul neterminat, iar Felix ne spune ce s-a întâmplat pe insulă de când uraganele Irma și Maria au devastat Insulele Virgine Britanice.

— Great Harbor a pierdut multă vegetație, iar biserica metodistă a fost distrusă. Dar majoritatea barurilor și magazinelor au fost reconstruite și s-au plantat palmieri noi. Unii oameni și-au pierdut casele, dar viața merge înainte, nu-i așa?

Felix ne povestește că el și soția lui au o afacere de scufundări, dar, spre deosebire de cei de pe *Chemineau*, cei doi au o listă de așteptare cu clienți.

— Doar ce ne-am întors din Belize, deci v-ați sincronizat foarte bine, zice și râde. E încă ordine în locuință.

Casa din vârful dealului Man O'War arată de parcă ar fi fost construită pe secțiuni, cârpită de-a lungul timpului, apoi vopsită în ce culoare s-a nimerit la momentul respectiv. Iar Felix ne povestește că tocmai așa s-a și întâmplat.

— E o casă ciudată, știu, spune el. Când ne-am mutat prima oară aici din Suedia, nu ne-am permis să construim decât o cabană cu o singură cameră.

Oricât de ciudat pare locul pe exterior, pe interior este mai mult decât primitiv. Podelele sunt placate cu lemn moale, călduros, iar fiecare încăpere are câte un balcon care dă înspre insulă și dealurile împădurite din împrejurimi.

— E superbă!

— Vezi? Ți-am spus eu, zice Keane.

Mobila arată de parcă ar fi fost cumpărată bucată cu bucată din toate colțurile lumii. Canapeaua din catifea aurie este acoperită cu o pătură viu colorată cu modele peruvienne, asemănătoare pernelor de pe barca

mea. Mai multe reviste despre scufundări sunt puse teanc pe o tobă africană. Iar un uriaș tablou aborigen ocupă aproape un perete. Un altul este plin cu fotografii de-ale lui Felix și Agda - în majoritatea purtând costume de scafandri - prin diverse oceane.

— Agda! strigă deodată Felix. A venit Sullivan!

Ne întâmpină sunetul picioarelor desculțe lipăind pe podelele din lemn, iar în secunda următoare o vâlvătaie de rochie roșie și de păr blond-albicios se aruncă în brațele lui Keane.

— Ce mă bucur să te văd! exclamă ea, în timp ce el o învâрте într-o piruetă.

E osoasă și zdravănă și are aceleași trăsături scandinave ca Felix. Mă minunez de cât de alb are părul, până când îmi surprind propria reflexie în oglindă. Culoarea din cozi mi s-a decolorat din pricina soarelui, iar pielea mi-e mai neagră ca niciodată.

— Agda, ea e Anna, spune Keane. Călătorim împreună până la Trinidad.

— Mă bucur să te cunosc, Anna.

— Și eu.

— Vino cu mine! spune.

Balconul servește drept hol pentru casă, iar eu o urmez pe Agda până la capătul lui, unde niște uși duble sunt larg deschise, invitând soarele și aerul în dormitor. Patul pare enorm după săptămâni petrecute pe mare, iar pătura de deasupra este țesută din mai multe pulovere vechi din lână. O pătură din petice pentru o casă din petice. Geanta mea ponosită de pe podea e ca o urmă de deget murdar în colțul unei fotografii de altfel perfectă.

— Camera asta e cea mai bună pentru că are propria toaletă.

Trage o perdea albă de duș într-un colț, lăsând la

iveală o toaletă și o cadă micuță în perete.

— Și pentru că e cea mai aproape de duș.

Mă conduce înapoi afară. Lângă camera mea este un duș în aer liber făcut din lemn, cu o perdea galbenă din pânză.

— Cel mai mult îmi place când fac duș și începe să plouă.

— Casa asta e nebunie curată!

Agda râde.

— Este, dar noi o iubim.

— Și eu!

— Te las să faci duș sau să dormi sau ce vrei tu să faci acum, spune ea. Avem Wi-Fi dacă ai nevoie să scrii e-mailuri, iar mai târziu mergem la Foxy's Bar pentru cina de Crăciun, bine?

— Îți mulțumesc.

Agda îmi zâmbește drept răspuns, apoi, brusc, rămân singură. Keane mă găsește sprijinindu-mă de balustrada balconului, încercând să-mi zăresc barca printre flota de vase de croazieră ancorate în port.

— Acum, că o consider în sfârșit barca mea, are nevoie de un nume.

— Nu te strădui prea tare, spune el. Bărcile își propun singure numele la momentul potrivit.

— Ai scornit asta?

El dă din cap că da.

— Dar e o teorie bună, nu crezi?

— Mă duc să încerc dușul ăla.

— Voiam să te avertizez, spune el. De obicei, Agda umblă dezbrăcată până la el și înapoi.

— E bine de știut, mersi.

— Ai putea să faci și tu la fel, dacă vrei. Când ești la Roma, știi tu.

— Mai taci!

Râde și îmi dă un ghiont cu umărul în umărul meu.
— Să nu folosești toată apa caldă.

Nici pe departe la fel de curajoasă ca Agda, trag perdeaua galbenă de jur împrejurul dușului. Deasupra mea, cerul de dimineață este albastru, iar aerul este răcoros pe pielea mea. Deși îi pot auzi pe ceilalți discutând în celălalt capăt al balconului, nu mă pot abține să nu mă simt singură. E primul meu Crăciun fără Ben. Închid robinetul, însă gândurile mele continuă să curgă. Mă îmbrac cu un tricou al lui mai vechi, verde spălăcit și moale, cu tema *Cum a furat Grinch Crăciunul* și o fustă roșie cu buline albe mai festivă decât mă simt eu.

— Anna, ești așa drăguță! Tu ești Grinch-ul! exclamă Agda, turnându-mi un pahar de puncti roz și întinzându-mi-l peste masă în timp ce eu mă așez. Eamon încerca să-mi explice cu ce se ocupă, dar n-am priceput nimic. Așa că spune-mi cu ce te ocupi tu.

— Ei bine, acum nu fac altceva decât... să navighez, zic, uitându-mă dincolo de ea înspre port și trăgând aer adânc în piept. Logodnicul meu s-a sinucis acum aproape un an și mi-a fost greu să mă împac cu ideea, așa că mi-am dat demisia, i-am luat barca și am plecat.

— Îmi pare tare rău în legătură cu logodnicul tău, spune ea, atingându-mi ușor dosul palmei cu degetele. Dar e un lucru foarte curajos ce faci.

— Nu sunt prea sigură de asta, zic și râd, puțin forțat, dar asta pentru că nu vreau să plâng. După ce aproape am fost lovită de un cargobot în prima mea traversare de la Florida la Bimini, mi-am dat seama că habar n-aveam ce făceam, așa că l-am angajat pe Keane.

— Vezi? Acum știu sigur că ești curajoasă. Sullivan

e un bărbat sălbatic.

Iau o gură din punciul cu rom. E foarte dulce și foarte tare, îmi lăcrimează ochii de la el.

— Voi cum v-ați întâlnit?

— Aveam un prieten comun care deținea un magazin cu echipamente de scufundări în Martinica și s-a nimerit să-l vizităm în același timp, spune Keane. Aveam vreo douăzeci și patru sau douăzeci și cinci, între două vase...

— Te întâlneai cu franțuzoaica aia, îl întrerupe Agda. Cum o chema?

— Mathilde.

Oamenii din jurul nostru sunt dovada vie că și Keane are un trecut, iar Mathilde este Trecut cu T mare. Numele ei mă duce cu gândul la încă o fată care e sofisticată fără nici un efort - precum Sara de pe *Chemineau* - și care arată perfect în costum de baie. Iar la vârsta aia, Keane trebuie să fi fost echivalentul uman al unei lămpi de atras insecte.

— Da! Mathilde! exclamă Agda, plesnind masa. Trebuie să-ți spun, Keane, îmi dis plăcea enorm! Era atât de plictisitoare!

— Mi-aduc aminte că nu ieșeam cu ea pentru personalitatea ei, spune el sec. Dar aveam un standard destul de jos pe atunci.

Eamon râde.

— Și ce s-a schimbat?

Îl așteptăm cu toții pe Keane să-și dea pe gât punciul. Cuburile de gheață zornăie în pahar, iar în aer răsună cântecul păsărilor și orăcăitul broaștelor. Picioarele scaunului lui râcăie podeaua în timp ce el îl dă în spate și se ridică.

— Totul.

Pleacă, acum prost dispus, iar Eamon scutură din

cap.

— Mereu a fost dramatic.

Mă duc după Keane.

I-a revenit amărăciunea de noaptea trecută de pe barcă, dar, având în vedere că m-am luptat și eu cu propria melancolie, nu-l pot învinovăți. Se aruncă într-un scaun vechi de piele roasă din camera pe care o împarte cu Eamon.

— Acum nu mă mai pot întoarce pentru că sunt un idiot afurisit!

Mă așez pe un colț de pat, cât mai aproape de el.

— Dacă te face să te simți mai bine, și eu am avut parte de prea multe frământări interioare din cauza tricoului ăstuia.

— Ben?

— Bingo!

— Stă al naibii de drăguț pe tine!

— Mulțumesc.

Obrajii mi se aprind de parcă aș sta în bătaia soarelui. Nu vreau să mă simt flatată când spune asemenea lucruri, dar o fac.

— Știi... e ajunul Crăciunului. Poate ar trebui să sărbătorim ce avem în loc să deplângem ceea ce nu avem.

El încearcă să-și ascundă un zâmbet abia înmugurit.

— Dacă aș fi fost la fel de deștept la douăzeci și cinci de ani cum ești tu, probabil nici nu m-aș fi uitat la Mathilde. Chiar era plictisitoare!

Totul este calm, totul este luminos (22)

Chiar dacă nu suntem cu toții în apele noastre, reușim să ascundem acest lucru pe sub accesoriile

noastre de Crăciun. Felix poartă un pulover bleumarin împletit cu reni și fulgi de nea. Părul scurt al Agdei este prins pe spate de o bentiță cu coarne și clopoței în vârf, care zornăie încontinuu în timp ce Land Cruiserul se hurducăie pe drum. Eamon și-a ales o căciulă de Moș și anunță că va invita toate doamnele singure să vină să i se așeze în poală, alegându-se astfel cu o bătaie pe umăr din partea Agdei. Până și Keane are mai multe ghirlande roșii și verzi de carnaval în jurul gâtului.

Ca majoritatea barurilor de pe plajă, mesele la Foxy's sunt puse pe nisip, în aer răsună acorduri caraibiene – iar pentru seara aceasta nu a mai rămas nici măcar o masă nerezervată. Pe când ne croim drum prin restaurant până la masa noastră, Agda se tot oprește ca să se îmbrățișeze cu oameni.

— Aici, toată lumea cunoaște pe toată lumea, explică ea. Insula noastră e una foarte mică.

Masa se află pe plajă, acolo unde sunt aprinse torțe și unde tronează un brad de Crăciun decorat cu luminițe și globulețe. Două cupluri sunt deja așezate la masă, alți prieteni cu bărci ancorate în Great Harbor. Jefferson și Karoline Araujo se îndreaptă spre casă, în Brazilia, după o circumnavigație, în vreme ce Amanda Folbigg și Luke Cross au ajuns în Panama după o traversare a Pacificului care a început din Australia. Plecarea mea din Fort Lauderdale de acum patru săptămâni părea mare lucru, dar aflându-mă acum în mijlocul acestor marinari pricepuți, mă simt tânără și necoaptă. De parcă ar trebui să mă așez la masa copiilor.

Felix comandă o rundă de calmante, o băutură cu rom și ananas ce se presupune că a fost inventată pe insulă, în vreme ce Agda mă întreabă ce s-a întâmplat

cu brațul meu. Îi răspund rușinată că am căzut peste bord, dar nu râde nimeni. Luke ne arată o cicatrice de pe frunte.

— Nu m-am ferit când s-a rotit tangonul.

— Când am început eu, spune Keane, am traversat puțin cam prea repede puntea și am alunecat fix pe sub linia vieții. M-am prins de un montant ca să nu plece barca fără mine, dar am fost târât cu fața înainte prin apă până când au reușit să mă tragă înapoi la bord.

Când luăm cina de Crăciun, toată lumea pare foarte curioasă să afle mai multe despre călătoria mea și să le povestesc despre locurile în care am fost eu și Keane. Conversația nu stagnează nici o clipă, numai că de data asta particip și eu.

— Și, Anna, unde vei merge după Jost Van Dyke? întreabă Agda.

— Cred că la Saint Martin.

— Trebuie neapărat să te duci în partea franceză, spune ea. Partea olandeză este plină de turiștii de pe vasele de croazieră, iar plaja Maho este un coșmar.

Nu mai menționez că planul inițial al lui Ben includea și plaja Maho, localizată la capătul pistei de aeroport. Avioanele care vin trec chiar pe deasupra plajei înainte să aterizeze, iar motoarele lor produc un curent atât de mare, încât spectatorii sunt împinși înapoi în apă.

— Ah, da, încuviințează Karoline din cap. E mereu aglomerată și nu ți se mai pare cine știe ce după ce trece un avion. Noi mergem la Saint Barths pentru Anul Nou. Vor fi concerte și petreceri și artificii la miezul nopții. Ar trebui să veniți cu noi.

Eamon scutură din cap.

— Probabil nu e cea mai bună idee, având în

vedere...

— Ar putea fi amuzant, îl întrerupe Keane.

Rămân surprinsă că vrea să meargă la Saint Barths, luând în considerare trecutul lui pe insulă.

— Ești sigur? întreabă Eamon.

— Au trecut cinci ani.

Maxilarul lui Keane se încleștează și mă întreb dacă nu e vorba de ceva între ei - o încercare de a-i dovedi lui Eamon că poate suporta întoarcerea la locul accidentului.

— În regulă, spune Eamon și se întoarce spre mine. Anna, tu ești căpitanul.

Nu pot trece peste cuvântul lui Keane, dar nici nu vreau să-l fac de rușine, mai ales că nu mai face parte din echipajul meu. Trebuie să am încredere, ca într-un prieten, că știe ce face.

— Se pare că mergem la Saint Barths!

După cină, ne schimbăm locurile în jurul mesei, unii ies la dans, în vreme ce alții rămân să vorbească. Karoline îmi povestește despre slujba ei ca designer de interior. Decorează încăperi pentru reviste de decorațiuni interioare și pentru clienții ei personali. Entuziasmul ei mă face să-mi fie dor de... ceva care să trezească și în mine o asemenea pasiune. Ceva mai mult decât a fi chelneriță tot restul vieții.

Keane se întoarce la masă după ce a dansat cu Agda, Amanda și Felix și îmi dă pe gât restul băuturii mele dintr-o singură înghițitură.

— Karaoke pe colinde în cinci minute! strigă Eamon către fratele lui. Ne-am înscris și pe noi.

Keane scutură din cap.

— Nu!

— E o tradiție, zice Eamon. Plus de asta, dacă Anna tot s-a căpătuțit cu tine până în Trinidad, trebuie

să știe ce fel de om ești.

Keane râde la ceva ce numai ei doi înțeleg.

— În regulă. *Numai* dacă schimbăm rolurile.

— De ce să strici un lucru bun după atâția ani?

— Știu, dar...

Mimează că oftează dramatic. Eamon chicotește în timp ce noi, restul, ne întrebăm ce naiba se petrece.

— În regulă, mă bag.

— Te bagi să faci ce? întreb.

— Nu pot să-ți spun, zice Keane. Aș strica magia momentului.

Sesiunea de karaoke pe muzica de Crăciun începe cu însuși Foxy cântând o versiune veche a cântecului *We Wish You a Merry Christmas* și urându-le bun venit tuturor celor din restaurantul său. Lui Foxy îi urmează două femei albe care cântă, spate în spate, *White Christmas* și *Winter Wonderland*. Amândouă sar peste notele înalte, făcând gesturi de divă din mâini. În orice altă zi, am fi răs de asemenea prestație exagerată, însă în seara asta aplaudăm de parcă am fi la premiile Grammy.

— E timpul!

Eamon se ridică de la masă, iar Keane îl urmează. Eu și Agda ne înghesuim prin mulțime ca să prindem locuri în primele rânduri. Eamon ia două microfoane și îi întinde unul fratelui său.

— Crăciun fericit! ne urează Eamon. Noi suntem frații Sullivan din County Kerry, Irlanda.

Prezentările lui sunt întâmpinate de aplauze și de câteva fluierături – probabil din partea irlandezilor din mulțime – înainte să continue:

— Când eram flăcău, m-am gândit că ar fi amuzant să-l învăț pe frățiorul meu niște cuvinte noi mai colorate. Arată către Keane, care stârnește câteva

râsete, având în vedere că e mult mai înalt decât Eamon. Iar în timp ce toți eram adunați la cârciuma familiei de Crăciun, am cântat în duet. Ca urmare a unei muștrări severe despre cum ar trebui să fiu un exemplu mai bun pentru fratele meu...

— Muștrare care a intrat pe o ureche și a ieșit pe alta, așa putea adăuga, intervine Keane.

— ...ni s-a cerut să repetăm cântarea și în anul următor și în toți anii care au urmat de atunci, spune Eamon. E un cântec de Crăciun clasic, plin de căldură și de iubire, care a rezistat trecerii timpului. Dacă veți recunoaște versurile, vă rog să cântați cu noi!

Muzica începe, câteva note de pian abia auzite pe deasupra gălăgiei de la bar, iar Eamon începe să cânte, pronunțând cuvintele de parcă ar fi beat.

— *Era ajunul Crăciunului, scumpo, în celula bețivilor...*

Aceia din mulțime care recunosc primul vers al melodiei *Fairytale of New York* al celor de la The Pogues încep să râdă, nu numai pentru că nu e un cântec clasic sau plin de căldură, ci și pentru că își dau seama că Keane va interpreta partea femeii.

Când vine rândul lui, mă aștept să cânte fals, dar nu. Keane cântă cu o voce joasă, puțin ieșită de pe ritm, dar care face cântecul încă și mai amuzant. Când termină de cântat cei doi frați, tot barul îi acompaniază și aplaudă.

— A fost adevărată povestea? îl întreb pe Keane când se întoarce la masă. Chiar așa ți-a făcut Eamon?

— O, da! Cântam cu el, neștiutor și fericit, până când ochii mamei s-au făcut mari cât cepele, iar bunica mea tare de urechi a întrebat: „L-am auzit cumva pe Christopher făcându-și fratele lepădătură? Parcă era un cântec de Crăciun!”

Râd și mă gândesc la sora mea și la cât de mult timp a trecut de când n-am mai avut atâta afecțiune una pentru cealaltă. Când eram mici, obișnuiam să dăm „spectacole” pentru ai noștri. Petreceam ore în șir colorând decorul și repetând replici care se schimbau de fiecare dată. Rachel era întotdeauna regizorul, iar eu eram fericită să fac ce-mi spunea ea. Nu-mi amintesc când s-au schimbat lucrurile. Conversațiile din jurul meu se pierd pe fundal, devin nostalgică după apropierea pe care o aveam.

— Mă întorc imediat.

De-a lungul apei au fost montate hamacuri prinse între palmieri. Dau de unul liber și mă așez în el. De îndată ce legănatul se oprește, sun acasă.

— Crăciun fericit, Anna! spune mama, apoi șoptește: E Anna.

Parcă o și văd pe soră-mea dându-și ochii peste cap.

— Eu și Rachel împachetăm cadourile pentru Maisie și beam *glühwein*.

Vinul fiert este una dintre puținele tradiții de familie pe care mama le-a adus din Germania. Chiar și când eram mici, ne lăsa să bem căni mici cu *glühwein*.

— Sună distractiv.

— Tu unde ești?

— Pe o insulă numită Jost Van Dyke, îi spun. Face parte din Insulele Virgine Britanice.

— Stai așa, să aduc o hartă, zice ea. Vorbește cu Rachel.

— Bună.

Sora mea nu pare deloc încântată să vorbească cu mine.

— Știi la ce mă gândeam?

— La ce?

— La cum obișnuiam să facem spectacole pentru mama și tata. Mai ții minte cum inventai cântece pe loc și încercam să cânt cu tine, deși habar n-aveam care erau versurile? Mereu rămâneam cu o măsură în urmă.

Rachel a pufnit pe nas.

— Nu-mi vine să cred că îți aduci aminte asta!

— Mi-e dor de voi.

Îmi țin respirația, așteptându-mă la o remarcă înțepătoare.

— E ciudat că nu ești aici.

— Ce i-ai luat lui Maisie de Crăciun?

— Pantofi cu sclipici și un mobil de jucărie. Jur, zici că are doi ani și merge pe douăzeci.

— Sărut-o din partea mea și spune-i că o să mai avem un Crăciun când mă întorc acasă.

— Așa o să fac, spune Rachel. Te ajută? Ce faci acum? Pari... diferită.

— Da, mă ajută.

— Mă bucur.

Rămânem în liniște, dar nu e o tăcere stânjenitoare sau plină de lucruri rămase nespuse. Poate e un armistițiu temporar, însă simt că în seara asta totul e calm, totul e luminos.

— S-a întors mama, spune Rachel. Crăciun fericit, Anna!

— Ai ajuns atât de departe! zice mama cu admirație în glas.

— O mie de kilometri, plus, minus.

— Nu ți-e frică?

— Tot timpul, recunosc. Dar e Keane cu mine și...

Mă chinui să găsesc cuvintele potrivite pentru tot ce a ajuns să-mi fie. Călăuză. Partener de drum. Plasă de siguranță. Sprijin. Prieten.

— N-aș fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost el. M-a învățat multe.

— Mă bucur că nu mai ești singură.

Masa noastră nu e atât de departe, încât să nu aud râsetul puternic al Agdei și bătaile din palme ale Karolinei, care strigă un „Da!” răsunător ori de câte ori e de acord cu ceva ce a spus ea. Am eșuat lamentabil din a fugi departe.

— Și eu.

Ne urăm *Fröhliche Weihnachten. Ich liebe dich. Gute Nacht.* Închei conversația tocmai când Keane traversează nisipul, îndreptându-se spre hamacul meu.

— Ești bine acolo, Anna?

— Da.

Arată către celălalt capăt al hamacului.

— Mai ai un loc liber?

— Nu-l împart decât cu oamenii care mi-au salvat viața.

— Atunci e seara mea norocoasă.

Hamacul se înclină periculos de mult când se urcă în el. Stăm față în față.

— Ar trebui să luăm și noi unul pentru barcă. Îl legăm în puntea din față.

— Bine.

— Ce ușor a fost!

— Inima mea mică s-a făcut de trei ori mai mare azi, zic, arătând către tricoul cu Grinch. Sau poate e pur și simplu o idee bună.

Keane își sprijină brațul de tibia mea, punându-mi mâna în jurul genunchiului. Am evoluat atât de mult într-un timp atât de scurt. Acum o lună sufeream de anxietatea de a împărți aceeași cabină. Iar acum ne invadam unul altuia spațiul personal într-o manieră

degajată.

— Pari fericită, spune el.

— Aș zice că sunt.

Daruri modeste (23)

Dimineața vine repede și e strălucitoare, iar eu mă trezesc și o găsesc pe Queenie dormind pe pernă lângă capul meu. Nova, un câine mic, bronzat pe insulă, care îi revendică pe Felix și Agda ori de câte ori sunt acasă, stă încolăcit pe podea lângă pat. Casa e cufundată în liniște, însă briza care face frunzele să foșnească și cântecul păsărilor sunt neîntrerupte. Mă dau jos din pat și arunc o privire în camera lui Keane și Eamon. S-au trezit și mai devreme ca să plece, dar e ziua de Crăciun. Nu e nici o biserică catolică pe insulă, dar mă gândesc că s-au dus la slujbă în anexa improvizată de lângă biserica metodistă în ruine de la poalele dealului.

Pomul de Crăciun este un brad micuț în centrul măsuței de cafea, înconjurat de cadouri. Unele dintre ele au etichetă cu numele meu și mă simt prost că nu m-am gândit și eu la cadouri. Nici măcar pentru Keane.

Adga e trează, cu părul vâlvoi, când ies din cameră. Sunt gata îmbrăcată să cobor dealul, cu Queenie în lesă.

— Mă duc să verific barca.

— Au luat frații Sullivan mașina.

— E în regulă, zic eu. Mergem pe jos.

Nu-mi ia mult să cobor dealul mulțumită gravitației. Jos, Queenie sare cu entuziasm în barcă și pornim spre Alberg. Îmi dau seama că devine un câine de mare.

Ancora se ține bine, așa că îmi fac o cană de cafea și încep să scotocesc printre lucruri, în căutare de potențiale cadouri de Crăciun. Am o sticlă de vin german pe care o păstram pentru sosirea în Trinidad și pe care decid să i-o dăruiesc lui Felix. Cu Agda e mai greu, fiindcă nu mi se pare în regulă să dau din hainele mele – nici măcar din cele purtate doar de câteva ori – cuiva care m-a găzduit în casa ei. Pe raftul de sus e Polaroidul lui Ben. Lui îi plăcea la nebunie aparatul ăla, însă eu nu l-am folosit deloc de la moartea lui. Îl iau de pe raft, îl curăț de praf și îi fac o poză lui Queenie.

Keane e provocarea cea mai mare, fiindcă lui nu am ce să îi dau. În afară de cana cu Căpitanul America din chiuvetă. Mă doare puțin inima când o spăl și o usuc cu grijă, după care încep să înțeleg motivul pentru care mama lui Ben a dat buzna în apartament și a luat tot ce-a apucat. Însă cana asta nu e Ben, iar amintirea lui nu va fi știrbită dacă i-o dăruiesc lui Keane.

Le pun pe toate într-o pungă de cumpărături și stau pe punte până când îmi termin cafeaua. Când eu și Queenie ne întoarcem pe țărm, magazinul cu suvenire de la Foxy's e deschis. Cumpăr un tricou pentru Eamon.

Stau pe treptele bisericii goale și avariate, cu cadourile și cu câinele meu, închid ochii și ascult vocea pastorului care răsună din anexa învecinată. Slujba este despre ieslea din Betleem. Poate că darurile mele umile vor fi suficiente.

Pastorul iese primul. Congregația cântă *O Come, All Ye Faithful*² în urma lui, iar eu mă dau din drumul

2 Cântec de Crăciun, în traducere: *Veniți cei credincioși*

procesiunii atunci când aceștia trec pe lângă mine.

— E în regulă, îmi spune el. Oricine e bine-venit. Crăciun fericit!

Keane și Eamon sunt printre primii care ies din anexă și sunt surprinși să mă vadă acolo.

— Voiam să verific dacă barca e în regulă, zic. Dar mi-ar prinde bine un drum cu mașina până sus.

Întorși la casa din petice, împachetez cadourile în hârtie de cadouri împrumutată și le pun lângă celelalte din jurul micuțului brad. Felix s-a trezit și el, așa că ne adunăm cu toții în sufragerie ca să ni le împărțim. Drumurile ni se intersectează când ne înmânăm unul altuia lucrurile, iar primul meu cadou este un tricou roz de la Foxy's din partea lui Eamon. Râde când vede că a primit versiunea pe negru a aceluiasi tricou.

— Parcă suntem într-o poveste de-a lui O. Henry!

De la Agda primesc hamacul în dungi de pe balconul ei.

— Sullivan mi-a spus că ai vrea și tu unul, iar noi ne întoarcem în Belize după sărbători, așa că ne putem lua altul în loc!

Despachetează aparatul fotografic, iar eu nu îi spun că i-a aparținut lui Ben. Zâmbesc când ne face o poză mie și lui Keane, stând pe canapeaua aurie, cu brațul lui peste umerii mei. Agda îi dăruiește un tricou vintage Guinness cu un tucan pe față pe care l-a găsit la un magazin de lucruri confiscate din Belize, în timp ce Felix este inundat de sticle de whisky irlandez, vin german și rom din Puerto Rico.

Curând, nu mai rămâne decât cana cu Căpitanul America. Keane o despachetează, iar sprâncenele i se unesc a nedumerire.

— Era preferata lui Ben, zic. Dar o folosești atât

de mult, încât nu o mai văd a lui. Așa că m-am gândit... Ei bine, poate într-o zi când o să fi pe vreo insulă pustie și îndepărtată, o s-o umpli cu cafea și o să te gândești la mine.

El întoarce cana pe toate părțile.

— Ești sigură?

— Vreau să o ai tu.

— Asta e grozav, Anna, mulțumesc! Keane se apleacă și mă sărută pe tâmplă. Aș... Aș fi vrut să am și eu ceva pentru tine, dar...

— E suficient că mi-ai salvat viața.

Restul zilei de Crăciun decurge într-un ritm leneș: mic dejun cu clătite suedeze și sos de merișoare, napi și leneveală. Când mă duc la baie, văd că am o mică pată pe chiloți, ceea ce-mi aduce aminte că sunt plecată de acasă de o lună. Încă un lucru pe care nu l-am gândit cum să-l gestionez pe o barcă.

A doua zi de Crăciun, Felix ne duce la plimbare cu mașina prin împrejurimi, hurducăindu-ne pe drumuri care, pe alocuri, nu sunt mai mult decât niște poteci de pământ. Ne oprim la o piscină cu bule, un bazin natural unde valurile se sparg printre golurile dintre stânci, transformând piscina într-un jacuzzi natural cu apă sărată. Stăm toți cinci la apă mică, bem bere și lăsăm apa să ne bolborosească pe piele.

Sărbătorile iau oficial sfârșit a doua zi, iar eu cobor cu Queenie până la băcănia de la poalele dealului ca să cumpăr amestec de tort galben și glazură de ciocolată pentru ziua lui Keane - aroma lui preferată, potrivit lui Eamon. Stăm câteva minute pe banca din fața prăvăliei, unde două fetițe joacă dame la o masă din apropiere. Se ridică de pe locurile lor când o văd pe Queenie, iar ea se răsucește pe spate ca să fie mângâiată pe burtică.

— Cum îl cheamă pe câinele tău? Întreabă fata cu agrafe de păr galbene.

— Queenie.

Se uită una la alta, apoi izbucnesc în râs, din motive pe care numai fetițele le cunosc, iar cealaltă, cu codițe împletite prinse într-un elastic cu mărgelile albastre, întreabă:

— Chiar e o regină?

— Da, este regina insulelor Turks și Caicos.

— Dacă e regina, unde-i e coroana?

— E sub acoperire, șoptesc eu.

Chicotelile lor sunt melodioase.

— Îmi place Queenie, spune prima fată.

— Și ea te place pe tine.

Stăm astfel mult timp, mânuțele lor negricioase scărpinând burtica câinelui meu. Simt cum în jurul memoriei lui Ben se țese, strat după strat, un rând de fericire. Se creează un paravan care face să doară mai puțin atunci când mă gândesc la el. Într-o bună zi, nu va mai dura deloc.

Vraja se destramă atunci când fetițele sunt strigate de mama lor. Eu și Queenie urcăm înapoi dealul până la casă, unde ascund cumpărăturile în camera mea.

Duminică, după ce Keane și Eamon se întorc de la biserică, toată lumea se strânge în sufragerie ca să plănuiască drumul spre Saint Barths. Chestiunea nu mă privește în mod special, așa că mă retrag în camera mea. Încep să împachetez pentru plecare. Nu sunt pregătită. O să-mi lipsească patul întins și orăcăitul liniștitor al broaștelor pe timpul nopții. Îmi va lipsi dușul în aer liber și statul pe balcon până la răsăritul stelelor. Fiecare insulă pe care am vizitat-o a fost mai primitoare decât cea de dinaintea ei, dar

Saint Barths mă îngrijorează. Din pricina lui Keane.

Pornim la drum în seara următoare, după ultima noastră cină în casa din petice. Eamon s-a dus să navigheze pe barca Agdei și a lui Felix, un catamaran de aproape cincisprezece metri lungime, pe nume *Papillon*, sedus de perspectiva propriei cabine și a unui bar bine aprovizionat. Eu și Keane avem cea mai mică barcă, așa că ieșim primii din port, setând cursul de la Jost Van Dyke la Tortola. Prin The Narrows. Prin pasajul Flanagan. Apoi în larg. Celelalte bărci vin în urma noastră, întârziindu-și plecarea ca să ajungem cu toții cam în același timp la Saint Barths. Catamaranul trece pe lângă noi în noapte. Barca lui Luke și a Amandei, *Fizgig*, o goeletă de treisprezece metri, ne depășește și ea pe tura lui Keane. Karoline și Jefferson stau mai mult pe lângă noi pe a lor *Peneireiro*, dar, în cele din urmă, rămânem singuri.

Aranjez turele în așa fel încât Keane să fie ocupat în primele patru ore din ziua lui de naștere. Cât timp el e pe punte, eu mă ocup de amestec și bag tortul la cuptor. E cald încă atunci când îl aduc în carlingă.

— Ți-aș cânta, dar e mai bine pentru toată lumea, aici de față, dacă mă abțin, zic. La mulți ani!

Keane face ochii mari.

— Ai copt tortul ăsta pentru mine?

— N-aș zice că am făcut o treabă prea bună, având în vedere că n-a ieșit drept.

— E ceva în neregulă cu cardanul?

— Cardanul?

Keane râde.

— E mecanismul care fixează cuptorul.

— Ei bine, spun eu, întinzându-i tortul, ar fi fost grozav dacă aș fi știut asta acum treizeci de minute!

El mă sărută pe creștet.

— Ești minunată, Anna, mulțumesc!

— O lumânare n-ar sta aprinsă pe vântul ăsta, dar cred că tot ai voie să-ți pui o dorință.

Mijește un ochi, ca și cum ar sta pe gânduri, apoi încuviințează din cap.

— S-a făcut.

Împărțim o furculiță și ultima lui sticlă de Guinness în timp ce dăm gata tortul, lingându-ne glazura de ciocolată topită de pe degete. Soarele e o fâșie de foc la orizont. Stăm în tăcere și îl urmărim cum se înalță pe cer într-o revărsare aurie.

— Cred că...

Mă întorc cu fața la Keane. În lumina nouă a dimineții, pielea lui e la fel de aurie precum cerul, iar cuvintele mi se usucă pe limbă. Ne uităm unul la altul îndelung, iar bărbia îi tresaltă. O știe și el. Eu sunt prima care își întoarce privirea.

— Cred că o să fie o zi frumoasă.

— Din experiența mea, ziua de azi nu prea este.

— Atunci ești foarte norocos că sunt aici.

Privirile ni se întâlnesc din nou.

— Da, sunt foarte norocos.

Dau fuga în cabină, mă scuz că trebuie să spăl vasele, însă, în realitate, trebuie să scap de intensitatea privirii lui. Doar că nu-mi pot controla răspunsurile corpului meu la el. Nu pot să-mi domolesc bătaile nebunești ale inimii. Nu-mi pot alunga din minte gândul că prietenii nu se privesc unul pe altul așa cum am făcut-o noi. E prea devreme să-mi doresc pe altcineva? Ce se întâmplă cu dragostea mea pentru Ben? Unde se duce? Oare să fie real sau de vină e doar apropierea asta fizică? Rămân în cabină și încerc să mă adun. Din străin, Keane a devenit companion și prieten. Ceva mai mult ar

însemna un dezastru. Sau ceva de-a dreptul incredibil.

— Anna! mă strigă el. Vii să joci Scrabble cu mine?

— Doar dacă pui cuvinte adevărate.

Râde.

— Ar fi trebuit să-ți iau un dicționar pentru Scrabble de Crăciun.

Desfac tablele. Piese sunt încă neatinse de la ultimul joc.

— Cât de convenabil că n-ai făcut-o.

— Nu știi să pierzi.

— Trișezi!

Râde, se întinde spre mine și îmi trage pe față șapca mea cu Crabbers. Ne jucăm Scrabble până ni se face foame. Keane se oferă să pregătească prânzul. Încălzește niște sendvișuri cu curcan și taie în felii groase niște mango luat dintr-un copac de pe Jost Van Dyke. Arunc mingea de tenis pe puncte ca să se ducă Queenie după ea, apoi trec la cârmă, cât timp Keane moțăie la soare. Am revenit la normal și ne continuăm drumul în noapte, dar, când se crapă din nou de ziuă și ne apropiem din ce în ce mai mult de dealurile verzi și acoperișurile roșii ale caselor de pe Saint Barthélemy, Keane devine mai tensionat și mai tăcut, iar eu mă întreb dacă nu cumva am făcut o greșală venind aici.

Clar și răspicat (24)

Gustavia este un sat frumos cu case îngrijite și străzi curate, iar plaja unde suntem ancorați e plină cu mai multe scoici decât ar putea număra cineva vreodată. Și totuși, pare ceva în neregulă cu locul ăsta din toate privințele. Keane este un nor de furtună

ambulant când ne croim calea înspre mulțimea adunată pe Rue Jeanne D'Arc cu ocazia Anului Nou, iar eu mă tot aștept ca trecutul să-l prindă din urmă și să dea peste el.

Iar asta se întâmplă chiar atunci.

— Sullivan?

Un bărbat cu păr grizonant sare de la o masă plină de marinari tineri, îmbrăcați la fel, în tricourile roșii ale regatei. Un ceas masiv din aur îi sclipește la încheietură atunci când dă mâna cu Keane.

— Doamne, ce mă bucur să te văd, puștiule! Nu știam că ești în oraș. Ai fost azi la hipodrom?

Keane își încordează maxilarul, însă bărbatul nu observă. E preocupat să scuture scrumul de țigară pe trotuar.

— Nu. Am venit de dimineață de pe Jost Van Dyke.

— Foarte bine pentru tine, băiatule!

Bărbatul își plimbă țigara între buze și continuă:

— Am câștigat, deci hai să bei ceva cu noi ca să sărbătorim!

Keane îmi aruncă o privire, cu o expresie destul de tulburată pe chip. Nu-mi place Saint Barths. Portul și coasta sunt pline de iahturi imense deținute de miliardari ruși, politicieni americani și muzicieni rap foarte bogați, iar eu mă simt la fel de inconfortabil pe insula asta cum mă simțeam și la masa Barbarei Braithwaite. Și nu-mi dau seama dacă Keane caută o scuză să plece sau permisiunea de a rămâne, iar eu nu sunt șefa lui, așa că ridic din umeri. „De ce nu?”

La un pahar de Ti'Punch, care e groaznic și tare, fac cunoștință cu Jackson Kemp, fondatorul celei mai mari companii de gestionare a deșeurilor din Statele Unite și proprietarul bărcii pe care Keane a navigat cu cinci ani în urmă. Același bărbat al cărui e-mail de

respingere l-a făcut pe Keane să se îmbete turtă în Nassau.

— Arăți grozav, puștiule! exclamă Jackson, bătându-l pe umăr. Fac niște proteze uimitoare în zilele noastre. Aproape la fel de bune ca originalul!

Felul disprețuitor în care i se adresează lui Keane, cu „puștiule”, îmi dă fiori pe șira spinării. Nu-mi place bărbatul ăsta și nici felul degajat în care vorbește. Keane își trece o mână prin păr, iar eu nu înțeleg de ce continuă să facă ceva care îi cauzează atâta durere... până când îmi dau seama că înțeleg.

— Păcat că n-au găsit o modalitate de a înlocui și mitocanii insensibili încă, bombăn eu în băutura mea, dar, aparent, suficient de tare cât să mă audă și Jackson Kemp.

Keane se uită la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată – iar acum chiar asta sunt. Jackson cascadează ochii mari, după care scoate un hohot puternic de râs.

— Cred c-am meritat-o!

— Așa cred și eu.

— Ascultați, dau o petrecere diseară la vila mea. Ar trebui să veniți și voi.

Se uită la mine, apoi la Keane și din nou la mine, propunând singurul fel de scuză pe care avea să-l primească Keane.

— O să curgă cu șampanie și o să avem o vedere de primă mână asupra focului de artificii.

Eu îmi pun băutura pe masă și mă uit la Keane.

— Mi-am amintit că trebuie să fiu în altă parte.

— Anna, stai!

Îi aud vocea strigând după mine, dar nu mă întorc. Mă prinde din urmă înainte să ajung la bordură.

— Unde te duci?

Mă întorc cu fața spre el.

— Nu știi, „puștiule”. Poate mă urc în barcă și mă duc la Saint Kitts sau la Nevis. Oriunde e mai bine decât aici. Poți rămâne dacă vrei, dar pe mine nu mă interesează cineva care nu vede ce om excepțional ești!

Stă în mijlocul trotuarului. Mă cuprinde cu brațele pe după umeri și mă trage mai aproape de el. Eu îmi strecur brațele în jurul taliei lui și îmi îngrop obrazul în tricoul lui moale.

— Meriți mult mai mult de atât. Hai cu mine!

El expiră prelung în părul meu și mă sărută pe creștet.

— Să mergem!

Ne ducem împreună în jos pe Rue de la Plage până la Shell Beach, de unde luăm barca de salvare și mergem până la locul în care ancoraseră celelalte patru, în micul port. Eamon joacă poker împreună cu ceilalți bărbați pe *Fizgig* - Queenie stă lângă el de parcă ar vrea și ea să învețe cum să joace - în vreme ce femeile fac topless la soare pe puntea de pe *Papillon*. Keane traversează de la o barcă la alta ca să vorbească cu fratele lui, în vreme ce eu dau jos acoperitoarea de pe vele și fixează echipamentul. Sunt în cabină când Eamon coboară sub punte.

— Anna!

Mă îmbrățișează. E unul dintre lucrurile mele preferate la frații Sullivan, nu se dau în lături din a-și manifesta afecțiunea.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să navighez cu voi. A fost o plăcere!

— Nu vii cu noi?

— Vacanța mea e aproape pe sfârșite, așa că voi zbura de aici peste o zi sau două.

— Mulțumesc pentru pilotul automat.

— Mulțumesc că ai grijă de fratele meu, spune el. Știu că tu crezi că el te ajută pe tine, dar aş zice că e tocmai invers.

Când suntem gata de plecare, Eamon ne ajută să ne desprindem de *Peneireiro* și îmi întinde parâma.

— Drum bun, Anna! Sper să ne mai întâlnim!

— Și eu. Drum bun și ție!

Ne croim calea printre mulțimea de bărci ancorate în Saint Barths. Unul dintre iahturile uriașe pe lângă care trecem are cel puțin o sută cincizeci de metri lungime și are o carenă neagră atât de lucioasă, încât îmi văd propria barca reflectată în ea. Diseară, puntea i se va umple de oameni frumoși care vor bea șampanie, cu focuri de artificii izbucnind deasupra capetelor lor. Mă gândesc că poate eu și Keane vom vedea și noi artificiile de acolo de unde ne vom afla când vine Anul Nou. Însă, de îndată ce ieșim în larg și ridicăm pânzele, îmi dau seama că nu-mi pasă câtuși de puțin de artificii.

— Încotro?

Stau lângă Keane în carlingă. El poartă tricoul lui favorit - cel pe care îl purta prima oară când ne-am întâlnit - și are un zâmbet pe care mi-e imposibil să nu i-l întorc. Nu-i văd ochii în spatele ochelarilor, însă cutele dintre sprâncene i-au dispărut.

— Aș vrea să te duc în locul meu preferat din întreaga Mare a Caraibelor.

— Și unde ar fi asta?

— E surpriză.

Sunt cel puțin șase insule în apropiere de Saint Barths, și probabil aş ghici dacă aş încerca, însă el e fericit, iar noi suntem în larg.

— În regulă.

După moartea lui Ben, mi-am închipuit viața în nuanțe de gri, însă în seara asta, când soarele se scufundă în ocean, apa și cerul devin purpurii. Queenie își lipește trupușorul cald de coapsa mea, în timp ce creierul întețește senzația de vinovăție cum că ar fi prea devreme. Prea devreme să fiu atât de fericită. Îmi dau capul pe spate, îmi îndrept fața spre cer și rostesc cuvintele cu voce tare, clar și răspicat:

— Sunt al naibii de fericită acum!

— N-am fost niciodată mai bucuros să plec dintr-un loc, spune el. Am crezut că, dacă mă duc la Saint Barths...

— O să-ți exorcizezi demonii, sfârșesc în locul lui. Înțeleg prea bine că nu funcționează deloc.

Umerii i se detensionează.

— N-am spus nimănui în afara părinților mei, dar cel care conducea Mercedesul era un senator american.

— Vorbești serios?

Keane aprobă din cap.

— Tot este reales fiindcă promovează valorile familiei, doar în noaptea aceea era băut, cu amanta pe scaunul din dreapta. Acum, de fiecare dată când am nevoie de o proteză nouă, trimit factura la o casuță poștală din Washington D.C., iar factura este plătită. Atâta vreme cât îi țin identitatea secretă, sunt aranjat pe viață.

— Ești tentat să i-o faci publică?

— Uneori, da. Dar am cele mai bune proteze cumpărate din banii senatorului, iar el este nevoit să trăiască în propria ipocrizie.

— Chiar crezi că face asta? întreb.

— Poate că nu, dar îl va prinde karma din urmă într-o bună zi. Oricum, a fost de-a dreptul spectaculos,

să mă ia naiba, când l-ai făcut mitocan pe Jackson Kemp. Nu cred că a mai îndrăznit cineva să-i spună așa - cel puțin nu pe față.

— Îmi venea să-l pocnesc, dar m-am gândit că să-l jignesc ar fi puțin mai politicos. Îmi pare rău dacă ți-am stricat relația cu el. Era dureros să-l ascult vorbind.

— Mie îmi pare rău că te-am târât în mizeria mea.

— Mizeria ta. Mizeria mea. Deja pare că suntem în asta împreună.

— Mi-e greu să las în urmă ceva ce a jucat un rol atât de important în viața mea, spune Keane. Nu prea sunt sigur ce e de făcut acum.

— Ce spui de Jocurile Paralimpice?

— Cunosc un tip care a umblat după mine să-mi iau cetățenia și să mă alătur echipei americane, dar niciodată nu m-am simțit în stare să concurez împotriva unor marinari adevărați. Un lucru foarte jignitor la adresa persoanelor cu dizabilități, dar e crudul adevăr.

— În regulă, și... dacă te-ai alătura unei echipe de marinari cu dizabilități și ați concura împotriva unora adevărați? sugerez eu. Dacă nu poți fi ca ei, întrece-i.

Mă urmărește în tăcere, din colțul gurii răsărindu-i apoi un zâmbet intrigat.

— Mi-ar trebui o barcă.

— Și vom atrage sponsori.

— Noi?

— Crezi că am încredere să te las pe cont propriu? Plus de asta, vei avea nevoie de cineva care să conducă operațiunile cât ești la cursă - iar eu nu am o slujbă.

Keane râde.

— O să am nevoie de trei referințe și de o

scrisoare de recomandare.

— Pot să-l folosesc pe fratele tău ca referință?

— Nu dacă vrei slujba asta.

— Prima persoană pe care ar trebui s-o contactezi e Jackson Kemp. Nu strică niște bani dați din vină.

Poate că n-o să se materializeze nimic din toate astea, însă vorbitul ne ține mintea ocupată, departe de viitorul nesigur, și ne dă un scop, iar târziu în noapte discutăm despre fondarea unei organizații nonguvernamentale. Când ceasul anunță sfârșitul anului, eu și Keane am umplut deja carnetelul cu posibilități.

La vest, artificiile pictează cerul îndepărtat, ceea ce înseamnă că nu Saint Kitts e destinația noastră. Poate Keane ne duce la Nevis. Ori poate la Antigua, Guadelupe sau Dominica. Chiar nu contează unde, fiindcă suntem împreună.

— E miezul nopții, spune cu voce tare fix gândurile mele, iar stomacul mi se strânge ghem. An nou fericit, Anna!

— An nou fericit!

Mă sărută pe frunte cu ochii închiși, ca și cum știe drumul până acolo fără hartă. Atingerea buzelor lui e ușoară ca o pană, apoi dispare. Îmi atinge fața, plimbându-și degetul mare de la colțul gurii mele până într-un punct de sub ureche, un mic cutremur dezlănțuindu-se în urma lui. Ochii lui deschiși îi întâlnesc acum pe ai mei, iar eu abia pot să respir fiindcă știu că ceea ce va urma va schimba totul. Nu sunt îndrăgostită de Keane Sullivan, dar aș putea fi. Nu trebuie decât să îi accept inima care este ca o scrisoare deschisă și să promit că nu i-o frâng. Se apleacă spre mine, zâmbetul lui e o scânteie care-mi aprinde terminațiile nervoase.

Și mă sărută. Încet. Degetele lui îmi rămân pe față.

Nu ne smulgem hainele cu disperare, nu ne încheștăm limbile cu sălbăticie. Nu mă sărută ca preludiu; mă sărută de parcă sunt prima, ultima și tot ceea ce se află între ele. Se simte atât de al naibii de bine, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc, iar răspunsul lui este un râset încet pe care-l prind cu gura. Limita dintre dragoste și non-dragoste este foarte fină. Trec minute. Ore. Decenii. Vieți. Buzele lui se depărtează încet, apoi mă sărută pe vârful nasului și mă cuprinde cu brațul ca să mă cuibăresc la pieptul lui. Nu este foarte diferit față de cum stăm de obicei, doar că acum gura mi-e plină de dulceată. Degetele lui se plimbă prin părul meu, iar inima îmi bate în ritmul lui, *pentru el*.

— Asta a fost...

Vocea mi se pierde, incapabilă să gădesc cuvintele potrivite printre gândurile care-mi inundă creierul. L-am sărutat pe Ben de atât de multe ori, dar să-l sărut pe Keane a fost... mai bine. Nu știu cum să procesez acest lucru.

— Mai tare decât să-l faci mitocan pe Jackson Kemp?

Râd, recunoscătoare pentru cum pare Keane să știe de fiecare dată cum să-mi dezamorseze bombele emoționale din capul meu.

— Aproape.

— N-am plănuیت, să știi, spune el. Dar s-a ivit ocazia, și nici pe tine nu părea că te deranjează, așa că...

— Nu mai vorbi.

De data asta îl sărut eu, abandonându-mă plăcerii de a-mi afunda degetele în moliciunea părului său.

Sunt atentă la sunetele care mă învață ce-i place. Nu sunt pregătită pentru mai mult de atât – nu încă –, dar ce se întâmplă acum e bine. E suficient.

Ziua de azi este o ușă deschisă (25)

Mă trezesc când soarele pătrunde prin tambuchiul deschis în patul de la provă. Aud cum apa se lovește ușor de o carenă care nu înaintează. Prin deschizătură îl văd pe Keane pe punte, ocupându-se de funii. Oriunde ne-am fi îndreptat noaptea trecută, am ajuns la destinație. Mă ridic din pat și mă duc la baie să mă spăl pe dinți, fiindcă acum există și posibilitatea de a-l săruta și nu vreau să-mi miroasă gura. După ce termin, îl găsesc în cabină, pe punctul de a pune de cafea.

— Bună dimineța, îmi spune.

— Bună.

Îmi simt obrajii fierbinți. Sunt stânjenită și mă întreb dacă sunt singura copleșită de un val de rușine.

— Ai navigat toată noaptea?

Cabina pare mai micuță ca niciodată în timp ce mă duc spre el, neștiind cum merg lucrurile de genul ăsta. Azi suntem mai mult decât prieteni? Sau noaptea trecută, ajunul Anului Nou, a fost o excepție?

— Da, răspunde Keane. Am avut destulă energie cât să alimentez un oraș întreg.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să dorm.

Vine spre mine și mă cuprinde cu mâinile de solduri. Mă trage lent spre el. Îmi trec brațele pe după gâtul lui, iar când buzele ni se unesc, simt și la el un iz de pastă de dinți. Primul sărut este timid și moale. În pauza dintre primul și următorul sărut – nu mai mult de o secundă – nevoia mă izbește ca un val. Șoldurile

mi se ondulează peste ale lui, iar el își coboară mâinile, trăgându-mă mai aproape până când nu se mai poate zice unde mă termin eu și unde începe el. Spre deosebire de noaptea trecută, ziua de azi e o ușa deschisă. Trebuie doar să-i pășim pragul.

— O să ne distrugă asta? întreb eu fără suflare.

— Nu.

Mă sărută pe gât, iscându-mi niște fiori de-a lungul spatelui. Mă cutremur, iar râsul lui este năstrușnic și delicios.

— Ești sigur?

— Sunt sigur de la Bimini, Anna, spune, lipindu-și fruntea de a mea. Când te-ai uitat la mine și mi-ai spus că te-ai răzgândit în privința ouălor ăloră, pe chip ți se citeau o spaimă și o hotărâre, încât am zis pe loc că te voi urma până la capătul pământului dacă mă vei lăsa.

— Eu nu cred că am avut un astfel de moment revelator, zic.

Keane intrase în lumea mea ca străin și, pe nesimțite, devenise cineva atât de necesar mie, încât n-aș mai fi vrut să fiu fără el.

— Nu contează, spune el. Am ajuns amândoi în același punct.

— Unde suntem, mai exact?

El râde.

— Haide! Du-te și aruncă o privire!

Ies pe punte și văd că suntem ancorați într-un mic port de pe o insulă vulcanică unde nori grei sunt adunați în jurul celui mai înalt deal.

— Suntem în... Montserrat?

— Exact.

Când eu și Ben ne-am plănuit călătoria, ghidurile nu spuneau mare lucru despre această insulă, cu excepția erupției vulcanului Soufrière Hills din 1995

care îngropase mare parte din insulă sub lavă și cenușă. Până și cei de pe forumurile de navigație nu recomandau insula decât ca un popas peste noapte în drumul spre destinații mai sudice. Ben își dorea să vadă insula asta mai mult decât pe oricare alta, dar am păstrat informația pentru mine. Dacă ăsta era locul preferat al lui Keane, voiam să-l văd prin ochii lui.

— Montserrat mi-aduce aminte de acasă, spune el în timp ce ne ducem cu barca la docul orășelului Little Bay, cu toate că *orășel* e un cuvânt generos pentru o mână de clădiri. Stâncile și dealurile înverzite seamănă mult cu cele din Irlanda, iar mulți dintre oamenii de aici, indiferent de culoarea pielii, au origini irlandeze.

— E mai frumos decât mă așteptam.

— Nu e o reacție neobișnuită. Oamenii se așteaptă să vadă totul devastat, dar este atât de multă frumusețe aici. Așteaptă numai.

Doamna de la oficiul vamal ne verifică documentele de la Jost Van Dyke – pretindem că Saint Barths nici nu a existat – și achităm taxele necesare. În aceeași clădire se află și biroul pentru imigrări, unde ne sunt ștampilate pașapoartele, și suntem oficial în Montserrat. Ieșim din clădire. Lângă noi oprește o mașină de poliție. Din ea coboară un ofițer de culoare într-o uniformă albă, impecabilă, care i se adresează lui Keane:

— Să aveți o dimineață bună!

— Fie să ai drumul lin, răspunde Keane cu un accent exagerat.

Colțul gurii îi tremură ca și cum i-ar veni să râdă, dar eu nu înțeleg ce se petrece.

— Și fie să ajungi în rai înainte ca diavolul să afle

c-ai murit, continuă ofițerul, încercarea lui de a imita accentul irlandez fiind stricată de cel montserratez.

Cei doi izbucnesc în râs. Se îmbrățișează.

— Anna, spune Keane, strecurându-și un braț pe după talia mea. Acesta este un bun prieten și posibil văr renegat de-al șaselea din partea tatălui, Desmond Sullivan. Desmond, aceasta e Anna Beck, complicea mea.

Keane reușește cu măiestrie să evite a defini relația noastră, ceea ce e o ușurare fiindcă totul e prea nou pentru asta. Dau mâna cu Desmond, iar el ne conduce la mașina de patrulare.

— Tura mi se termină abia după prânz, dar vă pot duce la casa mea până termin.

— Avem o mică problemă cu o cățelușă, spune Keane. Am adoptat-o de pe Turks și Caicos. Are toate vaccinurile făcute și actele necesare, dar înțeleg că e nevoie și de un permis?

— Adu-o pe țărm, spune Desmond și ne face cu ochiul. Dacă întreabă cineva, e a mea.

— Împielitât mai ești.

Desmond râde.

— Moștenire de familie.

Eu și Keane ne întoarcem la barcă după Queenie și după bagajele noastre, apoi revenim pe plaja Little Bay, unde tragem barca deasupra liniei fluxului și o legăm de un copac. Queenie aleargă prin nisipul negru, bucuroasă să fie liberă după atâtea ore pe barcă. Când, într-un final, se liniștește, gâfâie mulțumită. Îi punem lesa și pornim în susul drumului, unde ne așteaptă Desmond.

— Festivalul din Montserrat se încheie astăzi, spune el, conducându-ne pe drumuri înguste printre dealuri, mărginite de copaci și de ferigi.

Totul e atât de verde.

— Sharon și Miles vor fi la paradă, dar când ne întoarcem cu toții acasă, ne vom trata cum trebuie, bine?

— Ar fi grozav! exclamă Keane.

Mă lămurește că „a te trata cu cineva” înseamnă să ieși cu prietenii, să mănânci, să bei, să vorbești și să asculți muzică.

— În Irlanda, o numim chermeză, dar conceptul e același.

Desmond locuiește într-un sat numit Lookout. Căsuța lui de culoarea fructului de mango se află în vârful unui deal care dă înspre golful unde apa are aceeași nuanță de albastru ca ramele ferestrelor.

— Satul, ne spune el, lăsându-ne să trecem prin ușa roșie din față, a fost ridicat după ce vulcanul a distrus partea inferioară a insulei, așa că mulți s-au relocat aici. Nu are încă o istorie bogată, așa că își descoperă încă savoarea.

Ne lasă, nu înainte să ne invite să ne simțim ca acasă, însă nu sunt decât două dormitoare.

— Nu-l putem da pe Miles afară din camera lui, spun eu. Oricât ar insista Desmond.

— De acord, motiv pentru care am luat și cortul.

— Te gândești la toate.

Mă prinde de talie cu o mână și mă trage spre el.

— Poți ghici la ce mă gândesc acum?

— Că ai vrea să faci un duș?

Cu o mână pe gâtul meu și cu degetul mare pe obraz, mă sărută ușor. Apoi apăsă. Îmi trec palmele pe spatele tricoului său și ne sărutăm acolo, în bucătărie, până rămânem fără aer.

— Un duș rece, spune el. Categorie rece.

Cât timp Keane e la duș, eu îi spăl protecția

pentru proteză. Nu am mai făcut-o, dar l-am urmărit de suficiente ori cât să știu cum se face. Proteza lui de zi cu zi stă sprijinită de casă, așa că îi las protecția curată și o șosetă trasă peste capăt și mă așez pe toaletă cu capacul lăsat în jos.

— Chestia asta te sperie și pe tine la fel de mult cum mă sperie pe mine?

— Te referi la noi? întreabă el din spatele perdelei înflorate.

— Da.

— Nici o fărâmbă.

— Mă gândesc că, după Ben, mi-e teamă să nu-mi fie iar tras preșul de sub picioare.

— Și este de înțeles, răspunde Keane. Ben suferea de ceva asupra căruia nu avea control, dar am trecut și eu prin aceleași lucruri și am luat o decizie diferită. Asta nu înseamnă că eu nu am zile negre când mă urăsc pe mine și pe toți din jurul meu. Dar dacă îți pot promite un lucru, acela ar fi că intenționez să părăsesc această lume bătrân, cocoșat și cu păr alb ieșindu-mi din urechi. Iar dacă imaginea asta nu te-a făcut să te îndoiești, atunci... sunt al tău atâta vreme cât mă vei vrea.

Atât de mult timp am crezut că, dacă m-aș îndrăgosti de altcineva, ar însemna că nu l-am iubit suficient pe Ben. Că acel ceva ce am avut noi nu a fost real. Nu am încetat să îl iubesc, doar că nu vreau să-l regret pe Keane Sullivan, lăsându-l să treacă pe lângă mine.

— Posibil să mă ai pe cap o vreme.

— Nu mi-am închipuit niciodată că vom avea această discuție într-o baie din Montserrat.

Apa se oprește, iar chipul îi apare pe după perdeaua de la duș.

— Dar cu cât te am pe cap mai mult, cu atât mai bine.

La o distanță scurtă de mers pe jos, găsim o mică baracă unde se servește mâncare la marginea drumului, așa că ne așezăm pe niște scaune din plastic și mâncăm lipii umplute cu cartofi și sos, pe care le facem să alunece pe gât în jos cu niște bere rece din Caraibe. Jucăm un joc în care trebuie să ghicim culoarea următoarei mașini care vine pe drum, după care ne întoarcem agale la casa lui Desmond, făcând cu mâna ori de câte ori ne salută vreun localnic.

Desmond este acasă când ajungem. O clipă mai târziu, intră și Sharon, cu brațele pline de pungi cu cumpărături. E o femeie înaltă cu păr creț, natural, care-mi mulțumește când o ajut cu câteva pungi. Miles, care probabil că merge la grădiniță, are un dinte lipsă în față.

— Miles, îl strigă Desmond, așezându-se pe vine în fața fiului său, el este prietenul meu, Keane Sullivan.

Băiețelul cascadează ochii mari.

— Sullivan ca pe mine?

— Da.

— Știu să spun pe litere Sullivan, anunță Miles.

Începe să enumere toate literele în ordine corectă, ridicând câte un deget pentru fiecare, până ajunge la opt.

— Opt litere!

— E foarte bine, spune Keane. Eu abia am învățat să-mi spun numele pe litere.

Miles râde cu poftă.

— Poate sunt mai deștept ca tine.

Așa cred.

— Keane, îl strigă Sharon, îmbrățișându-l cu o

mână și sărutându-l pe obraz, era și timpul să te arăți! Ți-am simțit lipsa.

— Și eu, răspunde el. Sharon, ea e Anna Beck, plusul meu.

— Minte, zic eu, urmând-o în bucătărie. El e plusul meu.

Când las cumpărăturile pe bufetul din bucătărie ce dă spre camera de zi, Miles aduce vorba de piciorul lui Keane, iar vocea lui e aproape o șoaptă când întreabă:

— Ești un fel de Iron Man?

— Puțin, zice Keane. Dar doar cu un singur picior.

— Tare!

Mulțumit că prietenul tatălui său e aproape un supererou, Miles fuge afară să se joace. Desmond și Keane ies pe prispă cu niște sticle de Guinness – „singura băutură potrivită pentru tratație” – în timp ce eu o ajut pe Sharon să despacheteze.

— De cât timp sunteți împreună? întreabă ea.

— Navigăm împreună de vreo cinci săptămâni, dar nu suntem împreună decât de vreo... șaisprezece ore.

Sharon râde.

— Foarte precis.

— Ne-a luat ceva – adică mie, sincer – să ne dăm seama cum stau lucrurile.

— E un om bun.

Mai scoate câteva sticle de Guinness din frigider, le deschide și îmi întinde și mie una.

— Hai să mergem afară. O să avem niște musafiri după festival, așa că ne ocupăm mai târziu de mâncare.

Stăm toți patru pe scaune, cu fața spre golful Margarita, în vreme ce Miles face tumbe în iarbă și se joacă cu Queenie. Desmond ne povestește cum, cu

șapte ani în urmă, a întâlnit un Keane beat, urinând la marginea drumului.

— Aveam de gând să-l arestez, dar mi-a spus că-l cheamă Sullivan, așa că l-am adus acasă și l-am făcut să-și revină din beție.

— Ce nu vă spune, intervine Keane, este că, după ce m-a făcut să-mi revin din beție, m-a scos la o friptură de capră și niște Guinness și ne-am îmbătat din nou.

Sharon îmi spune că este stilistă la un salon de coafură din împrejurimile satului Saint John, iar când mă întreabă cu ce mă ocup, omit să-i pomenesc de barul pirateresc. Le împărtășesc planul nostru de a pune bazele unei organizații nonprofit. Mă rușinez de cât de privilegiat este să vrei să strângi bani pentru o barcă de ultima generație, când Montserrat necesită reparații după mai bine de două decenii, însă zâmbetul ei este generos.

— I-ar face bine. Are nevoie de un scop.

Când după-amiaza se transformă în seară, încep să vină prieteni și rude, printre ei și o fată îmbrăcată într-o rochie roz aprins cu o diademă strălucitoare pe cap și o bandă de Miss Montserrat atârându-i pe umăr. E sora lui Sharon, Tanice, care a venit direct de la festival.

— Nu era nevoie să ne faci în ciudă cu originile tale regești, spune Keane. Noi suntem oameni obișnuiți.

Sharon își îndreaptă spatele și își pleacă puțin capul.

— Dar eu nu, domnule Sullivan. Eu sunt sora reginei.

Tanice își dă ochii peste cap și se duce la colecția de CD-uri a lui Desmond să pună niște muzică, își dă

jos tiara și își scoate tocurile înalte. Câțiva bărbați fac pui la grătar, iar câteva femei intră în bucătărie să despacheteze mâncărurile aduse. Eu trec de la un grup la altul, cu o Guinness în mână, și îi ascult cum se plâng de cât de mult durează să transformi Little Bay într-un orașel adevărat sau mai prind mici bârfe despre niște oameni pe care nu-i cunosc.

Dau ocol casei până pe latura vestică să privesc apusul. Keane vine în spatele meu și mă cuprinde cu brațele pe după umeri, lăsându-și bărbia pe creștetul meu.

— Dacă te uiți fix deasupra soarelui în timp ce coboară la orizont, poți vedea o sclipire verzuie.

Îl urmărim împreună, eu încerc să nu clilesc, însă, pe măsură ce soarele coboară, nu văd altceva decât cerul.

— Cred că am ratat-o.

— Data viitoare, atunci, spune Keane, sărutându-mă pe obraz. Mai avem multe apusuri de urmărit.

Lumea reală (26)

A doua zi de dimineață, Sharon ne lasă în satul Saint Peter la poalele dealului Fogarty unde începe Calea Oriole, o potecă ce traversează dealurile din centrul insulei și ajunge până la munții Lawyers. Queenie rămâne acasă să se joace cu Miles, în vreme ce eu și Keane mergem în drumeție prin pădurea deasă, cu copaci plini de liane cu frunze mari cât capetele noastre și cu ferigi înalte crescând de-a lungul potecii. Keane arată către o iguană mare ce se târăște printre crengile unui copac și auzim – dar nu le și vedem – cloncănitul găinușelor de munte și orăcăitul broaștelor cândva numeroase, acum aflate

pe cale de dispariție din pricina erupției.

Urcușul e mai abrupt decât am crezut, iar când ajungem în vârf suntem uzi learcă de transpirație. Însă de la o altitudine de peste 360 de metri putem vedea în orice direcție. La nord, barca mea este un punct albastru în port. Dincolo de ea se văd dealurile Silver, reminiscențe ale vulcanului fără viață. La sud, nori de abur și gaz plutesc deasupra domului vulcanului adormit din dealurile Soufrière, dâra piroclastică brăzdând insula verde ca o cicatrice cenușie și urâtă. Nevis și Antigua sunt două umbre stâncoase și albastrii la orizont.

— După ce am auzit discuțiile de aseară cu privire la construcțiile neterminate și la promisiunile de campanie neîndeplinite, nu-mi dau seama din ce trăiesc oamenii de pe insulă, spun eu. Dar, de aici de sus, pot înțelege de ce nu vor să plece în altă parte. Și înțeleg de ce îți place atât de mult.

— Foarte mulți oameni sunt atrași de distrugere, răspunde Keane. Dar eu pentru oameni revin.

Coborâm povârnișul și ne umplem buzunarele cu lămâi și guave din copacii pe care-i găsim de-a lungul potecii. Jos ne așteaptă Sharon și Miles. Queenie ne urmărește apropiindu-ne prin geamul deschis al micului SUV și dă din codiță.

— Dacă nu te deranjează, crezi că ai putea să ne lași în Little Bay să verificăm barca? întreabă Keane. O să chemăm un taxi să ne ducă înapoi la Lookout, ca să nu trebuiască să te întorci după noi.

Sharon ne lasă la Little Bay, iar Queenie sare în barca de salvare înainte să apucăm s-o împingem la apă. Ajunși pe Alberg, verificăm santina, ne asigurăm că motorul pornește, după care ne retragem extenuați la umbra prelatei din carlingă. Keane își scoate

proteza, șoseta și protecția și își freacă ciotul. Nu s-a plâns că l-ar durea în timpul urcușului, dar acum nu arată prea bine.

— Mă lași pe mine?

— Să ce? Să-mi freci piciorul?

— Se simte mai bine când o face altcineva.

— Așa e, spune, întâlnindu-mi privirea și susținând contactul vizual. Dar nu e nevoie.

— Dar vreau.

Mă aplec în față și îi iau partea de jos a piciorului drept în mâini. Membrul îi e ca o hartă topografică, cicatrice în relief și văi de piele normală, iar să-l ating acolo pare de-a dreptul intim. Dar când îmi trec încet degetele de-a lungul mușchilor gambei sale, el închide ochii și scoate un oftat. Îmi plimb degetul mare pe spatele genunchiului său, iar sunetul pe care-l scoate e unul de plăcere pură.

Nu durează mult până când degetele mele se obișnuiesc cu imprimeul cicatricelor lui. Nu le mai simt străine, ci ca făcând parte din Keane. El are încă ochii închiși când observ o ridicătură în partea din față a șortului său.

El deschide brusc ochii.

— La naiba! Anna, îmi pare rău, eu...

Își freacă fața cu o mână, în timp ce cu cealaltă își acoperă partea din față a șortului.

— Nu înseamnă nimic. E... De fapt, nu e adevărat. Te vreau atât de tare acum, încât abia mai pot suporta.

A trecut mai bine de un an de când am făcut sex. Corpul meu e pregătit, însă creierul e organul sexual care are îndoieli. Gândesc prea mult. Și-mi fac griji prea devreme.

— Te vreau tot timpul, continuă Keane. Mi te-am

imaginat goală de mai multe ori când eram, ei bine, când rămâneam singur cu gândurile mele, dar...

— Doamne! spun râzând, cu fața îmbujorată toată. Cum aş putea să mă compar cu o fantezie?

— Vino aici!

Îmi întinde mâna și îl las să mă tragă în poala lui, cu fața spre el. Prin straturile de material dintre noi, îi simt tăria cum mă împunge. Mâinile lui mari sunt calde pe spatele meu în timp ce mă sărută, cu buzele sărate de la transpirație.

— Te asigur că nimic din ce mi-am imaginat nu poate fi mai bine decât realitatea. Tu ești fantezia.

— Încep să cred că e prea frumos să fie adevărat. Nimeni nu e atât de perfect.

— În caz că n-ai observat, n-am un picior și sunt somer, deci probabil te-ai fi putut descurca mai bine de-atât.

— Probabil, îi zic luându-i bărbia țepoasă acum moale în palmele mele. Dar, din nu știu ce motiv, și eu te vreau.

Gura mea e pe gura lui când Queenie se strecoară între noi, amintindu-ne că nu suntem singuri. Sunt pe jumătate dezamăgită, pe jumătate ușurată.

— Se pare că și cealaltă fetiță a ta are nevoie de puțină atenție.

Keane o scarpină după urechi, uitându-se la mine.

— Te superi dacă punem pauză acestui moment?

— Avem tot timpul din lume, zic eu. Poate ar trebui să înotăm în schimb.

Costumele noastre de baie au rămas în casă, așa că rămânem în lenjeria de corp și sărim în apă. Câinele latră la noi.

— Sari, Queenie!

Îi fac semn să vină în apă, iar ea țopăie de

încântare. Se plimbă înainte și înapoi pe punte, lătrând de parcă asta ne-ar aduce înapoi din apă. În cele din urmă, sare și ea. Atinge suprafața cu eleganța unui pelican care împrășcă totul în jur și lipăie spre noi.

Înotăm până la mal, unde el se așază la marginea apei, în vreme ce eu și Queenie ne fugărim în susul și în josul plajei pustii, alungând păsările care se năpustesc asupra noastră și care nu ne vor acolo. Când încetăm jocul, Queenie îi aduce lui Keane un băț plutitor pe care i-l aruncă în apă ca ea să se ducă după el.

— Călătoria asta mi-a stricat ideea de uscat, spun eu, așezându-mă pe nisip lângă el. Nu vreau să mă întorc în lumea reală.

El râde.

— Dar ești în lumea reală, Anna.

— Știi ce vreau să spun.

— Știu. Dar oamenii optează tot timpul să renunțe la programul fix de la slujbele lor. Dacă vrei să continui să navighezi, vei găsi o cale. Sau te poți întoarce în Florida și trăi pe o barcă. Cum dorești.

— Cum rămâne cu tine?

— Eu vreau să fiu acolo unde ești și tu.

— Cum rămâne cu zeii vântului?

— Se pot duce învărtindu-se! zice și flutură bățul.

Mă întind cu spatele pe nisip și zâmbesc. Îmi îngădui să mă imaginez locuind împreună cu Keane la bordul lui Alberg.

— E o barcă destul de mică pentru doi oameni și un câine.

— Ne descurcăm pentru moment.

Odată asigurată barca, chemăm un taxi. Am lenjeria udă pe sub haine și fața roșie de la soare.

Ajunși în fața casei lui Desmond, Keane îi plătește taximetristului. Sharon îngrijește de o mică plumeria galbenă în curtea din față. Queenie dă fuga la Miles, care se joacă cu o minge de fotbal. Deși mi-a plăcut la nebunie dușul în aer liber de pe Jost Van Dyke, mă liniștește să văd felul în care jucăriile lui Miles sunt înghesuite pe colțurile căzii în timp ce fac duș ca să mă spăl de nisip.

Desmond se întoarce de la muncă și ne duce pe toți în zona avariată din partea sudică a insulei. Pe drum, ne spune că accesul în zona V – cea din jurul vulcanului unde s-au produs cele mai mari pagube – este permis doar oamenilor de știință de la Stația de observare a vulcanului din Montserrat și forțelor de ordine. Zonele mai îndepărtate de vulcan sunt deschise doar pe timpul zilei pentru grupurile de turiști, pentru vizitatorii de pe insulă sau pentru fermierii ale căror animale ajung să colinde prin zona avariată.

Trecem prin punctul de control al poliției, iar Desmond ne conduce prin pătura de cenușă până la râul Belham. Curând, începem să vedem casele abandonate. Unele arată de parcă oamenii ar mai locui încă înăuntru, în vreme ce altele au ferestrele sparte, cu buruieni ieșite în afară. Înaintăm și trecem pe lângă o casă plină de noroi și cenușă, din care se mai vede doar etajul al doilea. Lăsăm apoi în urmă un teren de golf, acum de nerecunoscut din cauza lavei împietrite și a cenușii.

— Casa părinților mei din Plymouth a fost distrusă în întregime, spune Sharon. Una este să te muți din casa în care ai crescut și alta este să pleci dintr-o casă care nu mai este. Uneori, sunt tristă că nu pot să-i arăt lui Miles unde am copilărit și că n-o să aibă parte

și de bunici care să nu trăiască în Saint John, dar nu e bine să rămâi agățat în trecut.

Plymouth este un oraș-fantomă blocat pe fundul unui râu format din roci, în vreme ce orășelele învecinate, Richmond Hill și Kinsale, sunt pline de case în ruine ca niște scoici abandonate și sparte. Pe deasupra lor tronează un munte de cenușă neagră și sulfurică.

— Vulcanul a fost foarte liniștit, spune Desmond. Dar în fiecare zi există activitate seismică, mici cutremure care comunică oamenilor de știință că insula e vie.

Plymouth nu este un mormânt, însă rămânem solemni pe drumul înapoi la Lookout. Miles îi vorbește încetisor lui Queenie de parcă aceasta l-ar înțelege, însă eu și Keane nu putem spune nimic despre vulcan care să nu fi fost probabil deja zis. Când ajungem acasă, cina – capră cu curry și cartofi aburiți la oala Crock-Pot a lui Sharon – este gata. Berile Guinness rămase de la petrecerea de noaptea trecută ne-au dezlegat limbile, așa că Desmond ne-a întrebat cum ne-am cunoscut eu și Keane.

În timp ce povestim, Keane aduce în discuție și episodul cu *Chemineau* și, spre oroarea mea, începe să vorbească despre Sara. Nu-mi imaginez că este atât de insensibil încât să pomenească despre faptul că a făcut sex cu ea, dar este și sincer până-n măduva oaselor.

— Noaptea aia se numără printre cele mai proaste din viața mea, continuă el. Sufeream de trac din cauză că eram înnebunit după Anna, dar ultima picătură a fost când i-am spus Sarei Anna. Nimeni dintre voi nu va fi surprins că m-a dat afară de pe barcă și că, de fapt, nu m-am culcat cu ea.

— Sinceră să fiu, chiar sunt surprinsă, spun. Când te-ai dus să te spovedești a doua zi...

— Nu m-am dus să mă spovedesc.

— Mincinosule!

— Ascultă, nu am făcut decât să-l întreb pe diacon, în opinia lui avizată, dacă ceea ce am făcut cu Sara – sau ce n-am făcut – se consideră un păcat. Mi-a spus că judecata mea, cel mai probabil, nu a fost cea mai bună, dar mi-a dat o binecuvântare neoficială și iată-ne aici.

Sharon își acoperă zâmbetul cu mâna, iar Desmond râde atât de tare, încât îi ies lacrimi din colțurile ochilor.

— Întregul incident ar fi putut fi evitat dacă i-aș fi spus Annei ce simt pentru ea la momentul respectiv, povestește Keane. Dar, având în vedere că ne știam de numai o săptămână, m-ar fi considerat nebun.

— Și cu ce crezi că e diferit acum? întreb.

— Acum te-ai pricopsit cu mine, zice și îmi face cu ochiul.

Restul povestirii se pierde printre râsete, iar Sharon ne spune că, atunci când era de vârsta mea, l-a întâlnit pe Desmond în timpul festivalului din Montserrat, unde el concura la competiția de cântat Calypso Monarch.

— Era un cântăreț teribil, zice ea. Dar era atât de drăguț, încât n-am avut inimă să-i spun.

— Este farmecul celor din familia Sullivan, replică Desmond. Odată ce te-a prins, nu mai ai scăpare.

Afecțiune adevărată (27)

Sâmbătă se simte de parcă ar fi ziua de plecare.

Desmond ne duce la un magazin cu articole pentru

scufundări din Little Bay, de unde Keane închiriază un recipient cu oxigen și își petrece dimineața curățând scoicile de pe fundul bărcii. Eu curăț cabina și trimit urări de Anul Nou celor de acasă, spunându-le mamei și Carlei că suntem la Montserrat. Însă nu sunt încă pregătită să le spun și de relația mea cu Keane. E totul prea nou și vreau să mai păstrez secretul puțin. Împreună refacem stocul de provizii, dar, având în vedere că am mâncat mai mult pe insulă sau împreună cu familia Sullivan, nu cumpărăm decât un bax de douăsprezece doze de cola și niște fructe proaspete.

— Ar trebui să plecăm curând, spune Keane, dând glas gândurilor pe care le aveam în timp ce returnează echipamentul la magazinul cu articole pentru scufundări. Desmond și Sharon ne-ar găzdui oricât am vrea să rămânem, dar mi-e teamă că profităm de bunăvoința lor.

— Care e următoarea destinație?

— Guadelupa, Dominica și Martinica sunt toate la o zi distanță una de cealaltă, iar vremea va ține cu noi, spune el. Le putem vizita pe toate sau pe care vrei. Tu decizi.

Nici nu mă mai gândesc la ruta lui Ben. Am trecut de insule pe care el ar fi vrut să le viziteze și am fost în locuri care nu făceau parte din planul lui. Singurul lucru pe care îl regret este că nu pot să caut informații, așa încât să știu ce are fiecare insulă de oferit.

— Tu ce ai alege? îl întreb pe Keane.

— Martinica este unul dintre locurile mele preferate din Caraibe, răspunde el. Aș ancora o noapte în Guadelupa și una în Dominica și aș coborî pe țărm în Martinica.

— Atunci hai să facem așa.

Luăm un taxi până acasă unde ne strângem lucrurile și ne luăm la revedere de la Sharon și de la Miles, promițându-le că ne vom întoarce curând în Montserrat. Miles o îmbrățișează pe Queenie până când aceasta îi fuge din brațe. Ajunși în port, încărcăm barca de salvare cu echipamentul nostru chiar în momentul în care mașina de patrulă a lui Desmond trage pe dreapta. Iese din mașină, iar eu mă aștept să joace joculețul irlandez cu Keane, însă, în schimb, Desmond spune:

— Mi-aș fi dorit să mai fi stat.

— Am fi putut, răspunde Keane, dar Miles trebuie să se întoarcă la grădiniță, iar Sharon la muncă și nu vrem să deranjăm. Cel mai bine e să vă amintiți de noi cu drag.

— Asta ar însemna că mi-e drag de tine.

— Să mă pupi în fund, Sullivan.

Desmond rânjește, iar Keane îl îmbrățișează.

— Cu bine, prietene. Să ne vizitezi curând. Și, Anna - e rândul meu la o îmbrățișare -, ești mereu bine-venită în casa noastră.

Ne urmărește cu privirea de pe doc cum ridicăm ancora și ne îndepărtăm. Îl văd în ceață în timp ce-i fac cu mâna.

Ne ducem de la Montserrat la Guadelupa, unde coborâm ancora în portul din Deshaies. Mâncăm. Dormim. Ne trezim de dimineață și pornim către Dominica. Petrecem noaptea în portul Prince Rupert. Mâncăm. Dormim. În drumul spre Martinica, eu îmi încerc mâna la pescuit și prind un ton mic, negru, pe care îl mâncăm la prânz, prăjit, cu sos de guave făcut în casă. După cum a prezis Keane, vântul ne-a fost prielnic, singura diferență dintre aceste traversări și

cele precedente este că petrecem mai puțin timp certându-ne la Scrabble și mai mult timp sărutându-ne. Am dormit împreună în patul de la provă, dar nu am făcut sex. La început, am apreciat răbdarea lui Keane, în vreme ce mă obișnuiam cu ideea de a avea o conexiune intimă și cu altcineva în afară de Ben. Dar... așteptasem destul.

În Martinica, ancorăm într-un port care arată ca o vedere ce a prins viață. Unde oceanul turcoaz atinge nisipul alb de lângă un sătuc cu acoperișuri roșii și munți înverziți în spate. Dealurile care înconjoară golful seamănă cu o îmbrățișare călduroasă, iar pontonul din lemn pare să pornească drept din ușa bisericii din sat.

— Bine ai venit la Les Anses d'Arlet! spune Keane. Cel mai frumos loc de pe pământ.

— Stai, am crezut că Montserrat e preferatul tău.

— Privit în ansamblu, este, mă lămurește el. Dar aș putea trăi fericit pentru tot restul zilelor mele în satul ăsta.

— Ei bine, așteptările mele tocmai au crescut considerabil.

Duc bărcuța la mal și folosesc un calculator dintr-un restaurant ca să rezolv cu vama. Dacă tot am Wi-Fi, închiriez o casă de oaspeți, sus pe dealul care dă spre plajă. Când mă întorc la barcă după Keane și Queenie, îi spun să-și împacheteze un bagaj pentru o noapte.

— Am o surpriză pentru tine.

— La fel de bună ca meciul de baseball din Puerto Rico? întreabă el.

— Și mai bună.

Cincisprezece minute și un deal abrupt mai târziu, ajungem la o căbănuță din lemn cu o bucătărie în aer liber și vedere spre port. Un hamac în dungi, suficient

de mare pentru două persoane, atârnă pe verandă, însă punctul central al camerei este patul dublu cu așternuturi curate și albe și cu o plasă împotriva țânțarilor de jur împrejur.

Keane admiră totul, apoi încuviințează din cap:

— Asta cu siguranță o să fie mai tare decât baseballul.

Râd și o închid pe Queenie în baie cu mâncare, apă și mingea ei preferată de tenis.

— Absolut. Adică mă gândeam că am putea merge pe plajă sau la vreo drumeție prin pădure sau...

Mă oprește cu sărutări moi, una după alta, în timp ce își strecoară o mână prin părul meu. Cu cealaltă mă mângâie în josul spatelui. Săruturile din moi devin mai apăsate, mai stringente, iar eu îi prind tricoul în pumni. Inima îmi bate nebunește. Ori eu îl trag în spate, ori el mă împinge înainte, însă găsim împreună marginea patului. Se așază și mă trage în poala lui.

Îmi atinge obrazul.

— Ești pregătită pentru mine, Anna?

— Da, îi șoptesc, atingându-i cu buzele interiorul încheieturii. Da, sunt.

Începe să-mi desfacă nasturii de la cămașă. Keane m-a văzut și ieri în bikini și în sutienul meu cu buline, însă astăzi mă simt expusă. Abia s-a uscat lipiciul pe inima mea frântă, că eu îi și ofer ciocanul. Însă, când îmi sărută pielea, chiar deasupra inimii, mă simt în siguranță.

Cămașa îmi aterizează pe podea în timp ce mă sărută pe umăr. Îi trag tricoul peste cap și îl arunc pe jos. Îl sărut în colțul gurii care se ridică mereu când zâmbește. Mă ridic în picioare să-mi dau jos pantalonii scurți, iar Keane mă privește în timp ce-mi desfac sutienul și-mi dau jos lenjeria. Îmi fac griji că am sânii

prea mici și prea mult păr pubian, însă, când îl aud cum trage aer în piept și cum îmi rostește numele, mă liniștesc. Dorința mi se aprinde între coapse.

Simțindu-mă mai îndrăzneată, mă urc la loc în poala lui și îl urmez când se trage mai în spate pe pat, mai întâi sub mine, apoi deasupra mea. Cearșafurile se strâng reci sub mine, în vreme ce gura lui își croiește drum de-a lungul corpului meu. Nesiguranța se strecoară pe când îi simt gura pe interiorul coapsei mele, dar se pierde numaidecât în fața plăcerii oferite de limba lui. Picioarele încă îmi tremură ca urmare a eliberării, timp în care el își scoate proteza și pantalonii scurți și își pune un prezervativ. Se mișcă deasupra mea. În mine.

— Dumnezeule! îi șoptesc cu gura lipită de umărul lui. N-ai idee ce bine e!

Keane își dă ochii peste cap și își mișcă șoldurile, făcându-mă să gem.

— Nu, nici cea mai vagă idee.

La început râdem, desincronizați - două trupuri ce nu s-au mai mișcat împreună până atunci -, dar odată ce ne găsim ritmul, lumea din jurul nostru dispare. Când terminăm, cu pielea transpirată și cu răsuflarea tăiată, cuvintele mi se învârt în cap precum o litanie: *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.* Mi-e teamă să le rostesc, dar când le transfer printr-un sărut în gura lui, simt că mi le dă înapoi.

— Iisuse, Anna, a fost...

Scoate un șuierat și își lipește buzele de fruntea mea. Pe cât de mult îmi place să-i simt gura pe a mea, săruturile pe frunte rămân simbolul familiei Sullivan pentru afecțiune sinceră și sunt preferatele mele.

— Exact.

Râde, se dă jos de pe mine și își ridică apoi brațul

ca să vin lângă el.

— Îți dai seama că m-ai terminat acum.

— Nici nu-mi pare rău.

Rămânem întinși unul lângă altul în timp ce soarele așterne un pătrat de lumină pe podea, iar afară păsările ciripesc. O mică șopârlă verde se furișează în susul peretelui, zăbovind o clipă să se uite la noi. Mă concentrez asupra acestor lucruri. Asupra lătratului scurt, puternic, al lui Queenie care își cere libertatea. Asupra bății ritmice a inimii lui Keane de sub urechea mea. Orice ca să-mi țin la distanță senzația de vinovăție pentru faptul că sentimentele mele față de acest bărbat ar putea fi mai mari decât orice am trăit până acum.

Sunt multe lucruri pe care am putea să le facem în Martinica, însă primele două zile le petrecem aproape în totalitate în pat, aventurându-ne afară doar ca să o scoatem pe Queenie la plimbare sau ca să mâncăm în bucătăria în aer liber. Îl tund pe Keane cu o foarfecă găsită într-un sertar, iar el îmi arată rutina lui de îngrijire, explicându-mi rolul fiecărui strat și cum își păstrează proteza. Ne memorăm trupurile unul celuilalt ca pe niște hărți, învățând ce locuri trebuie ocolite și unde să zăbovim. Dormim. Facem dragoste. Vorbim. Ne-o tragem. Râdem. Timpul este un periplu rapid când suntem împreună – deși ne învățăm încă de la început –, așa că ne întoarcem pe Alberg cu tot ce am descoperit.

Cabina bărcii miroase a portocalele aflate în plasa din cambuză, iar eu zâmbesc la vederea șepcii cu Cangrejeros care atârnă în cârligul de lângă scară. Albastrul s-a decolorat deja de la soare, iar șapca a prins forma capului meu. Stelele-de-mare de pe Insula

Porcilor stau înșirate pe marginea patului de la provă. Fotografia cu mine și Keane de la casa din petice atârnă lângă fotografia mea cu Ben. O casă nouă se ridică lângă cea veche.

— Am agățat hamacul, spune Keane, intrând în cabină în timp ce eu fac patul. Își strecoară brațele în jurul taliei mele pe la spate. Dar să dormim goi pe sub pătura asta pufoasă o să fie cea mai bună parte.

Obrajii mi se înfierbântă, cu toate că mai mult am fost dezbrăcată decât îmbrăcată în ultimele două zile, iar el râde încetisor.

— Am un cadou pentru tine, spune, scotocindu-se prin geantă. L-am cumpărat în San Juan, apoi tu mi-ai dăruit cana lui Ben și m-am temut că nu e suficient, dar acum... poftim.

Îmi întinde un pachet cât palma, împachetat în hârtie decorativă de Crăciun. În timp ce rup hârtia, Keane își scarpină creștetul capului. E atât de emoționat. Și eu sunt.

Înăuntru se află o pereche de cercei cu diamante, pietre neșlefuite montate în argint sterlin.

— Sunt diamante brute, spune el. Nemarcate. Le-am văzut într-o vitrină din Centrul Vechi și pur și simplu... păreau pentru tine.

— Sunt frumoși.

— Cum spuneam.

Râd și îl sărut.

— Poți fi mai puțin subtil din când în când?

— Te iubesc! exclamă el. Și știu că ar fi trebuit să mai țin în mine o vreme, dar ăsta e adevărul și nu mă simt deloc subtil momentan.

— Eu... nu știu cum să-ți răspund.

— Nu e chiar ceea ce voiam să aud, dar...

— Nu, adică... mi-e frică. Sunt pregătită să te

iubesc și nu sunt în același timp. Încă mă gândesc uneori la Ben și nu știu cum să mă opresc. Și poate că treaba asta o să ne explodeze în față, dar... vreau să încerc, spun, lăsându-mi umerii să cadă. Asta a fost cea mai puțin romantică declarație din toate timpurile.

Keane încuviințează scurt din cap.

— N-aș pune-o pe o felicitare.

— Și eu te iubesc!

Cuvintele îmi scapă la capătul unei răsuflări și la începutul unui zâmbet. Nu am vrut să le spun cu voce tare, dar iată.

— Nu vreau să fii un pansament, Keane Sullivan. Vreau să fii ceva real.

El îmi ia fața ușor în palme, cu blândețe, și mă sărută.

— Contează pe asta!

A doua zi de dimineată, luăm mai multe autobuze până la Fort-de-France, de unde închiriem o mașină. Când ne îndreptăm spre sud, Keane refuză să-mi spună unde mergem, în afară de faptul că e un loc pe care vrea să-l vad. La capătul falezei care dă spre ocean, în apropierea orașului Le Diamant, mă conduce dinaintea unui grup de douăsprezece statui din beton, dispuse în triunghi.

— În 1830, după ce sclavia a fost abolită pe teritoriul insulelor, începe Keane, un vas de comerț a adus în Martinica o încărcătură secretă de sclavi. Vasul nu a fost ancorat corespunzător în port și s-a ciocnit de stânca Diamond - arată cu degetul către o stâncă singuratică ce iese din apă - patruzeci de sclavi, prinși în lanțuri, s-au înecat.

O recunoaștere a înfrângerii se poate citi în statui, cu sprâncenele sculptate ca și cum ar purta povara

tristeții și colțurile gurii lăsate în jos. Acestea se înalță dintr-un câmp verde deasupra întinderii albastre a oceanului, înghețate în doliul lor cu durerea lor eternă. Lacrimile îmi umplu ochii.

— Statuile au fost aranjate astfel pentru a simboliza ruta triumghiulară dintre Africa de Vest, Caraibe și coloniile americane, continuă Keane. Și sunt îndreptate la o sută zece grade către Golful Guineei. Adică spre casă.

Deja plâng de-a binelea de-acum.

— Clădim monumente pentru a onora amintirea celor pierduți și pentru a ne aminti de tragedia unor oameni care tratează alți oameni ca pe niște obiecte, spune. M-am gândit la ce ai spus tu, cum că nu te poți opri din a te gândi la Ben. Ei bine, nici nu ți-am cerut asta. Ai construit deja un loc pentru el în inima ta, dar dacă mai ai puțin spațiu liber...

Am fața plânsă, lacrimile mi se adună în barbă când îl sărut și îi șoptesc:

— Am atât de mult loc și pentru tine!

Întorși la Les Anses d'Arlet, ne petrecem după-amiaza stând la o masă de plastic dintr-un cort de petrecere, bând cocktailuri Lorraine și ascultând muzică reggae. Localnicii nu vorbesc engleza, iar încercările lui Keane de a-și folosi franceza din liceu îi fac să râdă. Totuși ne descurcăm. Queenie lasă un grup de copii s-o îngroape în nisip. După ce termină, se ridică și se scutură, împrăștiind nisip peste tot și făcându-i pe aceștia să râdă și să țipe.

— Barca are nevoie de un nume, zic eu, odată întorși la bordul lui Alberg în acea seară. Ce spui de... *Braveheart*?

Keane strâmbă din nas.

— Ca filmul lui William Wallace? „Nu o să ne ia

niciodată libertatea?" Sună puțin cam... scoțian. Dar, desigur, e barca ta. Departe de mine să-ți spun ce să faci.

— Da, nu e ca și cum n-ai mai făcut-o *niciodată*.
Râde.

— Orice ai alege va fi perfect.

— Atâta vreme cât nu e *Braveheart*?

— Exact.

Mă mut în poala lui, cu fața spre el, și îl sărut pe gură, în timp ce cu șoldurile îi dau de înțeleș că-l vreau.

— Nu trebuie să găsesc un nume chiar acum.

— Nu.

De data asta râsul lui are ceva sexy, pervers, iar cu buzele pe gâtul meu îmi spune:

— Nu, nu trebuie.

Mai sunt și alte bărci în port, însă prelata de la tangon e suficient de joasă cât să nu trebuiască să coborâm în cabină. Keane își pune un prezervativ, iar eu îmi dau jos chiloții. Fără preludiu. Fără dulcegării. Doar o nevoie întâlnind o alta, iute, dur, gâfâit. După ce terminăm, îl sărut ușor pe toată fața și îi șoptesc la fiecare atingere că îl iubesc.

Diferența dintre Keane și Ben, îmi dau seama, este că Keane îmi aparține așa cum Ben nu a făcut-o niciodată. Ben m-a iubit, însă mereu și-a păstrat o cale de scăpare. Keane este al meu atâta vreme cât îl voi vrea. Și-o simt în tot ce spune și în tot ce face.

Mici fisuri (28)

Timpul petrecut în Martinica pare fără sfârșit. Zilele trec și noi explorăm fiecare colțișor al insulei.

Strângem cortul și mergem cu mașina până la

Presqu'île de la Caravelle, o peninsulă de pe partea de est a insulei cu o coastă sălbatică și cu o abundență de plaje de surf. Căutăm coliba cu articole de scufundat unde Leane i-a întâlnit pe Felix și pe Agda, însă nu dăm decât de o rămășiță abandonată, reintrată în drepturile naturii, cu tavanul locuit acum de șopârle. Campăm pe plajă pentru la noapte și ne petrecem următoarea zi învățând – sau reînvățând, în cazul lui Keane – cum să facem surf.

Într-o altă zi mergem până la Saint-Pierre, un orașel distrus în 1902 de erupția vulcanului Mount Pelée. O parte dintre ruine se află încă acolo, fundațiile clădirii fiind trase în apă. Saint-Pierre este un orașel mult mai mic acum, nereușind să-și revină niciodată în totalitate, multe dintre clădiri fiind baricadate, cu o catedrală catolică înălțându-se pustie. Mi-aduc aminte de Montserrat. De cât de mărunte sunt problemele mele prin comparație. Sunt doar un vizitator care are parte de ce are mai bun paradisul de oferit în loc de ce e mai rău.

Abia după nouă zile pe insulă aducem în discuție plecarea.

— Hai să mai stăm, propune Keane la micul dejun din carlingă. Putem să ne adăpostim în coliba abandonată. O reparăm. Creștem niște găini și niște capre și ne cultivăm singuri legumele.

— Eu întind niște gem de guave pe o felie de baghetă.

— Bine.

— Ai cedat mai ușor decât aș fi crezut.

— Îmi place la nebunie Martinica! Și nu doar datorită sexului.

— Nu, dar acum voi avea mereu cele mai frumoase amintiri cu insula asta.

Să fiu cu Keane e atât de ușor. Nu trebuie să ghicesc cum se simte și ador cât de des spune exact ce gândește. Zâmbesc. Îi spun să tacă din gură, deși îi iubesc fiecare cuvântel. Pornește stația radio și ascultăm prognoza meteo de la o stație din St. Lucia.

— Acum e șansa noastră, spune el. Altfel, vom prinde frontul și va trebui să mai rămânem două sau trei zile.

— Aș vrea să rămân la ancoră în portul ăsta pentru totdeauna!

— Cum rămâne cu Trinidad?

La un moment dat, în ultima săptămână și jumătate, Trinidad s-a îndepărtat atât de mult de pe radarul meu, încât am uitat complet de el. Acum nu mai contează atât de mult să urmez cursul lui Ben, însă am nevoie să duc călătoria asta la bun sfârșit. Am nevoie de încheiere. Singura modalitate de a scăpa de raza de tractare a acestei insule este să mergem acolo. Oftez.

— Hai să plecăm dimineață.

Tragem un pui de somn în hamac. Cumpărăm un homar gras pentru cină de la unul dintre pescarii locali, iar după ce vasele sunt spălate, mă joc cu Queenie pe punte în timp ce Keane își verifică e-mailurile.

— Anna!

Vocea lui e gravă, însă privirea îi e luminoasă când se uită la mine.

— Mi s-a oferit un loc la bordul unui vas de douăzeci de metri cu ocazia competiției Barbados Sailing Week, cu posibilitatea de a deveni parte permanentă din echipaj.

Colțurile gurii îi tremură, vrea să zâmbească, iar în timp ce Queenie îmi aruncă mingea în poală, mă

gândesc care e modul potrivit de a-i răspunde așa încât să nu las la iveală micile fisuri din inima mea. Eu și Keane am vorbit atât de mult despre a face ceva nou, ceva împreună, însă acesta e visul lui. Încearcă să ascundă, dar e ce-și dorește.

— Este excelent!

— Și totuși, nu simt o energie fericită.

— Ba sunt fericită.

Cu excepția junghiului din piept apărut la gândul că va pleca.

— Ar putea fi șansa pe care ți-o doreai.

El încuviințează din cap.

— Proprietarul vrea să mă alătur lor pentru partea cu ocolul geamandurilor din cadrul regatei, apoi să facem cursa lungă dintre Barbados și Antigua.

Entuziasmul lui e prea mare ca să fie înfrânat, iar zâmbetul lui mă face să mă întreb dacă nu e același cu ultimul pe care îl vedeau fostele lui iubite înainte să se lase purtat de zeii vântului. Clipesc, încercând să-mi alung lacrimile. Mă simt stupid pentru că am crezut că îmi aparține.

Zâmbetul lui piere.

— Plângi.

— Da, fiindcă sunt egoistă, zic, și mă frec la ochi cu podul palmelor. M-am lăsat să cred că vom construi ceva împreună. Am sperat că poate sunt suficientă cât să te fac să vrei să rămâi.

— Ești, dar...

— Partea cea mai rea e că nu este nevoie să explici. Înțeleg.

— Vino cu mine, spune el. Mergem la Barbados împreună, iar tu poți explora insula cât sunt eu la cursă.

— Și ce se întâmplă când vei pleca la Antigua? Sau

când proprietarul va vrea să rămâi pentru Key West sau Tasmania sau Dubai? Barbados nu făcea parte din planul lui Ben și cu siguranță nu face parte nici din al meu.

— Nu trebuie să fie ăsta sfârșitul, Anna, zice Keane. Mă voi întoarce.

— Când?

— Nu... nu știu.

— Nu pot fi planul tău de rezervă, zic. Am un tur de onoare de făcut pe o plajă din Trinidad și, deși te iubesc mai mult decât mi-aș fi putut închipui, pot face asta și fără tine.

— Atunci ce vrei să spui?

— Că amândoi avem un loc unde trebuie să fim. Dacă ne e sortit să fim împreună... ne vom găsi calea înapoi la celălalt.

Când mă sărută, mă scufund în sărutul lui, care a devenit la fel de esențial ca respiratul. Când e înăuntrul meu, tot trupul îl imploră să rămână, deși cuvintele nu o fac. Mai târziu, în timp ce e adormit, stau singură pe punte în întuneric – cu mirosul lui încă pe pielea mea și cu ecoul degetelor lui în părul meu – și plâng până adorm.

Ne prefacem că totul este în regulă când înaintăm de-a lungul pontonului din oraș către ușile deschise ale bisericii Saint-Henri pentru slujba de duminică. Îi spun lui Keane că-mi doresc să fie fericit. Că nu vreau să trăiască cu regret. Că voi fi mereu la doar un telefon sau un e-mail distanță. Însă minciuna nespusă este că-mi doresc să-l fac să se răzgândească. Îngenunchez în strană lângă el, ascultându-l cum recită rugăciunile pe care le știe pe de rost, în timp ce eu mă rog pentru un miracol.

Mă opresc iar și iar din a nu-i cere să rămână. Ar

fi egoist. El e egoist. Și eu sunt egoistă. Până la punctul în care ne anulăm unul pe celălalt și rămânem doar niște oameni, ciocnindu-ne în întuneric de zidurile vieții noastre, bâjbâind după întrerupătorul care să ne ofere lumina. Sperând să nu stricăm totul.

Când vine timpul ca Keane să plece, ia mașina închiriată. Mă sărută de un milion de ori pe ponton. Până când aproape riscă să întârzie la aeroport.

— Te iubesc, Anna, spune, sărutându-mă pe frunte, iar eu aproape că cedez. Sper că știi asta.

— Știu. Și eu te iubesc.

Nu mă uit cum pleacă cu mașina. Traversez pontonul și mă duc înapoi la Alberg fără să privesc în urmă. În anumite privințe, sunt iarăși în punctul de unde am plecat – singură și nefericită –, și totodată simt că m-am schimbat. Sunt mai puternică. Netemătoare. Poate eu și Keane vom fi împreună într-o zi, însă nu-mi voi pierde capacitatea de a funcționa din cauza pierderii lui. Dacă relația noastră mi-a adus fie și numai atât, e suficient.

Reginele-pirat (29)

Când am urcat a doua zi de dimineată pe punte, m-am trezit cu vecini noi – un catamaran de proporții și un vas cu pânze de cincisprezece metri. M-am pus în hamac cu niște pâine prăjită cu gem de guave și cu laptopul în brațe. Printre e-mailuri este și unul de la mama, în care se plânge că Rachel și noul ei iubit au început deja să vorbească despre mutatul împreună.

E prea devreme, scrie mama, dar Rachel nu a fost niciodată inspirată când a venit vorba de bărbați.

Râd. Poate nici una dintre noi nu este inspirată când vine vorba de bărbați. Doar că asta nu e

adevărat. Poate sincronizarea noastră nu a fost perfectă, însă Keane nu a fost bărbatul nepotrivit.

Mama nu are nevoie de încă un motiv de îngrijorare acum, așa că nu-i spun că navighez din nou singură. În schimb, îi povestesc despre Martinica, descriindu-i memorialul sclaviei și erupția vulcanului Mount Pelée, cum am făcut surf și cum am dormit în cort. Fac o poză cu mine și Queenie, cu Les Anses d'Arlet pe fundal, ca să vadă că sunt bine.

Ca să nu-i fie milă de mine, omit să-i spun adevărul Carlei, oferind în schimb o explicație cum că lui Keane i s-a oferit un job. Îi spun că voi pleca curând din Martinica și că ar trebui să ajung în Trinidad cam peste o săptămână. Linia de finis este atât de aproape. Am călătorit mai bine de două mii de kilometri.

Eu și Queenie pornim la apus. Briza e încă aspră, iar distanța până la Saint Vincent e mai mare decât traversarea de la Miami la Bimini – însă acum sunt mai încrezătoare decât eram atunci, iar pilotul automat îmi conferă o oarecare ușurare.

E puțin plictisitor fără Keane. Ascult muzică, termin cartea pe care am citit-o cât am traversat tot lanțul de insule și montez o undiță, fără să prind însă nimic. În timp ce Queenie ronțăie un bol întreg de mâncare pentru câini, eu îmi fac un sendviș. Tocmai când iau prima îmbucătură, aud un zgomot, iar când ridic privirea văd vela mare căzută pe punte, blocând deschizătura trapei.

— Rahat!

Urc scările și dau la o parte cu greu vela căzută. Barca înaintează încă, dar la o viteză mai mică, cu o singură velă. Nu s-a rupt nimic altceva – doar funga care ține vela principală –, dar nu mă pot cățăra de

una singură pe catarg ca să-o repar. Și chiar dacă aş putea, n-aş şti cum.

— Ce naiba mă fac acum? o întreb pe Queenie.

Ea îşi înclină capul, fără să-mi fie de vreun ajutor.

Keane ar fi avut o soluție și mă gândesc să-i dau mesaj, dar nu am semnal, așa că trebuie să mă descurc singură. Trebuie să improvizez o fungă.

— Fungă. Fungă.

Spun cuvântul iar și iar, ca și cum rostirea lui ar oferi și un răspuns. Și o face. Fiindcă prinsă de linia vieții este funga de la *spinnaker*.

Dezactivez pilotul automat, îndrept barca în direcția vântului și leg funga în vârful velei principale. Vela nu urcă până la capătul catargului, însă ocupă o porțiune suficient de mare cât să ajung la Saint Vincent.

Saint Lucia alunecă în noapte, iar eu dorm în episoade de câte douăzeci de minute, scanând orizontul pentru potențiale dezastre înainte să-mi setez fiecare alarmă. Răsăritul este o explozie de roz și galben pe cer, iar Saint Vincent se înalță amenințător înaintea mea. Sunt obosită și mi-e foame, dar fericirea bolborosește în mine ca o sticlă de cola agitată și-ncep să țopăi prin carlingă până când Queenie începe să latre. O ridic și o iau în brațe.

— Am reușit! îi zic. Suntem reginele-pirat din Caraibe! Ben ar fi mândru. Și Keane la fel. Dar, mai important de atât, sunt eu mândră de mine.

Primul băiat de barcă din Saint Vincent, Norman, pândește de pe mal într-un mic schif roz în timp ce eu cobor pânda și mă îndrept cu barca cu motor spre golful Wallilabou. Mă contactează prin stație, oferindu-și serviciile de amarare, iar eu îi răspund tot

prin stație că mă descurc singură. Neabătut, Norman aleargă pe lângă Alberg, insistând să mă ajute.

— Aruncă-mi o parâma! strigă el. Te duc la un loc de acostare pentru numai 20 de dolari din Caraibe de Est.

— Nu, mulțumesc.

Încerc să-mi mențin un ton al vocii plăcut, și totuși ferm. Douăzeci de dolari din Caraibe de Est înseamnă vreo șapte, opt dolari americani. Nu e o sumă considerabilă, dar nu am nevoie de ajutor. Doar că Norman nu se dă dus.

O altă rafală se aude prin stație, un alt băiat de bărci, Justice, oferindu-și turul ghidat prin Wallilabou și prin locurile unde s-au filmat *Pirații din Caraibe*.

— După ce te ajut cu acostatul, te pot duce și acolo!

— Nu sunt interesată, mulțumesc, răspund, dar și el îmi iese în întâmpinare.

Îmi aduc aminte de peștii remora care înoată cu rechinii, așteptând după resturile care cad din gurile rechinelor, doar că eu nu mă simt deloc ca un prădător neînfricat în acest scenariu. Mai ales nu atunci când Norman și Justice încep să se certe între ei, cu un accent atât de puternic, încât e de neînțeles și cu bărcile lor apropiindu-se prea mult de a mea.

Atunci apare și un al treilea schif, apoi un al patrulea, certându-se cu toții pe mine, cerându-mi să le arunc parâma, să cumpăr lucruri sau uitându-se în barca mea într-o manieră care mă face să mă simt inconfortabil. Norman se agață de linia vieții, revendicându-și drepturile față de ceilalți.

— Te rog să-ți iei mâinile de pe barca mea!

Vocea mea se pierde pe fundalul certei lor. Mă duc la dulapul din carlingă și scot de acolo un pistol

de semnalizare. Îl încarc. Mă urc pe acoperișul cabinei și țin:

— Nu vreau un afurisit de loc de amarare!

Bărbații amuțesc, cu ochii cășcați cât cepele.

— Nu vreau nici un tur! Nu vreau nici un colier!

Strig cât pot de tare și îndrept pistolul de semnalizare spre schiful lui Norman. N-aș trage niciodată, dar atâta vreme cât crede că aș face-o, dețin un avantaj.

— Vreau să îți iei mâinile de pe barca mea și să dispari!

El își ridică brațele în semn de predare și face o față către ceilalți care ar spune *N-am făcut nimic greșit*. Bărbații ăștia nu încearcă decât să se susțină pe ei și pe familiile lor, însă agresivitatea lor e prea mult de îndurat.

— Să dispăreți cu toții! Plecați naibii de lângă mine!

Bombăne între ei în timp ce se depărtează. Se mai uită peste umăr ca și cum s-ar aștepta să-i rog să se întoarcă. Mă fac vrăjitoare albă și neună. Îmi tremură mâinile când cobor înapoi în carlingă, întorc barca și pornesc în goană cât mai departe de golful Wallilabou.

Îmi simt pleoapele grele de extenuare – sunt atât de obosită, încât aș plânge –, dar nu mai am decât patru sau cinci ore până la Bequia, următoarea insulă din lanțul Grenadinelor. Îmi scapă un râs isteric când îmi dau seama că patru sau cinci ore pe mare nu mă mai sperie. Dau ocol coastei insulei Saint Vincent până când sunt suficient de calmă cât să ridic vela mea avariata și să opresc motorul.

Apa din golful Admiralty este atât de verde și de limpede, încât îmi pot vedea ancora îngropată în nisip

pe fundul ei. Mă arunc în apă de la pupă, iar Queenie se aruncă și ea după mine, înotând câinește în cercuri în jurul meu în vreme ce eu plutesc pe spate în lumina soarelui. Am burta plină de clătite, iar apa rece face ca ultimele urme din St. Vincent să se evapore ca transpirația. Tragem un pui de somn lung în hamac, coborâm la țărm să rezolvăm cu vama și ne plimbăm pe pasarela Belmont, o fâșie îngustă de ciment care se întinde de-a lungul falezei. Mâncăm pizza cu pește-leu de la o colibă mică și albastră. Și ne oprim la Daffodil Marine Services ca să-mi las rufele murdare și să angajez pe cineva să-mi repare funga. Daffodil - o femeie de afaceri autodidactă care a făcut din propria afacere cu băieți de barcă un adevărat imperiu al serviciilor marine - îmi garantează că ambele treburi vor fi rezolvate până mâine-dimineață.

Întoarse pe barcă, schițez un desen cu mine și câinele meu ca regine-pirat - Queenie cu un bandaj pe ochi, iar eu cu două săbii încrucișate la ceafă - dedesubt scriu *State of Grace O'Malley*. Trec perioade lungi fără să scot un cuvânt. Stau eu cu mine și, în sufletul meu, sunt mulțumită. Nici măcar faptul că mi-e dor de Keane nu schimbă asta.

Portul e animat de iahturi, pescari și feriboturi venite de pe celelalte insule, iar o femeie albă de pe cea mai apropiată barcă cu vele strigă din depărtare. Se prezintă drept Joyce Fields din Port Huton, Michigan, iar după ce îi strig și eu cum mă cheamă, mă invită la ea să bem ceva. O pun pe Queenie în bărcuță și un minut mai târziu mi se pune în mână un pahar de punci de rom.

— Vino, ia un loc!

Joyce este o femeie în formă de măr îmbrăcată într-un costum de baie fără bretele care pare în

permanență să alunece de pe ea. Are pielea aproape neagră de la soare, iar eu mă întreb dacă și a mea arată la fel. Nu știu dacă din cauza romului, a insulei sau a unei combinații între cele două, însă strălucește de fericire.

— De unde ești, Anna?

Este o întrebare simplă, însă căminul meu este aici, acum.

— Cred că din Florida.

Ea râde.

— Crezi?

— Sunt nomadă momentan, dar am început călătoria asta în Fort Lauderdale.

— Doamne, ești atât de tânără! exclamă Joyce, îngrijorată ca o mamă, ceea ce e foarte emoționant. Ai parcurs tot drumul ăsta de una singură?

— Am parcurs și singură o bucată, dar am avut companie în cea mai mare parte a călătoriei.

— Noi venim din Grenada, spune ea. Ne-am rezervat vreo doi ani să navigăm prin Caraibe, dar cel mai mult ne place în insulele Grenadine și în Grenada, așa că am tot mers de la una la alta în ultimele șase luni. Tu încotro?

— Spre sud la Trinidad, dar posibil să merg și mai departe. Nu chiar imediat, trebuie să economisesc niște bani, dar...

Iau o gură din punci, surprinsă de mine însămi. Să trec prin Canalul Panama ar fi incredibil de dificil și nu știu dacă vreau să traversez tot Oceanul Pacific de una singură, dar nimic nu este exclus.

— Da. Mă pot duce unde vreau.

Iau cina cu Joyce și soțul ei, Mike, care vine cu barca de la mal cu o găleată de homari. Monștrii cu carcasa portocalie mi-au trimis un junghi de dor,

amintindu-mi de Keane. Fac o poză și i-o trimit cu mesajul: *Uite ce mănâncă săracii. Mi-e dor de fața ta și de restul.* Comparăm impresii despre insulele pe care le-am vizitat toți trei și râd când îmi aduc aminte cum am țipat ca o nebună în golful Wallilabou.

— E greu să aleg o favorită, spune Joyce. Dar cred că a mea e Mayreau, chiar mai jos de aici. Plajă superbă, baruri minunate, iar parcul național din Tobago Cays este spectaculos. Țestoase peste tot. Poți chiar și să înoți cu ele.

Mă bucur că am destul rom cât să-mi ascund roșeața din obraji când îi spun că preferata mea e Martinica. Nu e întru totul o minciună când îi spun că asta se datorează memorialului sclaviei și plajei din Les Anses d'Arlet.

Înainte să plec, Joyce îmi face o poză pentru blogul ei de navigație și îmi propune să luăm prânzul împreună a doua zi. Un zumzet călduros îmi persistă în cap, în corp, în timp ce o duc cu bărcuța pe Queenie până la mal pentru o mică treabă câinească. Adorm cu tambuchiul deschis ca să văd stelele și visez la țestoasele de mare.

*

Alexander de la Daffodil își face apariția în zori, cu o geantă mare de rufe spălate și cu un lanț de înlocuit pentru funga mea. Încă încerc să mă dezmeticesc pe deplin, că el deja se cațără pe catarg și trage de funga defectă, aducând-o pe punte. În doar câteva minute, noul lanț este gata instalat. Alexander îmi duce gunoiul, iar eu ascult prognoza meteo ca să mă asigur că am o fereastră de vreme bună.

Tocmai când ridic ancora, Joyce iese pe punte în

costumul ei de baie care atârnă îndoielnic pe ea, cu o cană uriașă de cafea în mână.

— Pleci?

— Trebuie să înot cu țestoasele alea.

Râsul ei ajunge purtat de vânt până la mine.

— Distracție plăcută! Să ai grijă!

— Și tu! Și mulțumesc pentru cină!

Înainte să ies din raza de acoperire a semnalului de pe insulă, îmi verific telefonul să văd dacă nu mi-a răspuns Keane cât am dormit, însă nu am nici un mesaj.

Vela mare este la capacitate maximă, iar barca tâșnește prin apă. Trec de Canouan și intru pe culoarul de deasupra insulei Mayreau. Mă gândesc să mă duc până în golful Salt Whistle să văd și eu de ce îi place lui Joyce atât de mult, însă acum îmi doresc mai mult să înot cu țestoasele. Vânturile oceanice se întetesc, așa că strâng vela până când ajung în partea de sub vânt de la Tobago Cays. Strâng velele mai devreme și înaintez cu grijă cu ajutorul motorului, uitându-mă după semnele nautice care să-mi indice prezența recifelor. Sunt vreo douăsprezece bărci de toate mărimile și de toate tipurile ancorate pe plaja unei mici insule nelocuite, așa că leg barca de o bilă de amarare chiar când un paznic se îndreaptă spre mine să-mi colecteze taxa.

Când mă scufund în apa clară și puțin adâncă și văd prima mea țestoasa de mare – suficient de aproape cât să o pot atinge, plutind în apă ca o pasăre în zbor – tot ce a fost nevoie să fac ca să ajung aici a părut deodată o nimica toată. Țestoasa se uită la mine și pleacă înot. Pe sub apă, timpul își pierde însemnătatea, iar eu o urmăresc pe noua mea prietenă cum se îndreaptă spre fundul apei, ca apoi să iasă la

suprafață, scoțându-și capul în lumea uscatului. Înot până când membrele mi se fac ca niște tăieței, iar stomacul e gata să fie umplut.

Queenie îmi aduce mingea să o arunc cât beau o supă și mănânc un sendviș pe puntea din față. O leg de patul de la provă ca să nu i se întâmple nimic peste noapte și adorm în hamac, întinsă sub stelele împrăștiate pe cerul nopții ca niște confetti.

În visele mele, sunt înapoi în Fort Lauderdale, în vechiul meu apartament, cu fața lui Ben deasupra mea și cu șoldurile lui mișcându-se lin peste ale mele. Îi simt părul moale printre degete și pe el înăuntrul meu. Mă trezesc speriată de propria-mi voce, un geamăt, și mă întind la loc cu inima bătându-mi nebunește. Corpul îmi pulsează de la un orgasm avut în somn. Lacrimi de dezamăgire și de vină, de fericire și de confuzie îmi umplu ochii. Cu atât mai mult când îmi dau seama că trupul care se mișca peste al meu nu era al lui Ben. Ci al lui Keane.

Renunț să mai încerc s-adorm când prima fâșie de lumină apare la orizont. Nu e suficient de puternică să fie încă răsăritul când ridic ancora și mă îndrept spre sud. Mă opresc puțin la Union Island ca să las în urmă amintirea Grenadinelor și ca să o scot pe Queenie la o plimbare. În vreme ce adulmecă într-un tufiș, în căutare de șopârle, eu îi dau un mesaj lui Keane: *Urăsc că fiecare parte din mine duce dorul fiecărei părți din tine.* Regret de îndată ce-l trimit. Nu mă ajută deloc să trec peste trimițându-i mesaje.

O oră mai târziu, sunt din nou în larg și mă îndrept spre Grenada, ultima oprire înainte de Trinidad.

Delfinii mă acompaniază în primele două ore, iar cu pilotul automat pornit stau pe puntea din față și mă

uit la ei cum se iau la întrecere cu barca. Sunt delfini comuni - o specie pe care n-am mai văzut-o până acum - cu spatele mai închis la culoare decât cei cu botul alungit și cu pielea deschisă la culoare în părți. După ce s-au distrat suficient, dispar, iar mie îmi rămâne să umplu de una singură orele rămase. Mă gândesc mult la visul meu și dacă nu cumva l-am dat pe Ben la o parte prea repede în favoarea lui Keane.

În epoca victoriană, regulile societății dictau ca văduvele să poarte doliu un an și o zi, trecând apoi la semi-doliu, când li se permitea să îmbrace și alte culori. Chiar dacă sentimentele văduvei nu erau clare, regulile erau. Însă perioada mea de un an și o zi se apropia cu repeziciune, iar eu nu știam ce am de făcut, darămite ce să simt. Nu există o cale anume de a jeli, însă eu am făcut un pas înapoi. Sunt furioasă pe Keane că a plecat și furioasă pe Ben că s-a întors.

Pun niște muzică dance și îi alung pe amândoi din minte. Cânt din toți răunchii. Pun pauză ca să mă minunez de faptul că, la opt kilometri depărtare, un vulcan subacvatic activ numit *Fă-i praf, Jenny* se ridică o insulă. Peste o mie de ani de-acum, o altă femeie va naviga singură pe aici; alți oameni se vor stabili aici și își vor face un cămin. Și, încă o dată, Mama Natură pune mărunta mea viață în perspectivă.

Apusul este iminent când strâng trinca și cobor vela principală. Continui să înaintez cu ajutorul motorului până la adăpostul portului insulei Hog. Grenada seamănă cu celelalte insule - dealuri verzi și plaje aurii -, iar eu sunt aproape de gura portului când se aude alarma motorului. Queenie începe să latre, iar eu nu știu ce să fac altceva decât să opresc motorul. Jos în cabină, ridic scările și deschid cutia motorului. Căldura mă izbește. Miroase a vopsea arsă. Nu e foc,

nu e fum, însă motorul e cu siguranță supraîncălzit.

— Rahat!

Asta e o problemă mai mare decât cu funga. Nu pot să intru într-un port plin cu bărci, să opresc și să ancoriez fără motor. Și, spre deosebire de Saint Vincent, unde aveam de ales dintre băieții de barcă, aici nu e nimeni. Mă gândesc să cer ajutorul prin stație, însă mândria mă oprește. E rușinos să nu știu ce s-a întâmplat cu propria barcă. Mai mult decât atât, începe să se și întunece.

— Dacă aș putea să mă duc la mal cu barca de salvare... O, Doamne! Știu ce am de făcut! Știu ce am de făcut!

Deschid larg unul dintre dulapurile din carlingă și iau o funie. Dau fuga pe puntea din față și leg frânghia de unul dintre tacheți. Ținându-mă de linia vieții, cobor în barca de salvare... și îl trag pe Albert în port.

Naufragiată în paradis (30)

Îmi petrec mare parte din dimineața următoare pe internet, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu motorul. Nu sunt sigură că-mi permit un mecanic profesionist. Sper doar să fie o problemă suficient de ușoară cât să o repar singură. Sau poate voi cere ajutorul cuiva de la una dintre bărcile vecine. Toate semnele indică faptul că pompa de apă s-a defectat, așa că iau un autobuz local - o dubă mare cu vreo cincisprezece oameni înghesuiți înăuntru - până la cel mai apropiat atelier nautic în căutarea unei pompe noi.

— Așteptăm un transport din Trinidad, îmi spune mecanicul. Va ajunge aici pe marți sau miercuri.

— Credeți că aș găsi-o în altă parte?

El ridică din umeri.

— Pot da niște telefoane, dar e destul de improbabil.

— Cât costă?

— Cam trei sute de dolari americani, spune el. Plus manopera, dacă vrei pe cineva să ți-o instaleze. Asta te va duce undeva la patru sute cincizeci de dolari.

Îmi aduc aminte de când eram în Provo, când eu și Keane am hotărât să nu cheltuim bani în plus așteptând o fereastră de vreme bună. Retrospectia și umărul dislocat m-au împiedicat atunci, însă acum îmi permiteam o pompă de apă.

— Anunțați-mă când vine piesa, zic. Hotărâsc mai târziu în privința manoperei.

Cum nu am nimic de făcut până când sosește pompa de apă, decid să mă bucur de Grenada. Mă opresc la o băcănie din Grand Anse să-mi refac proviziile, apoi mă joc cu Queenie pe punte în timp ce gătesc la oala sub presiune niște pui cu orez și fasole. Mai târziu, când muzica începe să răzbată peste ape de la barul de pe insula Hog, iar o discuție animată de pe barca vecină face ca noaptea să fie prea gălăgioasă pentru dormit, mă legăn în hamac cu Queenie.

Și trusei tale de scule îi e dor de tine, îi scriu eu lui Keane.

O fac fără să gândesc, dar el nu răspunde, așa cum nu mi-a răspuns nici la celelalte mesaje. Poate în mijlocul oceanului cuvintele mele se pierd în neant. Poate o trusă de scule e un preț prea mic pentru fuga lui Keane. Îndoiala are un stil de a se furișa prin cele mai mici crăpături și a prinde rădăcini, chiar dacă nu cred că Keane ar pleca vreodată așa. Dar, totuși, trebuie să mă opresc din a mai face asta. Trebuie să

merg mai departe.

Le scriu câte un e-mail mamei și Carlei, spunându-le că am ajuns în Grenada. Sărbătoresc traversarea de trei mii de kilometri. Îmi împart victoria cu o fungă ruptă și cu un motor stricat. Le anexez poza cu mine și Joyce făcută în Bequia. Nu mi-am dedicat multe cuvinte descrierii locurilor și oamenilor pe care i-am întâlnit, însă mă păstrez pentru marea istorisire.

Carla îmi trimite răspuns aproape imediat.

A, arăți atât de diferit. Și nu doar pentru că zâmbești. Arăți ca Anna pe care mi-o amintesc eu. Mi-e dor de tine, dar mă bucur enorm să văd cât de departe ai ajuns, atât geografic, cât și emoțional. La bar, îți urmărim progresul pe o hartă, dar sunt sigură că am ratat niște locuri. Abia aștept să aud toate detaliile, mai ales cele despre Keane Sullivan, pentru că și din povestea aia am ratat niște detalii. Drum bun. XOXO - C.

Sâmbătă, iau un autobuz până în piața din Saint George, unde rătăcesc pe o stradă străjuită de tarabe încărcate cu legume și fructe, condiment și suvenire. Cumpăr niște fructe pe care nu le-am mai văzut niciodată - graviola, mangustan și măr-de-zahăr - în vreme ce vânzătorii își strigă în gura mare ofertele la tricouri, sacoșe din pânză, sticlute cu sos iute și coliere din condiment. Mirosul de pui mă învăluie în timp ce beau apă dintr-o nucă de cocos cu un pai și cumpăr un săculeț de condimente pentru mama - nucșoară întreagă, anason, bețe de scortişoară și niște semințe mici negre numite fenicul. Găsesc o rochie de vară din batic albastru și o crăticioară din inox pentru Maisie. Mă las convinsă să cumpăr trei coliere din

condimente - făcute din nucșoară roșie, scorțișoară, ghimbir, cuișoare, nucșoară și turmeric - pentru zece dolari, din Caraibe de Est, de către o doamnă care are brațele pline de ele.

— Le agăți în bucătărie sau în baie, îmi spune ea. Te țin vreo trei ani, iar la fiecare șase luni le înmoi puțin în apă să reîmprospătezi mirosul.

Ultima mea oprire este la un vânzător de carne, de unde cumpăr niște bucăți de coadă de vacă pe care le gătesc mai târziu cu orez, fasole și varză la abur. După cină, încerc unul dintre acele mere-de-zahăr. Îi curăț coaja tare. Pulpa albă e moale și dulce ca budinca, iar fiecare bucățică are câte o sămânță. Ai mult de muncă pentru un fruct atât de mic, dar merită. Învelesc câteva semințe într-un șervet de hârtie umezit și le pun într-o pungă din plastic. Poate o să fac rost de niște pământ și o să-mi cresc propriul copăcel.

Duminică după-amiază, un grup de turiști veniți din toată lumea încarcă lăzi de bere în bărcile lor de salvare și pornesc împreună înspre plaja din fața barului numit Roger's Barefoot Beach Bar, unde cântă o formație de reggae. Urmăresc cu privirea din carlingă cum o doamnă albă care seamănă cu o bunică și care poartă o pălărie din paie cu boruri largi se apleacă peste marginea bărcuței, trecând în viteză și strigând:

— Veniți la concertul din barcă!

O iau pe Queenie, două sticle de Carib și o pungă de chipsuri și mă alătur petrecerii. Îmi leg bărcuța de o alta, aparținând unui tip alb, chel, pe la vreo treizeci de ani. Câinele lui, o potaie roșiatică și flocoasă, vine la barcă s-o întâmpine pe Queenie înainte ca eu să apuc să fac nodul.

— Scuze, zice el, Gus e un tip prietenos.

— Nici o problemă. Queenie se bucură și ea de puțină companie.

— Eu sunt Dave, spune, și se întinde să dea mâna cu mine.

— Anna.

— De unde ești?

— Tehnic vorbind, din Florida, spun. Dar aparțin bărcii de acolo.

Râde.

— Îmi place cum pui problema. Foarte adevărat. Atunci... eu aparțin bărcii de acolo.

Urmăresc direcția arătată de degetul lui până ajung la o versiune mai mică și mai uzată decât barca mea, numele ei, *Patru Pescăruși*, vopsit pe cadrul pupei.

— E singurul Alberg în afară de al meu pe care l-am văzut de când am plecat din Florida.

Dave îmi spune cum își petrece mare parte din an în Caraibe, însă acasă, în Cleveland, lucrează ca barman în fiecare vară ca să-și poată permite pasiunea pentru navigație. Eu îi spun că am fugit de acasă, iar el râde. După concertul din barcă, ne facem unul altuia turul propriului Alberg.

— La naiba! face el. A ta e mult mai curată decât a mea!

— Așa o fi. Dar pun pariu că a ta funcționează.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt destul de sigură că e pompa de apă, zic. Cei de la atelier spun că ar trebui să primească piesa pe stoc marți sau miercuri.

— Sunt lucruri mai rele decât să rămâi naufragiată în paradis, spune el. Dacă ai nevoie de cineva care să o monteze, te ajut bucuros.

Dave îmi admiră desenul cu pirați, iar când vede

fotografia de la casa din petice, mă întreabă dacă Keane e iubitul meu. Eu m-am prefăcut că scutur și învârt un glob de cristal.

— Nu pot prezice încă.

El râde.

— Distanța poate strica totul.

Mergem de pe barca mea pe a lui, făcând slalom printre cele ancorate și învârtindu-ne în cercuri în spațiile libere dintre ele. Izbucnim în râs ca niște copii când un bătrân iese din cabina lui să țipe la noi.

Patru pescăruși e plină de lucruri - unelte, vele de rezervă, haine pretutindeni, un ventilator stricat prins de balustrade - întocmai ca o debara care și-a împrăștiat peste tot conținutul. Nu am nici cea mai vagă idee unde mai încap Dave și câinele lui într-un spațiu atât de mic.

— Dau vina pe un val puternic, spune el. Dar da, e cam dezastru.

Lipit de perete este o fotografie cu el și o blondă drăguță.

— Relație la distanță? întreb.

— Mda, zice și ridică palma strânsă în pumn ca să ciocnesc cu el. O să vină în vreo două săptămâni. Ar trebui să mă apuc de curățenie curând.

— Cred că mai bine arunci totul peste bord și o iei de la zero.

Râde.

— Sau dau foc bărcii și folosesc banii de pe asigurare să-mi iau alta nouă.

Dave deschide niște Bud Light pe care le-a adus din Ohio. Bem și ne jucăm domino până la apus. Mă duce înapoi la barcă atunci când luminile încep să se aprindă în port.

— Fix ca la ora de stingere, spune. Dă-mi un semn

când îți vine pompa de apă.

Mă gândesc să îi trimit un mesaj lui Keane când mă bag în pat, dar nu pare să aibă vreun rost. Chiar dacă sateliții sunt de vină, am încetat să mai sper la un răspuns.

Luni, eu și Queenie luăm microbuzul până la Parcul Național Grand Etang, unde facem o plimbare lungă prin pădurea tropicală. Marți, sar de pe o stâncă în bazinul format la baza cascadei Annandale. Miercuri, managerul de la atelierul de reparații mă sună să-mi spună că a ajuns pompa.

Dave vine în dimineața următoare și îmi explică fiecare pas din procesul de îndepărtare a pompei stricate și de instalare a uneia noi. Nu durează mult deloc.

— Sunt destul de sigură că am asamblat mobile de la IKEA mai complicate de atât, zic eu.

— Exact! zice el. De asta nici nu avea rost să plătești manopera.

Verifică de două ori să vadă dacă toate șuruburile sunt strânse cât trebuie și ridică degetul mare în semn de OK.

— Te-ai descurcat bine, puștoaico!

Cu motorul reparat, barca e gata pentru Trinidad.

Îmi petrec restul zilei pregătind mesele pentru traversare, ca să nu trebuiască să gătesc când va fi vreme rea. Curăț cabina. Îmi ordonez echipamentul. Improvizez un adăpost pentru Queenie în cazul în care o să fie nevoită să stea prea mult pe mare. Dave ajunge la ora cinei și mă duce pe barca lui pentru un burger de rămas-bun. Îi pregătește la grătar în sânge și cu multă brânză.

— Doamne! zic eu cu gura plină. Nu-mi aduc

aminte ultima oară când am mâncat un cheeseburger!

— Nu? Ador fructele de mare, dar prefer oricând să mănânc un burger care-ți blochează arterele decât pește.

Ascultăm prognoza meteo cât mâncăm și sărbătorim vremea bună care se anunță cu câteva pahare de puncti tare de rom.

— Am putea face schimb de adrese de e-mail, spune el. Cu toate că nu-l verific atât de des.

— E în regulă. Încep să înțeleg cum unii oameni intră în viața ta când ai nevoie de ei, apoi pleacă când e momentul, zic eu. Iar dacă va mai fi nevoie să schimb vreo pompă de apă în viața mea, să știi că mă voi gândi la tine.

El râde și mă îmbrățișează încă o dată.

— Călătorie plăcută!

Îi mulțumesc. E timpul să o iau din loc.

Un milion de bucățele scânteietoare (31)

Din când în când, universul ne răsplătește. Poate pentru un lucru la fel de neînsemnat ca folositul zilnic al aței dentare sau poate pentru alesul hârtiei în locul plasticului. Ori poate pentru că ai iubit pe cineva atât de mult, încât i-a ajutat să rămână în viață mai mult decât ar fi vrut. Oricare ar fi motivul ales de univers pentru mine, sunt răsplătită cu una dintre cele mai minunate nopți. E un cer atât de limpede, încât e vizibilă fiecare stea, iar lumina lunii este atât de strălucitoare când lovește apa încât se sparge într-un milion de bucățele scânteietoare. A fost înfricoșător să traversez Curentul Golfului cu două luni în urmă, însă acum nu mă mai tem de apă. Nu mă mai tem de ce-mi rezervă viitorul. Chiar dacă vântul se întetește și

valurile se umflă, le voi înfrunta.

Briza rămâne constantă, iar noaptea trece în singurul ritm pe care îl știe. Mă folosesc de pilotul automat cât mănânc sau cât mă duc la baie, dar, în cea mai mare parte, sunt trează și cu o mână pe cârmă. Undeva între vineri și sâmbătă, trec la est pe lângă niște platforme petroliere – două orașe în miniatură în mijlocul pustietății. Sunt la jumătatea drumului. La orizont, printre crestele dealurilor, încep să se ivească luminile Trinidadului.

O călătorie de aproape trei mii de kilometri nu are un impact considerabil asupra omenirii, însă crăpătura din mica mea lume este reparată. Fericirea pe care o simt e prea mare ca s-o pot stăpâni. Queenie răsuflă și ea ușurată, sprijinindu-și bărbia de coapsa mea, în vreme ce eu încremenesc într-o perfectă stare de grație.

Sâmbătă vine cu lumină aurie, razele soarelui răsfirându-se pe cer ca o proclamație. Insula devine mai mare și mai verde cu cât mă apropii mai mult. Nerăbdarea crește înăuntrul meu. Trinidad e mai mare decât insulele pe care le-am vizitat până acum. Mai urbană și mai dezvoltată, așa că nu prea știu la ce să mă aștept. Cam la vreo milă de țărm, strâng velele, pornesc motorul și transmit prin stație pazei de coastă timpul estimat al sosirii mele.

Venezuela și Trinidad se întind una spre cealaltă cu brațe lungi și înguste de uscat, iar fâșia de apă presărată cu insule care le desparte – strâmtorile Boca del Dragón – este de doar vreo douăzeci de kilometri lățime. Cu ajutorul motorului, las în urmă cele două mici insule, Huevos și Monos, și intru în portul de la Chaguaramas, un mic port industrial la capătul nord-vestic al Trinidadului. Diguri țâșnesc în întâmpinarea

navelor petroliere și a dragelor, în timp ce portul este o pădure de catarge, plină cu bărci sub pavilioane din toată lumea. Flota de pescuit e înghesuită în partea cea mai îndepărtată a portului, lângă depozitele pline de bărci cu motor. E puțin probabil să primesc răspuns de la Keane, dar, pe când traversez portul în drum spre oficiul vamal, îi dau mesaj oricum. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, el e prima persoană căreia vreau să-i dau vestea.

Am reușit.

Îmi petrec o bună parte din după-amiază ocupându-mă de actele legate de sosire și programând-o pe Queenie la un control veterinar. Procesul este dezamăgitor. Ar trebui să beau șampanie. În schimb, după ce rezolv cu documentele, mut barca într-o cală din port. În timp ce o plimb pe Queenie prin șantierul naval, o sun pe mama.

— Sunt atât de mândră de tine! îmi spune ea, iar eu mai că-i văd zâmbetul. Erai atât de prinsă cu Ben, încât m-am temut că toată călătoria asta... Ei bine, am crezut că o iei în direcția greșită.

— Probabil așa a fost la început, dar nu mai e cazul acum.

— Când vii acasă?

— Nu sunt sigură. Încă mai trebuie să hotărâsc ce fac cu barca.

— Ai putea să o vinzi, sugerează mama. Să folosești banii ca să te duci la facultate sau să trăiești din ei până îți găsești o slujbă nouă.

— Poate, zic, însă nici nu mă gândesc să vând barca; e casa mea. Spune-le lui Rachel și lui Maisie că le salut și că le iubesc. Sper să ne revedem curând.

Închid și mă gândesc să beau niște șampanie sau să mănânc ceva fișos pe undeva, dar după douăzeci de ore pe mare sunt obosită. Mă întind să trag un pui de somn și nu mă trezesc decât a doua zi.

Duminica începe cu o grămadă de treabă de făcut. Încep cu lucrurile mărunte. Fac un duș lung, fierbinte, într-o baie adevărată. Curăț barca. Spăl rufe. Mă opresc la băcănie, de unde iau lapte, ouă, brânză și iaurt. Cumpăr și o sticlă expirată de șampanie, o cutie cu mâncare de câini pentru Queenie și o pungă mare de M&Ms – un lux pe care nu mi l-am permis de când am plecat din Florida – pe care o mănânc stând pe iarbă în șantierul naval, în timp ce Queenie aleargă nevoie mare. Se așază apoi lângă mine, gâfâind și plină de praf, iar eu îmi îndrept fața spre soare. Aș vrea ca Ben să mă poată vedea. Aș vrea ca Keane să fie aici, cu mine. Însă încep să înțeleg cum tristețea și fericirea pot coabita înăuntrul unei inimi. Și cum totuși inima aceea continuă să bată.

Cât stau acolo, urmăresc cu privirea un grup de muncitori cum își cumpără prânzul de la un vânzător ambulant pe bicicletă, pe taraba căruia scrie DUBLE FIERBINȚI. Îmi scutur pământul de pe mâini și mă așez la rând, fără să am habar ce cumpăr.

— Dublele sunt mâncarea națională a Trinidadului, îmi explică unul dintre muncitori, desfăcând larg hârtia în care era împachetat prânzul lui ca să îmi arate. E ca un sendviș cu două *bara* – adică pâine – și *channa* în mijloc. Apoi adaugi sos dulce sau ardei iute sau ambele.

Îl aud pe următorul tip cum comandă o dublă cu sos de mango, castravete și ardei semiiute. Când e rândul meu, comand același lucru și descopăr că e

versiunea din Indiile de Vest a unui taco, dar cu pâine prăjită pe plită umplută cu năut. Sosul de mango e dulce, castravetele rece și pâină și puținul ardei iute este mai gustos decât mă așteptam.

— Doamne, ce picant e!

Ochii mi se umezesc și nasul începe să-mi curgă. Localnici râd. Dau repede pe gât niște suc Red Solo.

— Data viitoare încearcă cu ardei mai puțin iute, spune unul dintre muncitori.

— Absolut, zic. Mulțumesc că m-ai ajutat să comand.

Buzele îmi ard, iar mâinile îmi miros a curry. Mă opresc la magazinul de aprovizionare din port pentru următorul lucru de pe lista mea. Lucrul cel mare. Cumpăr o cutie de vopsea aurie și o pensulă mică. Întoarsă pe barcă, stau ceva timp pe internet, căutând fontul perfect.

Acum știi deja atât de multe despre barca mea.

Inclusiv ce nume ar trebui să poarte.

Cu un prosop umed pe cap ca să împiedic soarele din Caraibe să-mi ardă ceafa, încerc să-mi țin echilibrul în barcă în timp ce schițez literele – mai întâi cu un creion, apoi umplu conturul cu vopsea. Durează mult și încep să-mi amortească degetele, dar după ce termin cadrul strălucește.

Mă schimb într-o rochie și îmi pun cerceii cu diamant de la Keane, apoi ies pe docul de lângă barcă pentru propria-mi ceremonie privată de botezare. Queenie stă la picioarele mele, arătând solemn, ceea ce mă face să râd când scot cu zgomot dopul șampaniei. Nu știu cum se botează o barcă, așa că le cer pur și simplu zeilor vântului să îi binecuvânteze pe toți cei care au călătorit vreodată la bordul ei, inclusiv pe Ben. Mai ales pe Ben.

— Și fie ca orice nume a purtat această barcă înainte să fie șters din registrul tău, iar noul nume să-ți fie pe plac.

Rostesc în șoaptă numele bărcii și torn puțină șampanie pe proră.

— Fie ca această barcă să aducă vânt prielnic și noroc bun tuturor celor care o cârmuiesc!

Mă simt destul de amețită, interiorul meu bolborosește de la șampanie, când o sun pe Barbara Braithwaite. Dar, înainte să apuc să zic ceva, ea sparge tăcerea.

— Ultima oară când am vorbit am fost jignită de ce ai spus, de insinuarea că nu i-aș respecta alegerile lui Ben, spune ea. Dar... ai avut dreptate. Eu și Charles ne doream ce credeam că e mai bun pentru el, fără să ne oprim o clipă să ne gândim că poate el și-ar dori altceva.

— Îmi pare rău că am țipat la tine.

— Poate o meritam.

— Poate.

— Ben a fost unicul meu copil, inima mea, iar eu... Ei bine, când a murit, am vrut să îi strâng toate lucrurile și să le țin aproape, continuă ea. Când avocatul ne-a spus despre barcă...

— Tot nu vi-o pot da, zic eu, de data aceasta cu mai multă blândețe.

Ea pufnește ușor pe nas.

— Nu mai contestăm testamentul lui Ben. Barca e a ta, la fel ca unele lucruri din depozit pe care și le-a dorit să le ai. Vocea i se frânge. L-ai făcut fericit atât cât a putut să fie, iar pentru asta... ei bine, nu te pot disprețui. Și crede-mă, am încercat. Îți mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc că mi-ai spus toate astea, chiar dacă nu voiai.

— Adio, Anna! Ai grijă de tine!

Închide telefonul și, odată cu el, o altă ușă. Nu cred că îi voi mai vedea vreodată pe părinții lui Ben, n-am nici un interes să-i vizitez mormântul atâta vreme cât el va avea mereu un loc în inima mea.

Amețeala mi-a trecut când mă urc în barca de salvare și urmez conturul țărmului până la o plajă retrasă din golful Scoției – cel în care eu și Ben urma să ne căsătorim. Queenie sare pe plajă, iar eu trag barca dincolo de linia refluxului, ca să nu fie luată de ape.

Simt nisipul moale sub picioare. Duc în mâini cutia plină cu pozele făcute cu vechiul aparat Polaroid al lui Ben, floarea de hibiscus uscată de la prima întâlnire, cele șaizeci de scrisori de dragoste obraznice și biletul lui de adio.

Sap o groapă în nisip cu mâinile goale și pun toate lucrurile înăuntrul ei, împreună cu atlasul cu hărți al lui Ben. Va trebui să-mi cumpăr unul nou, însă am propria rută acum.

Aprind un chibrit.

Fotografiile sfârâie ușor în timp ce ard. Mici artificii care să jelească ce ar fi putut fi. Mici artificii care să celebreze viața cuiva pe care cândva l-am iubit. Și pe care-l voi iubi mereu.

Rămân lângă foc – la intersecția celei care-am fost cu cea care sunt – până când trecutul devine scrum.

Îngrop rămășițele.

Împing barca înapoi la apă, timp în care telefonul îmi zbârnâie nebunește în buzunar. Mă opresc, prin cap trecându-mi cele mai groaznice scenarii. Mama a avut o urgență medicală. Rachel a făcut un accident cu mașina. Ceva i s-a întâmplat lui Maisie.

În schimb, ecranul mi se umple cu o serie de

mesaje.

Te vreau.

Am nevoie de tine.

Mi-e dor de tine.

Te iubesc.

Vin acasă.

Stare de grație (32)

A doua zi de dimineată, ies din carlingă, puțin mahmură și cu ochii mijiți la soare, ca să-l găsesc pe Keane Sullivan stând pe doc în dreptul bărcii. Mă privește cu ochi obosiți și cu o față neîngrijită, însă zâmbetul îi este nelipsit ca un val căruia nu i te poți opune. Când zâmbetele noastre se întâlnesc, inima începe să-mi danseze bucuroasă dindărătul coastelor și pare că spune: Doamne, Dumnezeu, cât îl mai iubesc pe bărbatul ăsta!

— *State of Grace*, spune el, uitându-se la cuvintele pictate pe cadrul bărcii. E un nume frumos și care se potrivește bărcii tale.

— Bărcii noastre, îl corectez eu, timp în care el urcă la bord și o ia în brațe pe Queenie, al cărei trupușor tremură tot de fericire.

Iar eu știu întocmai cum se simte ea. Îl linge pe bărbie, după care îi sare jos din brațe.

— N-ar trebui să fii în Antigua?

— Ar trebui, dar după ultima cursă am luat un bilet de avion.

— Cum a fost regata?

— A fost exact cum am sperat, spune, oftând. A fost minunat, Anna. Am fost la înălțime. Ca și cum nici nu am avut vreun accident. Dar... n-a fost de-ajuns.

Dacă tu nu mă aștepti la finiș, ce rost are?

Anulez spațiul dintre noi și îl sărut cu putere. Înainte să mă pot retrage, degetele lui sunt peste tot pe fața și prin părul meu, gura lui cerându-mi iertare și eu acordându-i-o. Îmi șoptește că mă iubește, iar eu îi șoptesc că-l iubesc și ne sărutăm până când rămânem fără suflare. Zâmbind. Cu frunțile lipite.

— Și acum ce facem? întreb.

— Ei bine, am vorbit cu un prieten din Florida ca să-mi iau cetățenie americană, iar el mi-a oferit un post ca profesor de navigație pentru persoanele cu dizabilități, spune Keane. Iar Jackson Kemp s-a oferit să-mi trimită bani oricând voi avea nevoie să fondăm organizația noastră nonprofit.

— Serios?

— Cred că are de-a face cu faptul de a fi făcut mitocan în Saint Barths.

Râd.

— Nici nu mă gândeam că strângerea de fonduri e atât de ușoară!

— Dar pentru moment, Anna, nu vreau decât să mă opresc din alergat după lucruri și să navighez, atât. Nu-mi pasă unde, atâta vreme cât sunt cu tine.

— Îmi place mult cum sună asta.

Intru prin tambuchi și cobor în cabină. Keane mă urmează.

— Ar trebui să știi că am învățat câte ceva cât ai fost plecat.

Mă întind după tricoul lui și i-l scot pe cap. Tremură sub atingerea degetelor mele.

— Unu, am înotat cu țeptoasele și a fost cel mai genial lucru pe care l-am făcut vreodată în viața mea!

El îmi desface nasturii de la cămașă și mă sărută pe claviculă.

— Testoase. În regulă.

— Doi - și îmi las pantalonii scurți să cadă la podea în timp ce el mă urmărește cu privirea - să înlocuiești o pompă de apă e mai ușor decât pare.

— O să-mi păstrez întrebările pentru mai târziu, zice el, și își bagă degetele pe sub elasticul chiloților mei.

— Și trei, pot trăi și fără tine.

— Eu, ăăă...

Își îndepărtează mâinile, își trece degetele prin păr, cu sprâncenele unite a confuzie.

— Nu știu ce să zic despre asta.

— Nici nu trebuie. Pentru că, patru, nu vreau să mai fiu nevoită să fac asta niciodată, spun, și mă întind după nasturii de la blugii lui. Așa că data viitoare când mai pleci de lângă mine, Keane Sullivan, ai face bine să ai un bilet dus-întors.

Câteva zile mai târziu, plecăm din Chaguaramas și ne îndreptăm spre nord, cu întreg arhipelagul Caraibelor înaintea noastră. Ridic vela principală în timp ce Keane consultă noua noastră rută.

— Și unde ai vrea să mergi?

Sunt câteva insule pe care le-am ratat la coborâre - Mayreay, Saba, Nevis, Tortola - și pe care mi-ar plăcea să le vizitez sau ne-am putea întoarce în locurile care ne plac amândurora atât de mult. Sau am putea să le facem pe amândouă. Nu avem limită de timp. Nu avem program.

Cobor în carlingă și mă așez pe bancă lângă el. Queenie mi se furișează în poală. Chiar nu contează destinația.

— Alege tu.

Keane rămâne o clipă pe gânduri, după care îmi adresează un zâmbet atât de năstrușnic, încât mă face

să mă întreb ce pact cu diavolul tocmai am semnat.

— Spune-mi, Anna, zice el, după care ajustează cursul și își pune ochelarii de soare la ochi, cum îți sună un drum până în Irlanda?

Mulțumiri

Cei care dau sfaturi zic mereu să scrii cartea pe care ai vrea s-o citești. Pentru mine, asta este. Am început să lucrez la ea acum opt ani, așa că s-au strâns mulți oameni cărora să le mulțumesc în această perioadă.

Ultima persoană pe care o menționez de obicei este soțul meu, însă cunoștințele lui Phil despre navigație se reflectă în fiecare pagină, așa că de data aceasta trebuie să fie primul. Îți mulțumesc că ai răspuns nesfârșitelor mele întrebări și nu ai fost prea stânjenit când personajele au luat decizii proaste. Îmi pare rău că ți-am tăiat rolul secvențial, dar tu vei fi întotdeauna starul meu.

Îi sunt atât de recunoscătoare lui Kate Testerman, agenta mea. Încrederea ei în povestea asta a fost neabătută. Nu doar o dată m-a adunat de pe jos, m-a șters de praf și a pornit să-mi găsească cel mai bun editor.

Și simt că am câștigat la Loto având-o pe Vicki Lane ca editor. Știam că Anna și Keane vor fi în siguranță în mâinile ei – și nu m-am înșelat. A fost o experiență incredibilă. Vicki, îți mulțumesc.

De fapt, toți cei de la Editura St. Martin's Griffin au fost excelenți, în special Jennie Conway, Kaitlin Severini, Chrisinda Lynch, Cathy Turiano, Marta Fleming, Kerry Nordling, precum și echipa de creație. Vă mulțumesc tuturor pentru dedicația arătată pentru ca această carte să vadă lumina tiparului.

Adam Finnieston și Elizabeth Pla de la Prosthetic Orthoic Designs, Inc., mi-au răspuns la toate întrebările mele despre proteze și îngrijirea lor. Orice

inadvertență mi se datorează doar mie.

Nu știu unde aş fi fără critica partenerelor mele, Suzanne Young și Cristin Bishara. Sunt ca două fațete ale aceleiași monede: Suzanne mă susține în tot ce fac, însă pot conta mereu pe Cristin că îmi va spune: „Da, dar dacă...” Iar eu sunt norocoasă să am parte de amândouă.

La fel de norocoasă sunt și pentru nenumărații prieteni scriitori, ale căror opinii au fost neprețuite. Printre aceștia se numără: Kirsty Eagar, Annie Gaughen, Kelly Jensen, Miranda Kenneally, Elisa Ludwig, Amanda Morgan, Wendy Mills și Veronica Rossi. Vă mulțumesc tuturor și nu doar pentru timpul pe care mi l-ați dedicat, ci și pentru prietenia voastră.

Nu exagerez când spun că am avut o tonă de cititori beta în decursul ultimilor șase ani: Carla Black (da, am numit-o după tine), Taylor Cote, Christina Franke, Anna Hutchinson, Cee Jay Maxwell, Sarah Moon, Pam O’Neal, Marissa Davis-Orban, Ginger Phillips, Stephanie Pierce, Grace Radford, Jessica Sheehan, Andrea Soule și Gail Yates (ai prioritate). Dacă este cineva pe care l-am omis, să știți că nu a fost cu intenție. Vă mulțumesc tuturor.

Vorbind cu Dave Welch despre al său Alberg 30, numit *Patru Pescăruși*, trebuia să fie doar în interes de cercetare. Însă entuziasmul lui a fost atât de contagios, încât ne-am cumpărat și noi unul. Mulțumesc, Dave.

Terry Igo a răspuns la o mulțime de întrebări despre testament, proprietăți și fonduri de investiții. Chiar dacă multe răspunsuri nu au ajuns în carte, apreciez efortul său.

Ar fi cu neputință de menționat toți oamenii minunați pe care i-am întâlnit pe insule și care au

contribuit, într-o mai mică sau mai mare măsură, la această poveste, însă vreau să le mulțumesc în special lui Shelley și Phillip de la Little Cocoa, Grenada; lui Njomo din Saltwhistle Bay, Mayreau, precum și lui Andrea și LaVon din Les Anses d'Arlet, Martinica.

În cele din urmă, le mulțumesc Carolinei, lui Scott, mamei și lui Jack pentru că mă ascultă (sau, cel puțin, se prefac că mă ascultă) când vorbesc întruna despre oameni imaginari. Sunteți cei mai tari și vă iubesc pe toți!